

Β' ΚΑΠΗ ΕΛΕΥΣΙΝΑΣ

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

- α) Από επιλογή διαγωνισμού των μελών
- β) Από παραμύθια του μέλους Βαγγέλη Σπαθάρη

Γενική επιμέλεια
του Λαογράφου - Συγγραφέα
ΒΑΓΓΕΛΗ ΛΙΑΠΗ



Τα γεράνια ανθίζουν όλες τις εποχές

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΥΓΕΙΑΣ ΠΡΟΝΟΙΑΣ
ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΝ
Δ/ΝΣΗ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΩΝ

Β' ΚΑΠΗ ΕΛΕΥΣΙΝΑΣ

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

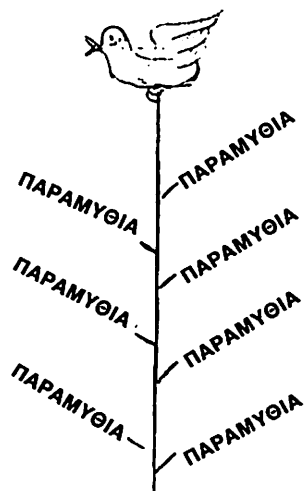
- α) Από επιλογή διαγωνισμού των μελών
- β) Από παραμύθια του μέλους Βαγγέλη Σπαθάρη

Γενική επιμέλεια
του Λαογράφου - Συγγραφέα
ΒΑΓΓΕΛΗ ΛΙΑΠΗ



Τα γεράνια ανθίζουν όλες τις εποχές

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΥΓΕΙΑΣ ΠΡΟΝΟΙΑΣ
ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΝ
Δ/ΝΣΗ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΩΝ



ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ



ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΑΠΟ ΤΟΝ ΔΗΜΑΡΧΟ ΕΛΕΥΣΙΝΑΣ κ. ΠΕΡΙΚΛΗ ΠΑΠΑΠΕΤΡΟΥ

Η έκδοση αυτού του βιβλίου είναι ο καρπός μιας άξιας και επαινετής συλλογικής προσπάθειας των μελών του Β' ΚΑΠΗ Ελευσίνας.

Η προσπάθεια αυτή των ηλικιωμένων — αλλά πάντοτε νέων στη δράση — συμπολιτών μας, έχει σαν στόχο την προσέγγιση των γενεών και ιδιαίτερα των ηλικιωμένων και των παιδιών.

Εκτός όμως από αυτό πιστεύω ότι έτσι υλοποιήθηκε και η επιθυμία των μελών του Β' ΚΑΠΗ που ήταν η αποκατάσταση του παραδοσιακού ρόλου και της θέσης του παππού και της γιαγιάς στην Ελληνική Κοινωνία. Μια θέση που έχει βαθιές ιστορικές ρίζες και καταβολές και μας γαλούχησε όλους.

Αυτή η επιθυμία πιστεύω ότι υπάρχει διάχυτη και στο πνεύμα του διαγωνισμού του παραμυθιού, που αποτελεί και το πρώτο μέρος του βιβλίου.

Στο δεύτερο μέρος του βιβλίου επιχειρείται, και νομίζω ότι επιτυγχάνεται, η διάσωση της λαϊκής πολιτιστικής μας κληρονομιάς και σοφίας, με τη συλλογή των παραμυθιών του μέλους του Β' ΚΑΠΗ «παραμυθά» κ. ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ ΣΠΑΘΑΡΗ από τον κ. ΕΥΑΓΓΕΛΟ ΛΙΑΠΗ που έχει αναλάβει και την επιμέλεια της έκδοσης.

Συγχαίρω ιδιαίτερα τα μέλη του Β' ΚΑΠΗ για την ουσιαστική τους προσφορά και τα Ευχαριστώ.

Ευχαριστούμε επίσης όλους όσους συνέβαλαν για την επιτυχία αυτής της έκδοσης και ιδιαίτερα το Υπουργείο Υγείας και Πρόνοιας που υιοθέτησε και την χρηματοδότηση και ευχόμαστε η προσπάθεια αυτή να σταθεί αφετηρία για παρόμοιες ενέργειες και από άλλους φορείς.

**Ελευσίνα, 26 Ιουνίου 1989
Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ
ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΠΑΠΑΠΕΤΡΟΥ**

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ Β' ΚΑΠΗ ΔΗΜΟΥ ΕΛΕΥΣΙΝΑΣ

Το Διοικητικό Συμβούλιο του Β' ΚΑΠΗ Δήμου Ελευσίνος αποτελείμένο από τους κ. Μύρωνα Μαραγκάκη, κ. Γεώργιο Κριεκούκη, κ. Στέργιο Χατζηνικολάου, κ. Θεοδώρα Καππαή-Καραδενιζλή, κ. Κώστα Παπανικολάου, κ. Χρήστο Γκικόκα, και κ. Δημήτρη Βασιλείου, αποφάσισε ομόφωνα με την υπ' αριθμό 1/88 απόφασή του να εκδόσει σε βιβλίο τα παραμύθια του Διαγωνισμού παραμυθιού που πραγματοποιήθηκε στην Ελευσίνα με πρωτοβουλία του ΚΑΠΗ καθώς και τα παραμύθια του μέλους κ. Ευάγγελου Σπαθάρη.

Για την έκδοση ζήτησε την βοήθεια του Υπουργείου Υγείας Πρόνοιας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων, το οποίο και ανταποκρίθηκε, αναλαμβάνοντας το σύνολο της δαπάνης.

Το Διοικητικό Συμβούλιο ευχαριστεί θερμά το Υπουργείο Υγείας και Πρόνοιας και ιδιαίτερα την κ. Έφη Γεωργιάδη, διευθύντρια της Διεύθυνσης Προστασίας Ηλικιωμένων για το έμπρακτο ενδιαφέρον και την αμέριστη συμπαράστασή τους την υλοποίηση της όλης προσπάθειας.

Επίσης ευχαριστεί όλους όσους έλαβαν μέρος στον Διαγωνισμό και όσους με οποιοδήποτε τρόπο συνέβαλαν στην επιτυχία αυτής της έκδοσης.

Για το Διοικητικό Συμβούλιο του Β' ΚΑΠΗ
Ο Πρόεδρος Μύρων Μαραγκάκης
Αντιδήμαρχος Ελευσίνας



Η επιτροπή βράβευσης των παραμυθιών

ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΑΡΑΜΥΘΙΟΥ

Μια ομάδα ηλικιωμένων μελών του Β' ΚΑΠΗ κάποια στιγμή ένοιωσε την ανάγκη να εξωτερικεύσει τις ανησυχίες, τους προβληματισμούς και γιατί όχι και την πικρία της, στην Κοινωνική Λειτουργό του ΚΑΠΗ.

Ανάμεσα στα όσα συζητήθηκαν, το θέμα που κράτησε την πρώτη θέση ήταν το χάσμα μεταξύ των ιδίων και των εγγονιών τους. Τόνισαν την έλλειψη σεβασμού και αγάπης απο τους νεώτερους και επεσήμαναν τις δικές τους καλές σχέσεις με τους παππούδες και τις γιαγιάδες τους. Θεωρούν τα σημερινά παιδιά άτυχα γιατί η καταναλωτική κοινωνία μας και τα τεχνολογικά επιτεύγματα τα απομάκρυναν από τις όμορφες σχέσεις μεταξύ των νέων και ηλικιωμένων ατόμων. Τους στέρησαν την χαρά της επικοινωνίας μέσω του παραμυθιού, της Ιστορίας, της συζήτησης.

Αφορμή για το ξεκίνημα του διαγωνισμού υπήρξαν οι τόσο απλές στη διατύπωση, αλλά πολύ σοφές διαπιστώσεις των ιδίων των μελών του ΚΑΠΗ.

Πρώτοι επικοινωνιακοί πομποί στη διάδοση του διαγωνισμού ήταν οι μικροί μαθητές των Δημοτικών σχολείων και των Παιδικών Σταθμών. Τα παιδιά ανάλαβαν να βρουν τον παππού και τη γιαγιά τους για να τους πουν παραμύθι, να τους βοηθήσουν να γράψουν και να το φέρουν στο ΚΑΠΗ. Τα παραμύθια συγκεντρώθηκαν με την ενεργό συμμετοχή των δύο άμεσα ενδιαφερομένων ομάδων (παιδιών, παππούδων και γιαγιάδων).

Για την αξιολόγηση και την βράβευση των παραμυθιών καταρτίστηκε μία Επιτροπή από τις: κ. Κασσιανή Πανουτσοπούλου Κοινωνική Λειτουργό και συγγραφέα Παιδικού παραμυθιού, την κ. Πέλλη Κεφαλά Καρακατσάνη Δημοσιογράφο, η οποία έχει ιδιαίτερα ασχοληθεί στις ραδιοφωνικές εκπομπές με το παραμύθι, την Ελένη Γκίκα δημοσιογράφο, την Αικατερίνη Καταπόδη δημοσιογράφο, την Δίδα Αικατερίνη Νικηφόρου Δ/τρια του Α' Παιδικού Σταθμού, την Ελένη Μπακλού, Δημήτριο Βασιλείου μέλη του Β' ΚΑΠΗ καθώς και την Κοινωνική Λειτουργό του Β' ΚΑΠΗ ως συντονίστρια και υπεύθυνη του διαγωνισμού.

Διακρίθηκαν και βραβεύτηκαν:

Α' Βραβείο ο κ. Παναγιώτης Γαβριήλ για το παραμύθι «Η πίστη ενός Γέροντα».

Β' Βραβείο η κ. Φανή Τσουκαλά για το παραμύθι «Η μαγική δραχμή».

Γ' Βραβείο η κ. Ελένη Τζουλάκη για το παραμύθι «Το μαγικό φίλι».

Επίσης δόθηκαν έπαινοι στον μικρό Δημήτρη Κανάκη και στην Άννα

Χαλκιά για το παραμύθι τους «Ο χωριάτης και ο διαβολάκος» και στην Α-δαμαντία Στάμου με το παραμύθι της «Το μήλο».

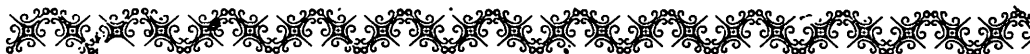
Στις 9 Ιανουαρίου του 1988 σε ειδική εκδήλωση στο Πνευματικό Κέντρο του Δήμου Ελευσίνας έγινε η απονομή των βραβείων και δόθηκαν τιμητικά διπλώματα σ' όλους όσους συμμετείχαν στο διαγωνισμό. Ιδιαίτερα τιμήθηκαν τα παιδιά που βοήθησαν τον παππού και τη γιαγιά τους να γράψουν παραμύθι.

Πιστεύουμε πως έτσι ολοκληρώνεται η προσπάθειά μας για την αναβίωση του σημαντικού ρόλου του παραμυθιού στην διαπαιδαγώγηση του παιδιού και στο γεφύρωμα της σχέσης των δύο αυτών διαφορετικών πληθυσμιακών ομάδων, που τόσο επώδυνα έχει φθάσει στις μέρες μας.

Η Κοινωνική Λειτουργός
του Β' ΚΑΠΗ Δήμου Ελευσίνας
Θεοδώρα Καπαλή-Καραδενιζλή



*Ο πρόεδρος του Δ.Σ. του Β' ΚΑΠΗ Αντιδήμαρχος Ελευσίνος, Μύρων Μαραγκάκης
απονέμει το πρώτο βραβείο του Διαγωνισμού στον κ. Παναγιώτη Γαβριήλ.*



ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΤΗΣ ΕΚΔΟΣΗΣ

Προκαταβολικά, είναι υποχρέωσή μας να τονίσουμε ότι η ενθάρρυνση και βοήθεια του Υπουργείου Υγείας και Πρόνοιας, υπήρξε ουσιαστική και αποφασιστική για την έκδοση τούτου του βιβλίου.

Το Β' ΚΑΠΗ του Δήμου Ελευσίνας εκφράζει τις βαθύτατες ευχαριστίες του, βλέποντας να εκδηλώνεται η κρατική αντίληψη μ' αυτό τον πλούσιο τρόπο στις όποιες δραστηριότητές μας. Αυτό μας δίνει φτερά και μας κάνει να αισθανόμαστε ικανοί για πάρα πέρα έργο, ακόμα μεγαλύτερο.

Για την άρτια παρουσίαση της ύλης του βιβλίου, το χώρισα σε δύο μέρη:

1. Προηγούνται τα παραμύθια του διαγωνισμού, που έγινε στο ΚΑΠΗ μας μεταξύ των μελών του. Στο μέρος αυτό δεν σημείωσα καμιά παρέμβαση, εκτός από την ορθογραφία και την στίξη.

2. Για τον τρόπο δουλειάς μου στο δεύτερο μέρος, όπου περιλαμβάνονται τα παραμύθια του Βαγγέλη Σπαθάρη, μπορεί ο αναγνώστης να πληροφορηθεί σε ένα σχετικό σημείωμά μου, που προηγείται αυτού του μέρους.

Προσπάθησα, με τις διορθώσεις των κειμένων, την χρήση των κατάλληλων τυπογραφικών στοιχείων και την σελιδοποίηση, να δώσω στο βιβλίο κάποια άνετη και ξεκούραστη μορφή, όπως άλλωστε, ξεκούραστο και άνετο είναι και το περιεχόμενο του παραμυθιού.

Είμαι ευτυχισμένος, που έλαχε σε μένα ο πολύτιμος κλήρος ώστε να συμβάλλω, με τις γνώσεις μου, σαν λαογράφος συγγραφέας, στην έκδοση τούτου του βιβλίου, που, εκτός απ' τ' άλλα, πληροφορεί ότι η προχωρημένη ηλικία δεν επιδρά καταλυτικά στην ζωή των ανθρώπων όταν αντιμετωπίζεται με αισιοδοξία. Ίσα, ίσα, τότε, θα τολμούσε κανείς να πει, ότι μπορεί να παρουσιαστεί έργο, που θα το ζήλευε κάθε προηγούμενη ηλικία.

Εύχομαι, τούτη η αρχή, να αποτελέσει για το ΚΑΠΗ μας κίνητρο για επαναλήψεις και υπόδειξη στα άλλα ΚΑΠΗ της χώρας για παρόμοιες δραστηριότητες.

Ελευσίνα, Φεβρουάριος 1988
Βαγγέλης Π. Λιάπης



ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

***Παραμύθια διαγωνισμού από μέλη
του Β' ΚΑΠΗ Δήμου Ελευσίνας***





Η πίστη ενός γέροντα

Πρώτο βραβείο του Παναγιώτη Γαβριήλ

Υπήρχε στα παλιά χρόνια ένα αντρόγυνο χωρίς να έχουν αποκτήσει παιδιά.

Επέρασαν χρόνια και η στενοχώρια τους δεν λεγόταν γιατί κατάλαβαν ότι χωρίς ένα παιδί στα γεράματα η ζωή δεν έχει νόημα.

Παρακάλεσαν και οι δύο τον Θεό για να τους δώσει ένα παιδί, ότι να είναι, αγόρι ή κορίτσι. Και το θαύμα έγινε, η γριά γυναίκα του απόκτησε ένα κοριτσάκι.

Τα χρόνια περνούσαν και το κορίτσι μεγάλωνε. Η χαρά τους δεν λεγόταν όταν το κορίτσι έφτασε σε ηλικία γάμου.

Γιαυτό ο γέρος και η γριά, ότι περίσσευε από τις οικονομίες τους τα έδεναν σε ένα μαντήλι και τα έβαζαν σε ένα κρυφό μέρος.

Ο γέρος, για να είναι σίγουρος για τα λεφτά ότι θα τα έχει όποτε τα θέλει και για σιγουριά και αφού ήταν τόσο πιστός στον Θεό, πήγε στην Εκκλησία όπου βρήκε τον καντηλοναφτη να ανάβει τα καντήλια. Ο γέρος πήγε στην εικόνα του Χριστού.

— Καλημέρα Χριστέ μου.

— Καλώστον γέροντα.

— Χριστέ μου έχω μερικά λεφτά και θέλω να τα κρύψω μέχρι που να βρεθεί γαμπρός για το κορίτσι μου και σκέφτηκα να τα δώσω εσένα.

— Τοποθέτησέ τα πάνω στο τραπέζι και όποτε θέλεις έλα να τα πάρεις.

Ο καντηλονάφτης άκουσε τον διάλογο και είχε κρυφθεί πίσω από μια κολώνα.

Αφού έφυγε ο γέρος, πήγε ο καντηλονάφτης, πήρε το σακουλάκι με τα λεφτά και έφυγε.

Πέρασε καιρός και το κορίτσι μεγάλωσε. Βρέθηκε και ο γαμπρός.

Έτσι, μετά από λίγες ημέρες, ο γέρος πήγε στην Εκκλησία για να ζητήσει τα χρήματα από τον Χριστό. Τον είδε ο καντηλονάφτης και κατάλαβε τον σκοπό του γέρου γιαυτό δεν τον άφησε να μπει στην Εκκλησία.

Ο γέρος καλημέρησε τον καντηλονάφτη και τον ρώτησε αν είναι μέσα ο Χριστός για να πάρει τα χρήματα να παντρέψει την κόρη του.

Ο καντηλονάφτης όμως, πονηρός καθώς ήταν, του απάντησε ότι ο Χριστός έφυγε για τα Ιεροσόλυμα και έχει πάρει τα λεφτά μαζί του.

Στεναχωρηθήκε ο γέρος και αφού πήγε στην γριά του και της είπε τί έγινε, αποφάσισε να πάει να βρεί τον Χριστό και έτσι να πάρει τα χρήματά του.

Έτσι ξεκίνησε μαζί με τον γαϊδαρό του, αφού πήρε μαζί του τρόφιμα και νερό για τα Ιεροσόλυμα.

Μετά από κάμποσες ημέρες και αφού του τελείωσαν τα τρόφιμα και το νερό, εκεί που πήγαινε, βλέπει ένα φως στο βουνό. Το σκέφτηκε και αποφάσισε να πάει μέχρι εκεί να περάσει την νύχτα και μπορεί να βρεί και λίγο ψωμί να φάει.

Στη σπηλιά, που πήγε ο γέρος, βρήκε έναν ασκητή, που έμενε μόνος και περίμενε πότε θα έρθει η ώρα να πάει κοντά στον Θεό.

Στον ασκητή ο Θεός έστελνε κάθε μέρα ένα ψωμάκι, ενώ αυτή τη μέρα ο ασκητής βρήκε κατάπληκτος δύο ψωμιά.

Σκέφτηκε λοιπόν ότι ίσως ο Θεός να είναι ευχαριστημένος μαζί του και του αύξησε το ψωμί.

Ο γέρος καλησπέρησε τον ασκητή και τον παρακάλεσε να μείνει στη σπηλιά τη βραδιά αυτή και το πρωί να ξεκινήσει πάλι για τον προορισμό του.

Δέχτηκε ο ασκητής και ο γέρος τον ρώτησε αν έχει λίγο ψωμί να του δώσει να φάει γιατί είναι νηστικός μερικές ημέρες. Ο ασκητής του απάντησε ότι δεν έχει και ο γέρος πήγε για ύπνο.

Μετά από λίγη ώρα ο ασκητής θυμήθηκε ότι το δεύτερο ψωμάκι που το έστειλε ο Θεός θα ήταν για το γέρο, πήγε λοιπόν και τον ξύπνησε και αφού του δικαιολογήθηκε ότι το είχε ξεχάσει, ότι του περισσεύει λίγο ψωμί, του έδωσε.

Το πρωί ο γέρος ξεκίνησε για τα Ιεροσόλυμα, όμως πριν φύγει, ο ασκητής, τον παρακάλεσε να ρωτήσει το Χριστό πόσο καιρό θα κάνει ακόμα ασκητής και στο γυρισμό να του το πει.

Πέρασαν μερικές ακόμη μέρες και ο γέρος πάλι νηστικός προχωρούσε με το γαϊδαρό του στο ανηφορικό μονοπάτι. Τον σταμάτησε ένας ληστής και τον ρώτησε που πηγαίνει. Ο γέρος του είπε τον προορισμό του και εκείνος τον πήγε στον καπετάνιο του. Έμαθε και ο καπετάνιος τα νέα από το γέρο και εκείνος του είπε ότι αφού πάει στο Χριστό, δεν τον ρωτάει τι

πρέπει να κάνουν για να σωθούν από τις αμαρτίες τους; Του γέμισαν τη ράχη του γαϊδάρου με τρόφιμα, κρασί και νερό, με την υπόσχεση, όταν γυρίσει να περάσει πάλι από το λημέρι τους και να τους πει την απάντηση του Χριστού. Δρόμο παίρνει λοιπόν ο γέρος, δρόμο αφήνει, έφτασε κάποτε στα Ιεροσόλυμα. Ήταν Κυριακή και ο κόσμος ήταν στην Εκκλησία, οπότε φάνηκε ο γέρος με το ζωντανό του.

Πέρασε στην αυλή της Εκκλησίας, αφού έδεσε σε μια γωνιά το γαϊδάρο και προχώρησε για να μπει στην Εκκλησία. Τότε τον είδαν οι ιερείς και απόρησαν «τι θέλει ο γέρος σε αυτή την κατάσταση που είναι, δηλαδή βρώμικος, κουρελής, αξύριστος, στο σπίτι του Θεού, και δεν τον αφήναν να μπει μέσα. Ο γέρος τους απάντησε ότι ψάχνει να βρει το Χριστό για να πάρει τα χρήματά του, γιατί περιμένει ο γαμπρός να γίνει ο γάμος.

Οι ιερείς αφού γέλασαν μαζί του, του είπαν ότι ο Χριστός είναι πάντα στην Εκκλησία, ο γέρος επέμενε, έτσι αφελής που ήταν, και γιατί πίστευε ότι ο Χριστός έφυγε πριν από μέρες και ήρθε εδώ και έχει μαζί του και τα λεφτά. Αποφάσισαν να τον αφήσουν να περάσει για να δούνε τι θα κάνει.

Ο γέρος πήγε στην εικόνα του Χριστού και άρχισε να συζητά μπροστά στα πλήθη.

— Καλημέρα Χριστέ μου.

— Καλώς τον γέροντα.

— Χριστέ μου, αφού ήθελες να φύγεις, γιατί δεν μου άφηνες τα χρήματα για να μην ερχόμουν εδώ;

— Μήπως κουράστηκες που ήρθες μέχρι εδώ;

— Όχι Χριστέ μου δέν κουράστηκα.

— Εγώ ήρθα το βράδυ στο σπίτι σου, αλλά κοιμόσουνα με την γριά σου και για να μη σε ξυπνήσω έσκαψα στη ρίζα του δέντρου, που είναι στην αυλή σου και έβαλα το σακουλάκι με τα λεφτά, απάντησε ο Χριστός.

Αφού ευχαρίστησε το Χριστό ο γέρος πήγε να φύγει, αλλά θυμήθηκε πρώτα τον ασκητή και γύρισε και του είπε αυτά που του είχε πει ο ασκητής.

Ο Χριστός απάντησε: «Ακόμα ένα χρόνο για τιμωρία θα κάνει, γιατί δεν σου 'δωσε το ψωμάκι που προοριζόταν για σένα». Ο γέρος του είπε ότι του έδωσε και έφαγε, και ο Χριστός απάντησε: «ναι αλλά κατόπιν εορτής».

Του ανέφερε και για τους κλέφτες, που συνάντησε στο βουνό και ο Χριστός απάντησε ότι, για να σωθούν από τις αμαρτίες τους, πρέπει να δώσουν όλα αυτά που έχουν κλέψει και να γυρίσουν στα σπίτια τους.

Φεύγοντας ο γέρος, και αφού όλοι οι παρεβρισκόμενοι είχαν ακούσει τον διάλογο του γέρου με το Χριστό, οι ιερείς, αποφάσισαν να πάνε και αυτοί να μιλήσουν μαζί του, γιαυτό έπιασαν το γέροντα και του ζήτησαν να μεσολαθήσει για να τα πούνε και αυτοί με το Χριστό. Πήγε ο γέρος, είπε ότι του είπαν οι ιερείς και του απάντησε ο Χριστός: «Δεν είναι άξιοι ούτε στο σπίτι μου να βρίσκονται και να τα μαζέψουν και να φύγουν από

εδώ και να μην ξαναγυρίσουν».

Αφού ο γέρος μετέφερε τα νέα στους ιερείς, πήρε το γάϊδαρό του και ξεκίνησε για το χωριό του. Μετά από λίγες μέρες έφτασε στο λημέρι των κλεφτών και τους είπε τι του απάντησε ο Χριστός. Αυτοί του γιόμισαν το ταγάρι με φλουριά και ο γέρος συνέχισε το δρόμο του για να συναντήσει τον ασκητή.

Ο ασκητής τον περίμενε στη σπηλιά του, ο γέρος του είπε ότι ο Χριστός είναι θυμωμένος μαζί του γιατί δεν του έδωσε αμέσως το ψωμάκι, και μετά από αυτά αναχώρησε για το χωριό του. Έφτασε λοιπόν και πήγε κατευθείαν κάτω από το δέντρο, έσκαψε, και ω του θαύματος, βρήκε ένα πιθάρι γιομάτο φλουριά.

Φώναξε τη γριά του και της είπε ότι όχι μόνο τα δικά τους λεφτά που είχαν δώσει στο Χριστό έχουν, αλλά και είναι οι πιο πλούσιοι του χωριού.

Έτσι έγινε ο γάμος και έζησαν αυτοί καλά και μείς καλύτερα.



Η μαγική δραχμή

Δεύτερο βραβείο της Φανής Τσουκαλά

Μια φορά και έναν καιρό ζούσαν δυο φίλοι. Ο ένας ήταν προκομμένος και ο άλλος τεμπέλης. Ο προκομμένος όλη μέρα δούλευε στο χωράφι του και ο τεμπέλης καθόταν κάτω από ένα δέντρο και έβλεπε το φίλο του που δούλευε.

Μια μέρα πέρασε από κεί ένας γέρος. Αυτός ο γέρος ζούσε μόνος του σε ένα έρημο τόπο και κάθε οκτώ χρόνια έβγαινε έξω στον κόσμο, και τον

πρώτο άνθρωπο που συναντούσε, του έκανε κάποια χάρη που του ζητούσε.

Πήγε λοιπόν κοντά στον τεμπέλη και του είπε:

— Πες μου τι χάρη θέλεις να σου κάνω; Ο τεμπέλης του είπε:

— Έχω μια δραχμή στην τσέπη μου, θέλω να ψωνίζω και η δραχμή να μην τελειώνει.

— Θα γίνει του απάντησε ο γέρος.

Μετά πήγε κοντά στον προκομένο.

— Εσύ παιδί μου, του λέει, τι χάρη θέλεις να σου κάνω;

— Τίποτα γεράκο μου του απάντησε εκείνος.

— Καλά, λέει ο γέρος, ξέρω τι θα κάνω για σένα. Και έφυγε ο γέρος.

Ο τεμπέλης από τότε πήγαινε, ψώνιζε, και η δραχμή του δεν τελείωνε.

Ένα βράδυ πήγε ο γέρος στον ύπνο του προκομένου και του λέει.

— Να πουλήσεις το χωράφι σου και να πάρεις ένα κάρο μπλε με ένα άλογο άσπρο και να πας στην πόλη.

Ύστερα από πολλά χρόνια πήγε ο τεμπέλης μια μέρα να ψωνίσει και του λέει ο μπακάλης, αφού του έδωσε πίσω την δραχμή του.

— Δεν το ξέρεις ότι αυτή η δραχμή δεν έχει καμιά αξία τώρα γιατί θγήκε άλλη δραχμή;

— Τι είναι αυτά που λές; Ρωτάει ο τεμπέλης, εγώ μέχρι χθες ψώνιζα με αυτή τη δραχμή.

— Ναι, αλλά ο βασιλιάς πέθανε και ο καινούριος βασιλιάς έβγαλε καινούρια λεφτά.

— Και πως έγινε αυτό; Πότε έγινε; Ρώτησε ο τεμπέλης και τα είχε χαμένα.

— Άκου, του λέει ο μπακάλης, ο βασιλιάς κατάλαβε ότι θα πέθαινε, αλλά διάδοχο δεν είχε να αφήσει στην θέση του. Ένα βράδυ πήγε ένας γέρος στον ύπνο του και του είπε «ο μόνος κατάλληλος και άξιος για βασιλιάς είναι ο άνθρωπος που θα μπει στην πόλη με ένα μπλε κάρο που θα το σέρνει άσπρο άλογο».

Αμέσως έδωσε διαταγή ο βασιλιάς να πάνε να του φέρουν τον άνθρωπο με το μπλε κάρο και το άσπρο άλογο. Έτσι έγινε βασιλιάς ο άνθρωπος με το μπλε κάρο και το άσπρο άλογο και αυτός έβγαλε καινούρια δραχμή.

— Δείξε μου την καινούρια δραχμή είπε ο τεμπέλης. Μόλις του την έδειξε ο μπακάλης, ο τεμπέλης επάνω της αναγνώρισε το φίλο του.

— Α, δεν σου είπα και το άλλο, συνεχίζει ο μπακάλης, έδωσε διαταγή ο καινούριος βασιλιάς, όλοι οι τεμπέληδες να πάνε να δουλέψουν στα κάτεργα.

Μόλις το άκουσε αυτό ο τεμπέλης άρχισε να δουλεύει σκληρά χωρίς καμιά διαμαρτυρία. Και έτσι έζησαν ο τεμπέλης και ο βασιλιάς καλά και μεις καλύτερα.



Το μαγικό φιλί

Τρίτο βραβείο της Ελένης Τσουκαλά

Μια φορά κι ένα καιρό ήτανε ένας βασιλιάς που είχε ένα μονάκριβο γιο.

Μια μέρα λέει το βασιλόπουλο στον πατέρα του.

— Πατέρα, θέλω να μου δώσεις την ευχή σου και το καλύτερο άλογο να το καθαλικάψω και να γυρίσω όλα τα βασίλεια του κόσμου, να δω καινούρια πράγματα και να μάθω πως κυβερνούν και αλλού.

Τούδωσε λοιπόν ο πατέρας του το άλογο και του ευχήθηκε να πάει στο καλό.

Πήγε το βασιλόπουλο σε πολλά βασίλεια, έμαθε πολλά και καινούρια ήθη και έθιμα. Όλοι οι βασιλιάδες το περιποιήθηκαν και το φιλοξένησαν όπως του άρμοζε. Τους ευχαριστούσε με τη σειρά του κι αυτό και μετά έφευγε και πήγαινε αλλού.

Μια μέρα, έφτασε σε ένα βασίλειο, που ο βασιλιάς του είχε έθιμο να φιλοξενεί τον ξένο του και να τον βάζει σαράντα μέρες στη φυλακή και μετά να τον σκοτώνει. Με άλλα λόγια ήταν πολύ αιμοβόρος και δεν ήθελε ξένους στο βασίλειό του. Αυτό όμως δεν το ήξερε το βασιλόπουλό μας.

Έτσι βρέθηκε στη φυλακή χωρίς να το πολυκαταλάβει.

Αυτός ο βασιλιάς είχε μια κόρη όμορφη σαν τα κρύα νέρα. Μόλις είδε αυτή το βασιλόπουλο, που το έριξαν στη φυλακή, το λυπήθηκε γιατί ήταν μικρό και όμορφο και ήθελε να το γλυτώσει.

Κάθε μέρα λοιπόν πήγαινε η βασιλοπούλα στη φυλακή, κρυφά από τόν πατέρα της, και έδινε φαγητό και γλυκά στο βασιλόπουλο. Όμως κάθε μέρα έφερνε μαζί της και ένα κουβά ξύδι και το έχυνε σε μια γωνιά της φυλακής.

Αυτό γινόταν σαράντα μέρες. Ακριβώς στις σαράντα μέρες πάνω, και περασμένα μεσάνυχτα, πάει η βασιλοπούλα στη φυλακή και λέει στο βασιλόπουλο.

— Σπρώχνε εσύ με όλη τη δύναμή σου από τη μια μεριά τον τοίχο και εγώ θα σπρώχνω απέξω για να τον γκρεμίσουμε.

— Μα γιατί; Τι συμβαίνει; Ρώτησε το βασιλόπουλο ανυποψίαστο.

— Κάνε γρήγορα αυτό που σου λέω και μετά σου εξηγώ, του ψιθυρίζει

εκείνη .

Το βασιλόπουλο, έκανε ότi του είπε, δηλαδή άρχισε να σπρώχνει τον τοίχο και αυτός, ποτισμένος με το ξύδι που έριχνε σαράντα μέρες, γκρεμίστηκε.

Χωρίς να χάσει καιρό η βασιλοπούλα, έβγαλε γρήγορα - γρήγορα το βασιλόπουλο από τη φυλακή προσέχοντας να μη την πάρει κανείς είδηση από το παλάτι και έφυγαν μέσα στη νύχτα μακριά.

Δεν άντεχε η καλή μας να βλέπει τον πατέρα της να σκοτώνει τους ξένους του και περίμενε μια ευκαιρία για να φύγει από το σπίτι της.

Στο δρόμο λοιπόν που πήγαιναν του είπε την κακιά συνήθεια του πατέρα της, και ότi αν δεν τον ελευθέρωνε αυτή, το πρωί θα τον σκότωναν.

Το βασιλόπουλο την ευχαρίστησε για τη γενναία πράξη της και συνέχισαν το δρόμο τους.

Ας δούμε όμως τι γινότανε και στο παλάτι.

Το πρωί ο βασιλιάς έστειλε τους στρατιώτες του να φέρουν μπροστά του το βασιλόπουλο. Πάνε αυτοί στη φυλακή και τι να δουν; Τη φυλακή χαλασμένη και τον φυλακισμένο να λείπει.

Τρέχουν αμέσως και το λένε στον βασιλιά. Αυτός λύσσαξε από το κακό του και φώναξε ότi αν δε θρουν το δραπέτη θα τους σκοτώσει όλους.

Τότε παρουσιάζεται η βασίλισσα, που ήταν μαζί και μάγισσα, και του λέει:

— Αυτό το έκανε η κόρη μας, μόνο δώσε διαταγή στους στρατιώτες μας να τρέξουν γρήγορα με τα άλογα να τους προλάβουν.

Δίνει διαταγή ο βασιλιάς και αμέσως ξεκινούν οι στρατιώτες και τρέχουνε όσο μπορούσαν πιο γρήγορα.

Από μακριά όμως τους είδε η βασιλοπούλα, που ήταν και μάγισσα, και λέει στο βασιλόπουλο:

— Χτύπησέ με ελαφρά να γίνω σκαλίδα και συ ξυλοκόπος να κόβεις ξύλα, για να τους ξεγελάσουμε.

Έτσι και έγινε. Φτάνουν οι στρατιώτες και ρωτούν τον ξυλοκόπο:

— Μήπως είδες καλέ μου άνθρωπε ένα νέο και μια νέα να περνούν από το δρόμο;

— Όχι, τους λέει εκείνος. Έγώ είμαι εδώ από το πρωί, μα δεν πέρασε κανείς.

Γυρίζουν πίσω οι στρατιώτες και λένε στο βασιλιά ότi δεν είδαν κανένα πέρα από ένα ξυλοκόπο.

— Γυρίστε γρήγορα πίσω να τους πιάσετε, αυτοί ήταν, λέει αμέσως η βασίλισσα.

Στο μεταξύ το βασιλόπουλο με τη βασιλοπούλα είχαν προχωρήσει πολύ και ξαφνικά γυρίζει πάλι το κεφάλι πίσω και βλέπει η κοπέλα τους στρατιώτες.

— Έρχονται πάλι οι στρατιώτες του πατέρα μου, ξαναχτύπησε με να γίνω εκκλησία και συ παπάς να ψέλνεις.

Έρχονται οι στρατιώτες και ρωτούν τον παπά, μήπως είδε να περνούν από το δρόμο μια νέα και ένας νέος.

— Όχι, απαντά ο παπάς, και γυρίζουν πίσω οι στρατιώτες, και λένε τα καθέκαστα στο βασιλιά. Τότε εξαγριωμένη η βασίλισσα τους λέει.

Αναξιои, δεν είσαστε εσείς ικανοί να τους πιάσετε. Θα πάω η ίδια.

Παίρνει τότε ένα στρατιώτη, καθαλάνε τα άλογα και ξεκινούν.

Η βασιλοπούλα και το βασιλόπουλο στο μεταξύ, είχαν φτάσει πια στη θάλασσα.

Από μακριά βλέπει η κοπέλα νά 'ρχεται η μάνα της, και λέει στο βασιλόπουλο:

— Έρχεται η μάνα μου, χτύπησέ με να γίνω βάρκα και συ βαρκάρης να ταξιδέψουμε.

Έφτασε η μάνα της, μα δεν μπόρεσε να της κάνει κακό, γιατί η κόρη της ήταν πιο μεγάλη μάγισσα και δεν την πιάσανε τα μαγικά, της έδωσε όμως την κατάρα της, φωνάζοντάς της δυνατά:

— Με το πρώτο φιλί που θα δώσει στο βασιλόπουλο η μάνα του να σε ξεχάσει αμέσως, αλλά την ίδια στιγμή το μετάνοιωσε γιατί σκέφτηκε πως καταράστηκε την ίδια τη κόρη της και ξανάπε:

— Με το πρώτο φιλί που θα του δώσει η μάνα του να σε ξεχάσει μα με το δεύτερο να σε θυμηθεί. Και λέγοντας αυτά γύρισε στο παλάτι της.

Το βασιλόπουλο με τη βασιλοπούλα κατάφεραν επιτέλους να ξεφύγουν και έφτασαν στην πατρίδα του.

Ο νέος την άφησε σε ένα χάνι και της είπε να τον περιμένει μέχρι να γυρίσει, γιατί θα πήγαινε μόνος του πιο μπροστά στο παλάτι για να αναγγείλει τους γάμους τους στη μάνα του.

Τότε ξαφνικά θυμήθηκε η κοπέλα την κατάρα της μάνας της και του λέει:

— Πήγαινε στο καλό, εγώ θα σε περιμένω εδώ, πρόσεχε όμως, με κατένα τρόπο να μην αφήσεις τη μάνα σου να σε φιλήσει.

Φτάνοντας ο νέος στο παλάτι είδε όλους τους συγγενείς και τους φίλους του να τον περιμένουν. Έτρεξε και η μάνα του τον αγκάλιασε για να τον φιλήσει μα εκείνος δεν την άφησε και της είπε την ιστορία του, και πως την κοπέλα που τον γλύτωσε, την άφησε στο χάνι, και ότι θα την παντρευόταν.

Όσπου όμως να πάνε να πάρουν τη νύφη και να γίνουν οι ετοιμασίες του γάμου, το βασιλόπουλο, κουρασμένο όπως ήταν από το μακρύ ταξίδι, κοιμήθηκε βαριά.

Την ώρα που κοιμόταν, πήγε η μάνα του και το φίλησε.

Σε λίγο συγκεντρώθηκε όλος ο λαός και περίμενε το βασιλόπουλο να

ξυπνήσει, μα αυτό τίποτα. Κοιμόταν του καλού καιρού. Τρέχει η μάνα του και του λέει:

— Παιδί μου ο κόσμος σε περιμένει να πάτε να φέρετε τη νύφη.

Γιατί βλέπετε, με το φιλί που του έδωσε, τα ξέχασε όλα.

Τότε λυπημένος ο βασιλιάς για την προσβολή του γιου του, διέταξε να διαλυθεί ο λαός γιατί γάμος δε θα γινόταν.

Στο μεταξύ, η κοπέλα μας, σαν είδε και απόειδε ότι το βασιλόπουλο δεν θα 'ρχόταν, μάζεψε τα πράγματά της και ζήτησε ένα δωμάτιο να μείνει απέναντι από το παλάτι. Κάλεσε τότε όλους τους άνδρες του παλατιού και τους τάισε, με την ελπίδα ότι ανάμεσά τους θα ήταν και το βασιλόπουλο.

Όταν το έμαθε ο βασιλιάς, θύμωσε για τα καλά, με τα καμώματα της κοπέλας και ζήτησε από τη βασίλισσα να πάει στο σπίτι της νέας και να της πει να φύγει.

Αλλά μόλις την είδε η βασίλισσα της είπε:

— Από μακριά φαίνεσαι και από κοντά σου δείχνεις πως είσαι από ψηλή γενιά και από μεγάλο σπίτι, και συνέχισε: Το καλό που σου θέλω κορίτσι μου, φύγε μακριά, γιατί ο βασιλιάς είναι θυμωμένος μαζί σου.

Η βασιλοπούλα της απαντά: «Δεν φεύγω αν δεν έρθει και ο γιος σου μαζί μου».

Γυρίζει η βασίλισσα στο παλάτι, παίρνει το γιό της και ξαναπάει.

Μόλις τον είδε η κοπέλα του είπε την ιστορία τους αλλά αυτός δε θυμόταν τίποτα. Άρχισε τότε να του τραγουδάει:

*Σαράντα μέρες πότιζα τον τοίχο μας με ξύδι
κι εχάλασε κι εκάμαμε ετούτο το ταξίδι.
πόσες φορές στη φυλακή ερχόμουν κι έβρισκά-σε
και με γαλακτομπούρεκα μικρό μου εγιανά-σε.*

Μα αυτός και πάλι δεν θυμήθηκε τίποτα. Απελπισμένη τότε η νέα γυρίζει και λέει στη μάνα του:

*Αχ, κυρά βασίλισσα, βασίλισσα μεγάλη,
για σκύψε φιλησέτονε μπας κι έρθει ο νους του πάλι.*

Έσκυψε η βασίλισσα, φίλησε το γιό της και αμέσως εκείνος τα θυμήθηκε όλα.

Αγκαλιάστηκαν και ευτυχισμένοι γύρισαν στο παλάτι.

Ξανακάλεσαν λοιπόν το λαό και έκαναν τους γάμους τους με όργανα, με γλέντια και με μεγάλο φαγοπότι, και πέρασαν αυτοί καλά και μεις καλύτερα.

Ο χωριάτης και ο διαβολάκος

Α! έπαινος Άννας Χαλκιά Δημήτρη - Κανάκη

Μια φορά κι ένα καιρό ζούσε ένας πανούργος χωριάτης. Πολλά λέγονταν για τις φάρσες, που έκανε στους συγχωριανούς του, αλλά η πιο γουστόζικη από όλες ήταν αυτή που έσκασε τον διάβολο.

Μια μέρα όργωσε όλο το χωράφι του, όταν έπεσε ο ήλιος ετοιμάστηκε να γυρίσει σπίτι του, αλλά ξαφνικά, στη μέση του χωραφιού, είδε ένα σωρό αναμμένα κάρβουνα. Γεμάτος απορία πλησίασε και τι να δει; Πάνω στη φλόγα καθόταν ένας μικρός μαύρος διαβολάκος.

— Σε θησαυρό απάνω δεν κάθεσαι; Ρώτησε ο χωριάτης.

— Και βέβαια, αποκρίθηκε ο διαβολάκος. Σε θησαυρό που έχει περισσότερο χρυσάφι και ασήμι από ότι έχουν δει τα μάτια σου ως τώρα.

— Αφού όμως ο θησαυρός βρίσκεται στο δικό μου χωράφι, άρα και ο θησαυρός είναι δικός μου, είπε ο χωριάτης.

— Θα γίνει δικός σου, αποκρίθηκε ο διαβολάκος, αν επί δυο χρόνια μου δίνεις τον μισό καρπό από αυτό που θα φυτέψεις στο χωράφι σου. Εμένα λαχταρά η καρδιά μου αυτά που βγάζει η γη.

Ο χωριάτης άρχισε τα περιμαζέματα. Για να μη καυγαδίζουν όμως και χάσει, ο χωριάτης πρότεινε στο διαβολάκο.

— Εσύ να πάρεις ότι φυτρώσει απάνω από τη γη και εγώ ότι βγει από κάτω.

Του διαβολάκου του καλάρωσε η πρόταση και συμφώνησε αμέσως. Όταν ήρθε λοιπόν η ώρα να μαζέψει τη σοδειά, παρουσιάστηκε ο διαβολάκος και ζήτησε το μερδικό του. Δεν πήρε τίποτα παρά, μόνο μαραμένα και κιτρινισμένα φύλλα.

Ο χωριάτης, χαρούμενος που τον ξεγέλασε, έσκαψε τη γη και πήρε τα καρότα του.

— Τούτη τη φορά βγήκες κερδισμένος, είπε ο διαβολάκος, αλλά την επόμενη φορά η συμφωνία μας θα αλλάξει. Δικά μου θα είναι αυτά που θα βγουν κάτω από τη γη και δικά σου αυτά που θα βγουν πάνω από τη γη.

— Σύμφωνοι, είπε ο χωριάτης.

Όταν ήρθε ο καιρός της σποράς ο πανούργος χωριάτης έσπειρε στάρι.

Ο καρπός ωρίμασε και ο χωριάτης πήγε στο χωράφι του και θέρισε ως κάτω βαθιά. Ήρθε ο διαβολάκος και δεν βρήκε τίποτα άλλο από κοντοκάλαμα από τα θερισμένα στάχια. Αφρίζοντας από το θυμό του πάει και πέφτει και γκρεμίζεται από ένα βράχο.



Το μήλο

Δεύτερος έπαινος της Αδαμαντίας Στάμου

Μια φορά και ένα καιρό ήτανε ένας βασιλιάς και μια βασίλισσα και είχαν τρεις γιους. Το παλάτι τους ήταν πολύ όμορφο και στον κήπο τους είχαν μια μηλιά που κάθε χρόνο έκανε ένα χρυσό μήλο. Όμως την βραδιά, που έβγαινε το χρυσό μήλο ένας κακός δράκος πήγαινε και το έκλεβε. Όταν μεγάλωσαν τα τρία παλλικάρια είπε ο πρώτος:

— Πατέρα τώρα μεγάλωσα και φέτος θα πάω να φυλάξω τη μηλιά και όταν έρθει ο δράκος να κλέψει το μήλο εγώ θα τον σκοτώσω.

— Όχι παιδί μου του λέει ο πατέρας του, ο δράκος θα σε φάει.

Όμως με τα πολλά παρακάλια τον άφησε. Όταν έφτασε η βραδιά αυτή, πήρε το σπαθί του και πήγε κάτω από την μηλιά να την φυλάξει.

Την νύχτα όμως τον πήρε ο ύπνος και ο δράκος πήρε το χρυσό μήλο και έφυγε.

Το παλλικάρι βλέπει ότι λείπει το χρυσό μήλο και στεναχωρήθηκε πάρα πολύ. Τον άλλο χρόνο λέει ο δεύτερος:

— Πατέρα φέτος θα πάω εγώ να φυλάξω το χρυσό μήλο.

— Όχι παιδί μου του λέει ο πατέρας του, αφού δεν μπόρεσε ο μεγάλος δεν θα μπορέσεις και εσύ.

Όμως το παλλικάρι επέμενε, και όταν ήρθε αυτή η νύχτα πήρε και αυτός το σπαθί του και πήγε κάτω από τη μηλιά να περιμένει το δράκο.

Όμως τον πήρε και αυτόν ο ύπνος, και έτσι ο δράκος έκλεψε και πάλι το χρυσό μήλο.

Την τρίτη χρονιά λέει ο μικρός γιος του βασιλιά:

— Πατέρα αυτή τη χρονιά θα πάω εγώ να φυλάξω το χρυσό μήλο. Και ο πατέρας του, του λέει:

— Παιδί μου δεν μπόρεσαν τα δυο σου αδέρφια, θα μπορέσεις εσύ, που είσαι και πιο μικρός;

— Ναι πατέρα του λέει, σου υπόσχομαι ότι εγώ θα σκοτώσω το δράκο.

— Άντε παιδί μου, του λέει ο βασιλιάς, με την ευχή μου και να προσέχεις.

Αφού πήρε την ευχή του πατέρα του το παλλικαρί, πήγε στην υπηρέτρια και κόβοντας λίγο το δακτυλό του της ζήτησε να του βάλει λίγο αλάτι, για να τσούζει και να μη μπορεί να τον πάρει ο ύπνος.

Κατά τα μεσάνυχτα λοιπόν, εκεί που καθόταν κάτω από την μηλιά, ακούει θροντές, αστραπές και η γη άρχισε να σείεται. Κατάλαβε τότε ότι έρχεται ο δράκος.

Έβγαλε το σπαθί του από την θήκη και περίμενε. Μόλις ο δράκος άπλωσε το χέρι του να κόψει το χρυσό μήλο, καπ, του κοπανάει μια με το σπαθί και του κόβει το χέρι. Τότε ο δράκος μουγκρίζοντας από τους πόνους, έφυγε και έτσι το χρυσό μήλο έμεινε πάνω στην μηλιά.

Το πρωί φανταστείτε τη χαρά του βασιλιά σαν είδε το χρυσό μήλο πάνω στη μηλιά και το παιδί του ζωντανό.

— Μπράβο γιε μου, είσαι πολύ άξιος, του λέει με δάκρυα στα μάτια.

Τότε το παλλικαρί λέει στον πατέρα του ότι δεν τον σκότωσε το δράκο παρά μόνο τον λάβωσε και γιαυτό θα ψάξει να τον βρει και να τον σκοτώσει.

Πόσα του είπε πάλι ο βασιλιάς για να του αλλάξει γνώμη, αλλά αυτός τίποτα.

Έτσι, ακολουθώντας τις σταγόνες το αίμα, ξεκίνησε να πάει να τον βρει.

Δρόμο παίρνει, δρόμο αφήνει, και φτάνει σε ένα βαθύ πηγάδι, σκύβει και θλέπει μια σκάλα. Κατεβαίνει, και τότε θλέπει μια γριά μπερδεμένη μέσα στα μαλλιά της, που από τα πολλά χρόνια είχαν μακρύνει και δεν την άφηναν να δει τίποτα.

Αμέσως το παλλικαρί της τα κόβει, της καθαρίζει το πρόσωπο, και η γριά ευχαριστημένη του λέει:

— Τι θέλεις παιδάκι μου να κάνω για σένα για το καλό που μου έκανες;

Το παλλικαρί της είπε για τον δράκο που έψαχνε να βρεί.

Η γριά το συμβούλεψε να προχωρήσει και θα τον βρει στο βάθος του πηγαδιού.

— Όμως, πρόσεξε, αν τον δεις να έχει τα μάτια του κλειστά είναι ξύπνιος. Άμα έχει τα μάτια του ανοικτά, να ξέρεις ότι κοιμάται. Και τότε σκότωσέ τον. Πράγματι, το παλλικαρί προχώρησε στο βάθος του πηγαδιού, θρήκε τον δράκο με ανοικτά τα μάτια και κατάλαβε ότι κοιμάται. Χωρίς να χάσει καιρό σηκώνει το σπαθί του και του δίνει μια γερή σπαθιά και τον σκοτώνει.

Φεύγοντας όμως ακούει βογκητά. Προχωράει και θλέπει μια φυλακή και πολλούς ανθρώπους αλυσοδεμένους. Μέσα σ' αυτούς ήταν και μια πεντάμορφη βασιλοπούλα. Αφού τους ελευθερώνει όλους, παίρνει την βασιλοπούλα και γυρίζει στο παλάτι του πατέρα του. Εκεί την παντρεύτηκε και ζήσανε αυτοί καλά και μεις καλύτερα.



Ο γιος του περίφημου κυνηγού

Της Ελευθερίας Δούκα

Μια φορά και έναν καιρό, ήταν ένα αντρόγυνο και είχαν ένα μικρό παιδί. Το επάγγελμά του ήταν κυνηγός, μα ήταν τόσο καλός σκοπευτής που τον έλεγαν «ο περίφημος κυνηγός.»

Η γυναίκα του όμως δεν ήταν καθόλου ευχαριστημένη από το επάγγελμα του άντρα της.

Μια φορά, που είχε πάει για κυνήγι, δεν γύρισε σπίτι του. Φυσικά θα τον είχαν φάει τα άγρια θηρία. Η γυναίκα του τώρα είχε μείνει πολύ νέα, χήρα μ' ένα μικρό παιδί στα χέρια κι είχε ορκιστεί να μην φανερώσει στο παιδί το επάγγελμα του πατέρα του.

Μα το παιδάκι μεγάλωσε σιγά-σιγά και ήρθε η ώρα να το στείλει για δουλειά. Η μητέρα του, ήθελε να μάθει μια τέχνη και να πληρώνεται, έστω και λίγα χρήματα, γιατί ήταν χήρα και φτωχή.

Σκέφτηκε λοιπόν να τον έστελνε να μάθει την τέχνη του μαραγκού.

Έπιασε δουλειά, και καθώς ήταν έξυπνος, προχωρούσε μια χαρά.

Μα μια μέρα, το αφεντικό του είχε λείψει για λίγο, και αυτός βρήκε την ευκαιρία να πάρει ένα ακριβό ξύλο, που το είχε για κάποιο έπιπλο το αφεντικό του, το 'κοψε και το 'κανε σε σχήμα όπλου και άρχισε να σημαδεύει.

Ξαφνικά μπαίνει μέσα το αφεντικό του και μόλις είδε το ακριβό ξύλο

χαλασμένο, του ήρθε σκοτάδι στα μάτια. Αφού του δίνει ένα γερό ξύλο, ανοίγει την πόρτα, του δίνει μια σπρωξιά λέγοντάς του:

— Έξω παλιόπαιδο, τράβα κατά το επάγγελμα του πατέρα σου.

Το παιδί έφυγε κλαίγοντας και πήγε στη μάνα του και τα διηγήθηκε όλα. Όμως το παιδί ζήτησε να μάθει το επάγγελμα του πατέρα του.

Η μαμά, του είπε πως ο πατέρας του ήταν τσαγκαρής.

Πήγε λοιπόν το παιδί σ' ένα τσαγκαράδικο να ρωτήσει για δουλειά.

Καθώς ήταν καλό παιδί, και καθώς ήταν ορφανό, το αφεντικό τον δέχτηκε λέγοντάς του πως την άλλη μέρα πιάνει δουλειά. Δούλευε εκεί περίπου μια βδομάδα κάνοντας διάφορες δουλειές μικρές έχοντας ευχαριστήσει το αφεντικό του, αλλά και τον ίδιο βέβαια.

Μια μέρα λέει το αφεντικό του:

— Εγώ θα κατέβω στην πόλη, να αγοράσω καινούρια δέρματα. Εσύ πρόσεχε το μαγαζί. Κι έφυγε.

Όμως το παιδί είχε βάλει στο μάτι ένα ωραίο δέρμα και το πιο ακριβό. Παίρνει λοιπόν το ψαλίδι και κόβει ένα μεγάλο κομμάτι κάνοντας μια θήκη για ένα πιστόλι. Το απογευματάκι γυρνάει το αφεντικό και τι να δει;

Του δίνει κι αυτός ένα γερό ξύλο, ανοίγει την πόρτα και του λέει:

— Τράβα κατά το επάγγελμα του πατέρα σου.

Πηγαίνει κλαίγοντας στην μητέρα του, της διηγείται τι έπαθε, ξαναρωτώντας την για το επάγγελμα του πατέρα του. Όμως η μητέρα του, που δεν ήθελε με καμιά δύναμη να μάθει ο γιος της το επάγγελμα του πατέρα του, κάθε φορά που γύριζε κλαμένος και δαρμένος, του άλλαζε το επάγγελμα.

Έτσι από τα συνεχή λάθη που έκανε, μια πιστόλι, μια θήκη κ.λ.π. αναγκάστηκε η μητέρα του να τον αφήνει στο σπίτι και να δουλεύει η ίδια.

Είχε γίνει πλέον δεκαπέντε χρονών και μια μέρα του λέει η μητέρα του:

— Σήμερα παιδί μου είναι γιορτή. Σήκω να πάμε στην εκκλησία.

— Σήμερα μαμά δεν έρχομαι μαζί σου, θα μείνω ξαπλωμένος γιατί δεν αισθάνομαι καλά.

Έτσι, τον άφησε στο κρεβάτι και ξεκίνησε μόνη της.

Εκεί, ξαπλωμένος όμως που ήταν, βλέπει ένα ρήγμα στον τοίχο και καθώς ήταν περίεργος, απ' τα τόσα που είχε περάσει, παίρνει ένα μαχαιράκι και σκαλίζει τον τοίχο. Όσο προχωρούσε, τόσο περίεργος γινότανε, γιατί αντί να βλέπει πέτρα, έβλεπε σανίδι. Βλέποντας το σανίδι, το έγδυσε γρήγορα-γρήγορα και βρήκε ένα ξύλινο ντουλάπι. Με διάφορα εργαλεία ξεκάρφωσε το εξωτερικό μέρος κι έμεινε κατάπληκτος.

Τι να δει; Μέσα ήταν ένα ωραίο όπλο, θήκη για τις σφαίρες, γεμάτη.

Αφού το παίρνει λέει:

— Να το επάγγελμα του πατέρα μου.

Γρήγορα ετοιμάζει το όπλο, βάζει τη θήκη στη μέση του, περιμένοντας τη μάνα του να της αναγγείλει το εύρημα, με μεγάλη χαρά.

Σε μια στιγμή έρχεται η μητέρα του και μόλις τον βλέπει, πέφτει λιπόθυμη και του λέει:

— Προς Θεού παιδί μου, μην το αγγίζεις.

Όταν συνήρθε, του διηγήθηκε την ιστορία, δηλ. πως το είχε κρύψει εκεί, φοβούμενη μην το πάρει εκείνος και ακολουθήσει το επάγγελμα του πατέρα του.

Το παιδί, με τη σειρά του, της διηγήθηκε πως το έδιωχναν από τις δουλειές του. Σαν ήρθε η επόμενη μέρα, πήρε το όπλο και τη ζώνη και σιγά-σιγά έγινε πασίγνωστος για το σημάδι που είχε.

Περνούσε τη σφαίρα από απόσταση εκατό μέτρων, μέσα από ένα δαχτυλίδι. Όλοι τον είχαν για παράδειγμα και τον λέγανε: «Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΚΥΝΗΓΟΥ».

Κυνηγούσε πολλά χρόνια και ζούσαν αγαπημένοι. Μια μέρα όμως, πήγε σε μια περιοχή, που ήταν απαγορευμένη, γιατί εκεί υπήρχε ένα θηρίο και κανένας δεν τολμούσε να κυνηγήσει εκεί. Κάτι είδε, σήκωσε το όπλο και το χτύπησε, μα μετά τον κρότο παρουσιάστηκε μπροστά του το θηρίο. Ήτανε ανώτερος από γίγαντας και δεν είχε ούτε αρχή ούτε τέλος, για να δει το μάτι του. Και του λέει:

— Ποιος είσαι εσύ που τόλμησες να έρθεις να κυνηγήσεις εδώ;

— Είμαι ο γιος του περίφημου κυνηγού.

Μόλις όμως τον άκουσε, ευχαριστήθηκε πολύ, που πήγε και τον είδε λέγοντάς του:

— Ευχαριστήθηκα τόσο, μα και λυπάμαι, γιατί από δω και πέρα έχεις πολλά θάσανα να περάσεις. Εγώ όμως θα είμαι πάντα στο πλευρό σου σε ότι σου τύχει. Αρκεί να ρίξεις μιαν τουφεκιά. Και σου λέω και τούτο:

Ότι σου αρέσει να το σκοτώσεις, μόνο ένα πουλί αλλιώτικο από τ' άλλα.

Είχε πάνω του από όλα τα χρώματα της γης.

Και ο περίφημος κυνηγός έφυγε, αφού τον ευχαρίστησε και γύρισε στο σπίτι του, όπως πάντα, με αρκετό κυνήγι.

Την άλλη μέρα, μόλις σήκωσε το όπλο να σημαδέψει το θήραμά του, τσουπ και στην κάνη του όπλου εμφανίζεται το πουλί με τα πολύχρωμα και τα ομορφότερα φτερά. Αυτό όμως γινότανε κάθε μέρα κι έτσι ο κυνηγός αναγκαζότανε να χάνει το θήραμά του.

Όσοι μια μέρα, χωρίς τη θέλησή του, το σκότωσε. Καθώς γύριζε από το κυνήγι, όλοι τον κοίταζαν περίεργα. Το είδε και ο ιπποκόμος του βασιλιά και του λέει:

— Ε σύ, το πουλάς;

— Το πουλώ.

— Πόσα θέλεις;

Ο κυνηγός είπε μια μεγάλη τιμή, που δεν μπορεί να το πάρει φτωχός. Όμως, επειδή ο ιπποκόμος ήταν πολύ εγγράμματος γνώρισε το πουλί αμέσως από τα βιβλία που είχε διαβάσει, με την ιδέα ότι θα ακριβοπληρωνόταν από το βασιλιά του λέει.

— Μια στιγμή, να φέρω τα λεφτά.

Κι έφυγε. Μα μόλις έφυγε, να κι ο βασιλιάς παρουσιάστηκε εκεί και του λέει:

— Τι είναι αυτό; Το πουλάς;

— Ναι το πουλώ, του λέει ο κυνηγός.

Ο βασιλιάς του είπε ότι θα του δώσει τα διπλά λεφτά.

Βγάζει το πορτοφόλι του και τον πληρώνει σε μετρητά, τα τριπλά λεφτά, λέγοντάς του:

— Αυτό χρόνια ολόκληρα ψάχνει ο κόσμος να το βρει και μάτι ανθρώπου δεν το είχε δει ποτέ.

Καθώς όμως γυρίζει ο ιπποκόμος, βλέπει τον βασιλιά να κρατάει το πουλί χαρούμενος και τον εαυτό του να χάνει. Χάνει ακόμα τη μεγάλη αμοιβή και τη δόξα του. Μετά γυρίζει στον κυνηγό και του λέει:

— Αυτό που έκανες θα μου το πληρώσεις.

Έτσι άρχισαν τα βάσανά του.

Πάει ο ιπποκόμος στον βασιλιά τ' άλλο πρωί και του λέει:

— Βασιλιά μου, αυτός που μπόρεσε και σκότωσε αυτό το πουλί, που τόσα χρόνια μάτι ανθρώπου δεν το έχει δει, θα μπορούσε να κάνει το φίλτισένιο παλάτι.

Μου φαίνεται αδύνατο, λέει ο βασιλιάς.

— Άκου που σου λέω. Θα τον καλέσεις και θα του το πεις, απειλώντας τον και με τη ζωή του ακόμα.

Και ο βασιλιάς τον πίστεψε. Καλεί λοιπόν τον κυνηγό στο παλάτι του και του το λέει. Ο κυνηγός στενοχωρήθηκε πολύ και πάει στο θηρίο και του το λέει. Το θηρίο τον καθησύχασε λέγοντάς του να μη φοβάται, και του λέει να πάει στον βασιλιά και να του πει να διαθέσει σαράντα βουβάλια φορτωμένα με τουλούμια και κρασί. Σαράντα υπηρέτες με τσεκούρια και όλα τα λεφτά να τα βάλει ο ιπποκόμος, και ο βασιλιάς να μη βάλει ούτε δραχμή, γιατί δεν θα πετύχει τίποτα. Στη συνέχεια του λέει τι θα κάνει.

Πηγαίνει λοιπόν αργότερα στο βασιλιά και του λέει ότι υπάρχει ένα θηρίο στο δάσος και μια λίμνη, που πάει και πίνει νερό. Του λέει λοιπόν ν' αδειάσουν οι σαράντα εργάτες κρασί στη λίμνη, να μεθύσει το θηρίο κι έτσι να το κομματιάσουν και να του βγάλουνε τα κόκαλα που είναι από φίλτις και να τα πάνε στο βασιλιά.

Έτσι κι έγινε. Ο ιπποκόμος όμως θύμωσε πολύ κι άρχισε να διαβάζει βιβλία και βρήκε άλλο περίεργο μυστικό.

Πάει στο βασιλιά και του λέει ότι αυτός που σκότωσε το πουλί θα μπορούσε ίσως να του φέρει και τη μουσική που βρίσκεται ανάμεσα στα δυο βουνά.

Ο βασιλιάς αμέσως την άλλη μέρα καλεί τον κυνηγό και του το λέει.

Μα ο γιος του περίφημου κυνηγού απελπισμένος πάει πάλι στο θηρίο. Το θηρίο του λέει πως είναι πολύ δύσκολο, μα θα πάει να πει στο βασιλιά, πρώτα να του δώσει εκατό βουβάλια και εκατό εργάτες με τσεκούρια και θα πάει στο τάδε μέρος που είναι το βασίλειο των πουλιών. Εκεί υπάρχει μεγάλη πείνα και θα τα σφάξει όλα να τα φάνε.

Όταν θα κατέβει ο βασιλιάς των πουλιών θα τον ευχαριστήσει και θα του πει τι χάρη θέλει να του κάνει που έσωσε το βασίλειό του. Μα ο βασιλιάς δεν έπρεπε να βάλει ούτε δραχμή, αλλά όλα τα χρήματα θα τα έβαζε ο ιπποκόμος.

Έτσι κι έγινε. Όταν έφτασαν εκεί, βέβαια άργησαν, γιατί τα βουβάλια πήγαιναν σιγά. Τι να δουν. Άλλα ψωφούσανε από κει κι έτσι δίνει διαταγή να τα σφάξουν όλα. Αφού έφαγαν τα πεινασμένα πουλιά άρχισαν να πετούν χαρούμενα από δω και κει. Βγήκε ο βασιλιάς των πουλιών και του λέει:

— Ποιος είσαι εσύ και τι γυρεύεις εδώ; Με το καλό που μου 'κανες τι θέλεις να σου κάνω;

— Εγώ είμαι ο γιος του περίφημου κυνηγού και ήρθα εδώ για να μου κάνεις αυτό το καλό, αν μπορείς.

Και του διηγήθηκε την ιστορία του.

Ο βασιλιάς των πουλιών του αποκρίθηκε:

— Εγώ προσωπικά δεν ξέρω, αλλά θα ρωτήσω το λαό μου, ίσως να ξέρουν.

Στη συνέχεια τους καλεί και τους το λέει. Ένα περιστέρι λέει:

— Εγώ ξέρω, μα είναι πολύ δύσκολο γιατί τα βουνά ανοίγουν και κλείνουν γρήγορα και δεν θα προλάβουμε να το πάρουμε.

Το άλλο πρωί παίρνει τα πιο ευκίνητα πουλιά και πηγαίνουν. Πρώτα στέλνουν ένα περιστέρι, μα δεν πρόλαβε να πάει στα μισά και κλείστηκε μέσα. Στη συνέχεια ακολούθησαν και τα άλλα τα πουλιά. Όμως είχαν την ίδια μοίρα.

Μια μέρα λέει οι αϊτός:

— Θα πάω εγώ βασιλιά μου.

Έτσι κι έγινε. Πήγε και πήρε τη μουσική ο κυνηγός κι αφού ευχαρίστησε ο ένας τον άλλο έφυγαν.

Φτάσανε λοιπόν στο βασιλιά και ο κυνηγός την παρέδωσε, ενώ ο βασιλιάς τον ευχαρίστησε με το παραπάνω. Όμως ο ιπποκόμος, για να ευχαριστηθεί, έπρεπε να εξοντώσει τον κυνηγό, γιατί σχεδόν τα περισσότερα τα είχε χάσει. Λίγα πράγματα, του είχαν μείνει από την περιουσία του. Ύστερα από αρκετή ώρα σκέψης του ήρθε στο νου του ένα σχέδιο.

Να λοιπόν τι σκέφτηκε:

Ο βασιλιάς ήταν χηρευάμενος και ήξερε ότι σε κάποια χώρα υπήρχε η πεντάμορφη του κόσμου. Μα όποιος πήγαινε να τη ζητήσει σε γάμο, πίσω δεν γύριζε.

Έτσι λοιπόν, πήγε στο βασιλιά και του λέει:

— Βασιλιά μου εκείνος που σκότωσε το πουλί, που μάτι δεν το είχε δει, αλλά το ξέραμε μόνο από τα βιβλία, εκείνος που έκανε το φιλιτισένιο παλάτι, εκείνος όπου έφερε τη μουσική από τα δύο βουνά, θα μπορούσε ίσως να σου φέρει την πεντάμορφη για γυναίκα σου, μια και τυχαίνει να είσαι χηρευάμενος.

Μόλις το άκουσε ο βασιλιάς τρελάθηκε από τη χαρά του και κοίταζε πότε να ξημερώσει για να το αναγγείλει στον κυνηγό.

Το πρωί, του το ανάγγειλε με τον όρο ότι αν δεν τα κατάφερνε θα τον αποκεφάλιζε.

Στενοχωρημένος, ο κυνηγός, πάει στο θηρίο, ρίχνει μια ντουφεκιά και θγαίνει. Αφού του είπε τί του ζητούσε ο βασιλιάς, πάλι του λέει το θηρίο:

— Μη φοβάσαι, τρίτο και τελευταίο είναι, μόνο ο Θεός να είναι μαζί σου. Θα πεις στο βασιλιά να αγοράσει ο ιπποκόμος ένα καϊκι χρυσό με μεταξωτά πανιά. Θα βάλει δώδεκα ναύτες, και την κόρη του να μαγειρεύει. Εσύ θα πας δια ξηράς κι οι άλλοι γιαλό-γιαλό. Και είπαμε. ούτε δραχμή ο βασιλιάς.

Ο ιπποκόμος πούλησε το σπίτι του, ότι είχε, κι έκανε ότι είπε ο κυνηγός.

Ξεκίνησε η κόρη με τους ναύτες και το χρυσό καϊκι, ο κυνηγός με το όπλο του στην πλάτη πηγαίνοντας γιαλό-γιαλό. Όμως ο κυνηγός πείναγε και σταμάτησε για να φάει. Εκεί είδε μια μυρμηγκοφωλιά που είχαν στίβα τα μυρμήγκια και ήταν μισοπεθαμένα. Έβγαλε από το δισάκι του το ψωμί και το έτριψε πάνω τους. Και αυτά, λαίμαργα καθώς ήταν, έτρωγαν. Εκεί που κοιτούσε περίεργα θγαίνει η βασίλισσα και του λέει:

— Τι χάρη θέλεις να σου κάνω;

— Τι να θέλω από σ' ένα, ένα τόσο δα ασήμαντο ζωάκι σαν εσένα; είπε ο γιος του περίφημου κυνηγού.

— Που ξέρεις; Ίσως μπορέσω να σε βοηθήσω, είπε το ζώο.

Κόβει ένα κομμάτι από τη φτερούγα της και του το δίνει, λέγοντάς του:

— Όταν θα χρειαστείς τη βοήθειά μου να κάψεις τη φτερούγα μου κι εγώ θα φτάσω.

Το πήρε και το έβαλε στην άκρη του μαντηλιού του, το έδεσε και τόβαλε στην τσέπη του. Μετά από λίγο σηκώθηκε και προχωρούσε ανάμεσα σε βουνά και λαγκάδια.

Ήταν μια πλαγιά όταν είδε μια μελισσοκοφίνα αναποδογυρισμένη.

Οι μέλισσες γυρνούσαν από δω κι από κει και είπε ο κυνηγός:

— Τα καημένα.

Τα παίρνει, τα τακτοποιεί όμορφα κι ωραία.

Βγαίνει η βασίλισσα και του λέει:

— Τι θέλεις να σου κάνω για το καλό που μου 'κανες;

— Τι να θέλω εγώ από σένα; της λέει.

— Πάρε αυτό το φτερό κι όταν θα με χρειαστείς να το κάψεις και εγώ έφτασα.

Το πήρε και το έβαλε κι αυτό στο μαντήλι. Όταν άρχισε να περπατάει σε μια πεδιάδα, συνάντησε κάτι περίεργο. Είδε έναν κουτσό άνθρωπο μ' ένα σκυλάκι, που κυνηγούσε έναν λαγό. Μόλις ο λαγός βγήκε στην επιφάνεια αυτός, με μια πηδηξιά, τον έπιασε, και μόλις τον είδε σταυροκοπήθηκε. Ο κουτσός του λέει:

— Τι περίεργο είδες κι έκανες το σταυρό σου;

— Μα, όπως είσαι κουτσός, αν έβλεπες το γιο του περίφημου κυνηγού τι θά 'κανες;

— Εγώ θα πήγαινα μαζί του, απαντάει ο κουτσός.

— Εγώ είμαι λοιπόν.

— Με θέλεις για παρέα σου; λέει ο κουτσός.

— Έλα του λέει ο κυνηγός.

Και παίρνουν δρόμο μαζί, δρόμο αφήνουν. Στο δρόμο συναντούν έναν που είχε πάει στην ακροθαλασσιά. Αυτός, που λέτε, με τη μια μεριά της μύτης του τραβούσε το νερό κι από την άλλη μεριά της μύτης φυσούσε κι έριχνε στη θάλασσα.

Ο κυνηγός τον κοίταζε περίεργα.

Ο άνθρωπος τον ρώτησε γιατί τον κοιτούσε έτσι.

— 'Αν έβλεπες το γιο του περίφημου κυνηγού τι θά 'κανες;

— Εσύ τι θά 'κανες;

— Εγώ θα τον ακολουθούσα. Εγώ είμαι, ο ίδιος.

— Με θέλεις κοντά σου; τον ρώτησε.

Τον πήραν κι αυτόν μαζί τους και γίνανε τρεις. Προχωρώντας, πάντα βέβαια σε παραλία, είχε αράξει ένα καράβι που φόρτωνε μάρμαρα.

Ένας ήταν αυτός που φόρτωνε τα μάρμαρα, κουβαλούσε ένα βράχο σαν να ήταν ένα τόπι. Ο κυνηγός και οι ακόλουθοί του κοίταζαν με περιέργεια κι έγινε πάλι το ίδιο και τον πήραν κι αυτόν.

Παρακάτω, σ' ένα μαγειρείο βλέπει έναν να παίρνει τρία καζάνια φαγητού και να τα βάζει πάνω σ' ένα τραπέζι κι έναν άλλο να πληρώνει τρία βαρέλια κρασί. Περίεργοι, κάθισαν δίπλα και παράγγειλαν από μια μερίδα φαί. Εκείνος όμως ο άνθρωπος, παίρνει το καζάνι, κάθεσαι και το τρώει. Όπως και το δεύτερο και το τρίτο. Στη συνέχεια ήρθε κι ο μπεκρής και καθώς ήταν τα βαρέλια απέναντι, δίνει μια μπουνιά και γίνεται μια τρύπα

στο πρώτο. Χωρίς να χάσει καιρό πίνει το κρασί.

Το ίδιο έκανε και με το δεύτερο και με το τρίτο.

Απόρησαν οι άλλοι κι έμειναν με το στόμα ανοιχτό.

Αφού τους ρωτήσανε γιατί κοιτάνε, έτσι τους λένε.

— Αν βλέπατε το γιο του περίφημου κυνηγού τι θα κάνατε;

— Εμείς, σκλάβοι θα είμασταν και θα τον υπηρετούσαμε.

Έτσι τους πήραν κι αυτούς κοντά τους και από μόνος έγιναν έξι.

Όμως, μετά από λίγες μέρες, δίνει σήμα το καϊκι πως είδαν το παλάτι που έμενε η πεντάμορφη κόρη. Πήγαν, άραξαν και βγήκαν στη στεριά όπου περίμεναν τα σαράντα αδέρφια της. Καθώς ήρθαν, τους ρώτησαν τι θέλουν.

— Ήρθαμε να πάρουμε την πεντάμορφη για γυναίκα του βασιλιά μας, λένε αυτοί.

— Ακούστε, θα βάλουμε ορισμένα στοιχηματάκια. Αν μας νικήσετε, ευχαρίστως να την πάρετε. Αν όμως χάσετε, θα είστε αιχμάλωτοι, όπως και τόσοι άλλοι. Σύμφωνοι;

— Σύμφωνοι.

Πήραν στο παλάτι και τους δεκαοχτώ για να ξεκουραστούν. Την άλλη μέρα τους είπαν.

— Θα βάλουμε στοίχημα στο τρέξιμο.

— Εντάξει, απαντήσανε.

Τότε ο κυνηγός λέει στον κουτσό να τρέξει αυτός με τη μέθοδο που ξέρει και πιάνει τους λαγούς.

Ξεκίνησε ο αθλητής των άλλων, αφήνοντας τον ο κουτσός να πάει μέχρι τα μισά. Αφού πήγε ο άλλος, μια, ο κουτσός, με έναν πήδο, πήγε και με έναν πήδο γύρισε. Ενώ ο άλλος ακόμα να γυρίσει, γιατί δεν είχε φτάσει ακόμα στον προορισμό του.

Τώρα θα βάλουμε το δεύτερο στοίχημα, που είναι η πάλλη.

Ο γιος του περίφημου κυνηγού πάει σ' αυτόν που φόρτωνε τα μάρμαρα λέγοντάς του ότι οι άλλοι έχουν βάλει έναν γίγαντα για πάλλη.

— Μη φοβάσαι αφεντικό, του λέει.

Μόλις ανέβηκαν στην πίστα τους, είπε ο ακόλουθος του κυνηγού:

— Τον θέλετε ζωντανό ή πεθαμένο;

— Ζωντανό, απάντησαν οι άλλοι.

Μόλις βάζει το χέρι του απάνω του, τον πιάνει με το ένα χέρι, τον φέρνει μια βόλτα και τον πετάει τόσο ψηλά που φαινόταν σαν ένα πουλί. Ύστερα τον έπιασε, για να μη σκοτωθεί, μια και τον παρακάλαγαν οι άλλοι.

Τώρα θα βάλουμε στοίχημα στο φαγητό.

Ο κυνηγός φωνάζει εκείνον που έφαγε τα τρία καζάνια.

— Αφεντικό, δεν τα κάνουμε τέσσερα τα καζάνια γιατί πεινάω πολύ;

— Σώπα μη χάσουμε, του λέει ο κυνηγός.

Μαγείρεψαν φασόλια και τα έφεραν σ' ένα τραπέζι. Τους έφεραν και από μια κουτάλα και γύρω τους μαζεύτηκαν, όχι μόνο τα σαράντα αδέρφια μα και οι αιχμάλωτοι. Πιάνει ο δικός τους με την κουτάλα και ο άλλος πιάνει το καζάνι από τα χερούλια και το τρώει μια και κάτω.

— Εντάξει, μας κερδίσате πάλι, τώρα θα βάλουμε στο κρασί, ποιος θα πιει πιο πολύ. Από ένα βαρέλι ο καθένας.

Ο ακόλουθος του κυνηγού είπε να βάλουν ένα ακόμη βαρέλι, γιατί είχε να πιει μέρες. Κι έτσι αρχίσανε.

Ο δικός τους ανοίγει την κάνουλα και τη βάζει στο στόμα. Ο ακόλουθος ρίχνει μια κλωτσιά στο βαρέλι και το πίνει μονορούφι. Έτσι και το δεύτερο.

— Εντάξει, φώναξαν, θα βάλουμε και στο σημάδι.

— Εγώ είμαι ο ίδιος ο σκοπευτής, λέει ο κυνηγός.

Βάζουν στα πενήντα μέτρα μια ρόδα αυτοκινήτου.

— Όχι, εκατό μέτρα, λέει ο κυνηγός. Θα βάλουμε όμως ένα δαχτυλίδι.

Αρχίσανε. Κι ο γιος του περίφημου κυνηγού πέρασε δέκα σφαίρες μέσα στο δαχτυλίδι, ενώ ο δικός τους ούτε μία.

Τώρα θα βάλουμε το τελευταίο, έχουμε εκατό οκάδες κριθάρι, καλαμπόκι και σιτάρι. Εάν σε είκοσι τέσσερις ώρες τα καθαρίσετε και βάλετε το καθένα χωριστά, τότε χαλάλι σας, να την πάρετε.

Τα τρία είδη τα είχαν ανακατεμένα σε μια αποθήκη.

Τότε ο κυνηγός τα έχασε για λίγο, όμως ευθύς θυμήθηκε τη φτερούγα του μυρμηγκιού και είπε «εντάξει».

Τον κλείσανε στην αποθήκη και άναψε το φτερό. Ευθύς βρέθηκε μπροστά του ο βασιλιάς των μυρμηγκιών και τον ρώτησε.

— Τι συμβαίνει αφέντη;

— Ήρθε η ώρα να ζητήσω τη βοήθειά σας. Θα μπορέσετε να με βοηθήσετε; Αυτό κι αυτό συμβαίνει.

Και του λέει το μυρμήγκι.

— Μη σε νοιάζει αφεντικό, έμπα στην αποθήκη, κλείσε πόρτες και παράθυρα και σε μία ώρα το πολύ είναι όλα έτοιμα.

Έτσι κι έγινε. Ήρθαν τόσα πολλά μυρμηγκία που το καθένα πήρε από ένα και το καθαρίσε. Το πρωί ήρθαν χαρούμενοι να πάρουν τον αιχμάλωτό τους, μα σαν είδαν καθαρό και ξεχωριστά το κάθε είδος, έμειναν άφωνοι.

— Εντάξει, πάμε στο δωμάτιο που είναι η πεντάμορφη να την πάρεις.

Στο δωμάτιο όμως ήταν τρεις κοπέλες ένα μπόι, ένα ντύσιμο, ένα χτένισμα, δε μπορούσες σε τίποτα να τις ξεχωρίσεις. Ο κυνηγός τα 'χασε για λίγο. Η μία είχε φάει ζάχαρη, η άλλη είχε φάει γλυκό και η πεντάμορφη είχε φάει μέλι.

Αμέσως ήρθε στη μνήμη του η φτερούγα της μέλισσας και τους λέει:

— Μπορώ να πάω για λίγο στην τουαλέτα;

Αφού του επιτρέψανε να πάει, θγάζει τη φτερούγα, την καίει και εξαφανίζεται η βασίλισσα των μελισσών και λέει:

— Σε τι μπορώ να σας βοηθήσω;

— Αυτό κι αυτό συμβαίνει.

— Πήγαινε κι έφτασα κι εγώ μαζί σου κι όπου πάω εγώ και σταθώ, εκείνη να πιάσεις από το χέρι. (Γιατί οι κοπέλες είχαν το πρόσωπό τους σκεπασμένο με ένα φερετζέ).

Πηγαίνει λοιπόν μέσα, να σου και η μέλισσα, κάνει μια βόλτα και πάει και στέκεται πάνω στην πεντάμορφη, ύστερα από ώρα που γύριζε από τη μία στην άλλη. Κάνει το σταυρό του ο κυνηγός και πάει και την παίρνει από το χέρι.

— Χαλάλι, λέει ο μεγαλύτερος αδερφός. Θαυμάζουμε με τέτοια μικροπράγματα, ενώ αν βλέπαμε το γιο του περίφημου κυνηγού, τί πρέπει να κάναμε εμείς;

— Αν βλέπατε το γιο του περίφημου κυνηγού τι θα κάνατε;

— Τι θα κάναμε; Θα τον κάναμε χίλιες φορές γαμπρό μας.

— Ε, τότε, μάθετε. Εγώ είμαι ο περίφημος γιος του κυνηγού.

Τότε τον αγκάλιασαν και πρόσταξαν γλέντι τρικούβερτο, που λένε.

Το πρωί την κατέβασαν στη θάλασσα και μπήκαν όλοι μαζί στο καϊκι, μαζί και η κόρη του ιπποκόμου του βασιλιά. Έτσι πήραν το δρόμο του γυρισμού.

Μα όταν προχώρησαν σχεδόν ένα μίλι το μετάνιωσαν τα αδέρφια της και λέγανε.

— Τι κάναμε, μας έφυγε όλη η δόξα, την δώσαμε σ' έναν κυνηγό.

Και ξεκίνησαν οργισμένοι να την ξαναπάρουν. Κι όσο πήγαιναν, όλο πλησίαζαν στο καϊκι τους.

Λέει ο κυνηγός σ' αυτόν που ρούφαγε τη θάλασσα, και ήταν λυπημένος επειδή δεν βοήθησε.

— Ήρθε και για σένα η σειρά σου, τι λες θα με βοηθήσεις;

Και του λέει:

— Άστους να 'ρθουνε πιο κοντά να χαρούμε.

Και χωρίς να χάσει καιρό ρουφάει μια με τη μύτη και εξαφανίζεται όλο το νερό. Η βάρκα που ήταν μέσα τα αδέρφια έφτασε κάτω στον πάτο της θάλασσας και φώναζαν.

— Βοηθήστε μας και χαλάλι σας.

Φυσάει με την άλλη μεριά της μύτης και γέμισε η θάλασσα πάλι νερό. Αυτό ξανάγινε σε πιο βαθιά νερά μέχρι που αποφάσισαν να γυρίσουν πίσω.

Ο βασιλιάς περίμενε με αγωνία, ενώ ο ιπποκόμος, φτωχός πια και απελπισμένος, παρακαλούσε να είναι καλά η κόρη του. Κι όταν πήρε ο βασιλιάς το μήνυμα ότι φτάνει η πεντάμορφη, διέταξε και έστρωσαν χαλί

από την παραλία ως το παλάτι. Μουσικές και περιστέρια να πετούν από νωρίς.

Ο ιπποκόμος πάει στο βασιλιά και του λέει:

— Βασιλιά μου να σου δώσω μια συμβουλή. Ο γιος του περίφημου κυνηγού θα την φέρει για τον εαυτό του, γιατί την έχει κάνει και τον έχει αγαπήσει. Θα διατάξεις, πρωτού πιάσει στεριά το καράβι, να τον αποκεφαλίσουν.

Έτσι κι έγινε. Τον αποκεφάλισαν και τον έβαλαν σ' ένα βαρέλι.

Πήγαν στο μώλο, έρριξαν τις άγκυρες και ήρθε ο ιπποκόμος να παραλάβει τη βασίλισσα, να την παραδώσει στο βασιλιά.

Η πεντάμορφη όμως ήταν καρδιογνώστρια και είχε μυστικά χαρίσματα.

Έτσι, μόλις την άγγιξε, ο ιπποκόμος μαρμάρωσε. Πήγε άλλος, κι άλλος, κι άλλος. Έπαθαν το ίδιο.

Τότε λέει στο βασιλιά.

— Θα σας μαρμαρώσω, αν δε μου παραδώσετε το πτώμα του κυνηγού.

Τον έβγαλαν έξω από το καράβι και της τον πήγαν. Πήρε το κεφάλι του, το έβαλε και το άλειψε με αθάνατο νερό, που είχε μαζί της, και του λέει:

— Ξύπνα αγάπη μου γιατί μόνον εσύ αξίζεις να μ' έχεις για γυναίκα σου.

Άνοιξε τα μάτια του και είπε:

— Ξεκουράστηκα, πόσο όμορφα κοιμήθηκα.

Του τα είπε όλα, ξεμαρμάρωσε τους πάντες και πήγαν κι έζησαν ευτυχισμένοι, και ζήσαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα.



Η Κακιά μάνα και το παιδί της

Του Παύλου Μπήλια

Μια φορά και έναν καιρό ζούσε σ' ένα φτωχό και έρημο χωριό μια μάνα με την κόρη της. Ο πατέρας του κοριτσιού είχε πεθάνει. Η μάνα ήταν γριά και κακιά.

Ξεχάσαμε να σας πούμε ότι το κορίτσι ήταν καλόκαρδο και θρήσκευο.

Μετά από λίγα χρόνια αρρώστησε το κορίτσι και πέθανε σε ηλικία μόνο 28 χρονών.

Η κακιά μάνα δεν έκανε τίποτα για να μπορέσει να σωθεί το κορίτσι της.

Έτσι, το κορίτσι πέθανε με δάκρυα στα μάτια και πήγε στον Παράδεισο. Η κακιά μάνα δεν είχε πια λεφτά για φαΐ και έτρωγε ότι έβρισκε.

Όμως και αυτή την πήραν τα γεράματα και ήρθε η σειρά της να πεθάνει. Αλλά αυτή δεν πήγε στον Παράδεισο, όπως το παιδί της, αλλά στην κόλαση.

Όταν έμαθε το κορίτσι ότι η μάνα της είναι στην κόλαση, λυπήθηκε και παρακάλεσε το Θεό και όλους τους Αγίους να της φέρουν τη μάνα της κοντά της.

Από τις πολλές προσευχές και τα παρακάλια, ο Θεός την λυπήθηκε και αποφάσισε να φέρει τη κακιά μάνα στον Παράδεισο, κοντά στη κόρη της.

Όταν έβγαινε από τη κόλαση η κακιά γριά, βρήκαν την ευκαιρία να γατζωθούν πάνω της και άλλοι, για να βγουν και αυτοί μαζί της έξω από τη κόλαση.

Αυτή, από τη κακία της, δεν ήθελε να σωθούν και άλλοι μαζί της και τους έσπρωχνε με το πόδι και ξαναπέφτανε πάλι μέσα στα καζάνια. Αυτό κράτησε πολλή ώρα και κάποτε κατάφερε η κακιά γριά να βγει.

Όταν την πήγαν στον Παράδεισο κατέβασαν τη κόρη της για ανταλλαγή στη κόλαση. Εκεί, το κορίτσι, έδειξε αμέσως την καλή της καρδιά, τους βοηθούσε όλους.

Έτσι, και εκείνοι αποφάσισαν να την βοηθήσουν να ξαναγυρίσει στον Παράδεισο, γιατί μόνο εκεί είχε θέση εκείνη. Και έτσι έκαναν, αλλά όταν το κορίτσι έβγαινε από τη κόλαση να ξαναγυρίσει στον Παράδεισο όλοι οι άλλοι γατζώθηκαν επάνω της και εκείνη τους τράβηξε μαζί της και τους πήρε στον Παράδεισο.

Τέλος ζήσανε μάνα και κόρη μαζί στον Παράδεισο και της μάνας, της έγινε παράδειγμα η πράξη της κόρης και προσπάθησε να μην αμαρτήσει ποτέ άλλοτε.

Έτσι ζήσανε καλά όλοι μαζί στον Παράδεισο και εμείς καλύτερα στη γη.



Η λάμια

Της Ελευθερίας Δούκα

Μια φορά και ένα καιρό ήταν ένα αντρόγυνο και είχαν αποκτήσει τρία αγόρια. Μα η μητέρα τους κάθε μέρα έλεγε: «Θεέ μου ας κάνω ένα κοριτσάκι κι ας είναι λάμια.»

Έμεινε έγκυος και έκανε ένα κοριτσάκι. Μα μόλις έγινε σαράντα ημερών αποδείχτηκε ότι ήταν λάμια.

Είχαν ένα άλογο στο στάβλο, αλλά μια μέρα εξαφανίστηκε το ένα από τα τέσσερα πόδια του αλόγου.

Τότε λέει ο πρώτος γιος.

— Εγώ μάνα θα μείνω το βράδυ να παρακολουθήσω ποιος έφαγε το πόδι του αλόγου.

Και έτσι έγινε.

Μα το πρωί έλειπε και το άλλο πόδι. Άραγες κοιμήθηκε και δεν είδε τίποτα;

Το άλλο βράδυ κάθισε ο δεύτερος γιος, μα κι εκείνος τα ίδια έκανε και έμεινε το άλογο με ένα πόδι.

Μετά λέει κι ο τρίτος.

— Μητέρα ετοίμασέ μου ένα πανεράκι με αχλαδια και μήλα και δώσε μου και το τόξο μου.

Έτσι πήγε και κρύφτηκε. Μόλις τον έπιανε ο ύπνος έτρωγε ένα αχλά-

δι. Και ξανά έτρωγε ένα μήλο, ώσπου πήγε η ώρα δώδεκα τα μεσάνυχτα, βλέπει κι απορεί τη μικρή του αδελφή να κατεβαίνει τα σκαλιά και να μπαίνει στο στάβλο. Δεν μιλάει μα παρακολουθεί να τρώει το τέταρτο πόδι και ν' αρχίζει να ανεβαίνει τα σκαλιά. Τότε τραβάει το τόξο και την τραυματίζει και πηγαίνει μέσα, μα ώσπου να πάει μέσα, εκείνη είχε δεθεί και είχε μπει στην κούνια.

— Ξυπνήστε κι έπιασα τον κλέφτη.

— Πού είναι; Φωνάζουν όλοι χαρούμενοι.

— Εδώ είναι, στην κούνια.

— Ε, τρελός είσαι, κάτι είδες και τρελάθηκες.

— Βέβαια είδα, λύστην και θα δείτε, την έχω κάπου τραυματισμένη.

Τη λύνει η μητέρα της, μα τι να δει, όντως έλειπε το μικρό της δαχτυλάκι από το πόδι της και το βρήκαν στα σκαλιά όταν ξημέρωσε. Όντως βεβαιωθήκανε, μα τι μπορούσαν να της κάνουν;

Λέει το παιδί, που την τραυμάτισε.

— Ή θα την σκοτώσουμε, ή θα φύγω, γιατί αυτή όταν θα μεγαλώσει θα μας φάει όλους.

Όμως η μητέρα του δε δέχτηκε κι έτσι το παιδί πήρε το όπλο του και το χτένι κι έφυγε λέγοντάς τους.

— Φεύγω και μακάρι να βγω ψεύτης.

Έφυγε και πήρε τα βουνά, βάδιζε μέρες και νύχτες κι εκεί που βάδιζε βλέπει ένα φίδι. Σηκώνει το όπλο του να το σκοτώσει, μα εκείνο του λέει.

— Μη με σκοτώνεις, είμαι γκαστρωμένο και όταν θα γεννήσω θα σου δώσω ένα φιδάκι για φύλακα.

Δεν το σκότωσε κι έφυγε. Καθώς προχωρούσε βλέπει μια λιονταρίνα.

Σηκώνει το όπλο να τη σκοτώσει και του λέει τα ίδια και έτσι δεν τη σκότωσε.

Προχωρώντας βρίσκει μια αλεπού κι εκείνη του λέει.

— Μη με σκοτώσεις και πέρνα στις τάδε του μηνός να σου δώσω ένα αλεπουδάκι για πιστό σου φύλακα.

Έφυγε, και στο πρώτο χωριό που συνάντησε, έμεινε εκεί.

Παντρεύτηκε, όμως παιδιά δεν απόκτησε. Έτσι μια μέρα έφυγε και πήγε και μάζεψε το φιδάκι, το λιονταράκι και το αλεπουδάκι. Τα μάζεψε και τα είχε σαν παιδιά του. Είχε κι έναν ωραίο καταπράσινο κήπο. Όμως η γυναίκα του δεν ήταν καλή και τον μισούσε. Και αφού έζησε πολλά χρόνια με τη γυναίκα του, μια μέρα, αποφάσισε να πάει να δει την οικογένειά του, πώς θα ήταν μετά από τόσα χρόνια που είχαν περάσει.

Πήρε λοιπόν τ' άλογό του και ξεκίνησε, αλλά πρώτου να ξεκινήσει λέει στα ζωντανά του.

— Παιδιά μου, εγώ θα φύγω, μα άμα ακούσετε τη φωνή μου να τρέξετε αμέσως να με βοηθήσετε γιατί θα χρειαστώ τη βοήθειά σας.

Μα η γυναίκα του άκουσε τη συζήτησή τους και μόλις έφυγε ο άντρας της, έδεσε τα ζώα με αλυσίδες και θούλωσε τ' αυτιά τους με κερί, ενώ ο άντρας της πήγαινε να συναντήσει την οικογένειά του.

Μα όταν έφτασε σπίτι του, αντί να δει τους γονείς του, αντίκρουσε ένα βουνό από κόκκαλα και την λάμια να τον περιμένει.

Μόλις την είδε, εκείνη τον καλοδέχτηκε, ενώ εκείνος την ρώτησε.

— Που είναι οι γονείς;

Και αυτή του απάντησε.

— Οι γονείς είναι καλά, αλλά έχουν πάει στην πόλη.

Αυτός πήρε τ' άλογό του και πήγε και το έδεσε στον στάβλο.

Εν τω μεταξύ, όταν ανέθηκε στο σπίτι, η λάμια κατέθηκε στο στάβλο κι έφαγε το ένα πόδι του αλόγου. Μετά ανέθηκε στον αδερφό της και τον ρωτάει.

— Δε μου λες αδερφέ μου, τρία πόδια έχει τ' αλόγό σου, ή τέσσαρα; Και της λέει.

— Μα τρία πόδια αδερφή.

Την άλλη μέρα το πρωί, του λέει πάλι.

— Με δύο πόδια είναι τ' αλόγό σου ή με τρία;

— Μα δύο πόδια, της λέει.

Το μεσημέρι πάλι του λέει.

— Μ' ένα πόδι είναι τ' αλόγό σου;

— Μ' ένα, της λέει.

Το άλλο πρωί κατέθηκε πάλι στο στάβλο και έφαγε όλο το άλογο αυτή τη φορά.

Ανεβαίνει και ρωτάει τον αδερφό της.

— Με τα πόδια ήρθες σπίτι, ή είχες ζώο;

— Με τα πόδια, της λέει.

Και μετά από λίγο του λέει.

— Αδερφέ, πάρε αυτό το κουδούνι και πήγαινε στο υπόγειο. Εκεί θα με περιμένεις και για να σ' ακούσω για να έρθω, να χτυπάς συνέχεια το κουδούνι.

Πήρε λοιπόν το κουδούνι, κατέθηκε κάτω και χτυπούσε αυτός το κουδούνι.

Τη διάρκεια που χτυπούσε αυτός το κουδούνι η λάμια είχε πάρει μια λίμα και λιμάριζε τα δόντια για να τον φάει ευκολότερα.

Την ώρα που χτυπούσε το κουδούνι στην αποθήκη, ξαφνικά πετάγεται ένας ποντικός από τη φωλιά του και του λέει.

— Τι κάθεσαι βρε θλάκα και χτυπάς το κουδούνι, η αδερφή σου λιμάρει τα δόντια της για να σε φάει.

— Και τι μπορώ να κάνω για να γλυτώσω; Ρώτησε το ποντίκι.

— Φύγε, του λέει, κι εγώ θα χτυπάω το κουδούνι με την ουρά μου κι

εσύ να φύγεις μακριά και να πάρεις τα βουνά.

Έτσι κι έγινε. Όσο το ποντίκι χτυπούσε το κουδούνι, η λάμια χαιρότανε, που ο αδερφός της την περίμενε ακόμα. Όταν αποφάσισε να κατέβει, μετά από λίγο, ήταν πολύ ορεξάτη, όμως όταν είδε το ποντίκι να χτυπάει το κουδούνι, η έκπληξη και η απορία της ήταν μεγάλη. Μόλις την αντιλήφθηκε το ποντίκι κρύφτηκε αμέσως στην τρύπα του και της είπε.

— Να μου φας το σκατό και να πιεις το κατρουλιό, εδώ που είμαι, δε μου κάνεις κακό.

Αυτή, νευριασμένη, αρπάζει μια σκούπα και με τη βοήθεια των νυχιών και των δοντιών της άρχισε να γκρεμίζει το σπίτι, χωρίς όμως να καταφέρει να πιάσει το ποντίκι.

Ενώ το ποντίκι, χαρούμενο, πήδαγε από τη μια τρύπα στην άλλη κι έλεγε τραγουδώντας «να μου φας το σκατό και να μου πιεις το κατρουλιό όπου και να πάω δε με βρίσκεις,» η λάμια οργισμένη από το θυμό της τρέχει να βρει τον αδελφό της.

Τελικά πρόλαβε τον αδερφό της πάνω σε μια γραφική εκκλησίτσα η οποία είχε στον κήπο της τρία μεγάλα κυπαρίσσια που είχε φυτέψει ο αδερφός της λάμιας όταν ήταν μικρός.

Μόλις όμως είδε την αδερφή του, ανέβηκε στο πρώτο κυπαρίσσι.

Όμως η λάμια, σ' αυτή την περίπτωση, φάνηκε τυχερή, γιατί τα δόντια της ήταν ήδη λιμαρισμένα κι έτσι άρχισε να πριονίζει το πρώτο κυπαρίσσι.

Έτσι ανέβηκε στο δεύτερο κυπαρίσσι. Όμως πριόνισε και το δεύτερο κυπαρίσσι. Όμως και το δεύτερο έπεσε πάνω στο τρίτο.

Τελικά, τη στιγμή που πάει να πριονίσει το τελευταίο πια κυπαρίσσι, της λέει απελπισμένα ο αδερφός της.

— Νίκησες αδερφή, όμως πριν καταβροχθίσεις και μένα, όπως καταβρόχθισες όλους τους δικούς μας, θέλω να μ' αφήσεις να φωνάξω τρεις φορές και μετά με καταβροχθίζεις.

Αφού συμφώνησε η αδερφή του, φωνάζει την πρώτη φορά:

«Φίδι, λιοντάρι, αλεπού.»

Το φίδι ακούγοντας τη φωνή λέει στους φίλους του.

— Αδέρφια άκουσα τη φωνή του αφέντη μας.

Όμως το λιοντάρι του λέει κάπως εκνευρισμένα.

— Δεν ντρέπεσαι βρε, εδώ εγώ που 'χω κάτι αυτιά μεγάλα σαν του βοδιού δεν άκουσα τίποτα κι εσύ που έχεις κάτι αυτιά σαν του μερμηγκιού μας λες ότι άκουσες;

Ο αφέντης φωνάζει και δεύτερη φορά:

«Φίδι, λιοντάρι, αλεπού»

Τη δεύτερη φορά ακούει και η αλεπού στο κάλεσμα του αφεντικού της και τους λέει:

— Αδέρφια ο αφέντης μας κινδυνεύει. Εγώ τρέχω να τον βοηθήσω, όποιος θέλει ας μ' ακολουθήσει.

Αφού πια πείστηκε και ο λέων, βάζουν όλη τη δύναμή τους στην προσπάθεια να σπάσουν τις αλυσίδες.

Τελικά, μόλις τα κατάφεραν, θάλαν όση δύναμη είχαν και δεν είχαν και τρέξαν για να βρουν τον αφέντη τους.

Απελπισμένος πια ο αφέντης τους, φωνάζει και την τελευταία φορά.

«Φίδι, λιοντάρι, αλεπού.»

Πριν προλάβει κι όλας να τελειώσει το κάλεσμα, τα ζώα είχαν φτάσει και άρπαξαν τη λάμια και την κατασπάραξαν.

Μετά ξεκίνησαν για να γυρίσουν στο χωριό τους. Στο δρόμο ο αφέντης τους, τους μάλωσε και τους είπε για τον κίνδυνο που διέτρεξε η ζωή του κι ότι αν αργούσαν, έστω και πέντε λεφτά, θα τον είχε καταβροχθίσει η αδερφή του.

Στην υπόλοιπη διαδρομή, τα ζώα, του εξήγησαν γιατί δεν άκουσαν την πρώτη φορά και του είπαν για το περιστατικό που συνέβηκε με τη γυναίκα του.

Μόλις έφτασαν στο σπίτι δεν είπε τίποτα στη γυναίκα του, μόνο της είπε να στρώσει το τραπέζι για να φάνε. Όταν κάθισε η γυναίκα του στο τραπέζι, αυτός πήγε και πήρε ένα στυλιάρι και της άνοιξε το κεφάλι, λέγοντάς της.

— Άιντε γυναίκα να βρεις την αδερφή μου.

Κι έζησε μόνος του μαζί με τα ζώα. Έτσι έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα.





Ο καλός ψαράς

Της Ασήμως Βιρβίλη

Μια φορά και έναν καιρό, ζούσε σε ένα έρημο και μικρό νησί ένας φτωχός ψαράς.

Εκεί δεν ζούσε κανένας άλλος, παρά μόνον αυτός. Ο μοναχικός ψαράς, είχε μια βάρκα και πήγαινε με αυτή για ψάρεμα και ότι έπιανε το πούλαγε στην απέναντι στεριά. Μερικοί νέοι ψαράδες είδαν ότι ο γέρος ψαράς έπιανε πολλά ψάρια, τον παραφύλαξαν, είδαν σε πιο σημείο ψάρευε, πήγαν και έδωξαν το γέρο ψαρά. Έριξαν τα δύχτια τους και δεν έπιασαν τίποτα. Ο καημένος ο γέρος, πήγε σε άλλο μέρος να ψαρέψει. Οι νέοι ψαράδες έριξαν πάλι τα δύχτια τους εκεί αλλά δεν ξανάπιασαν τίποτα. Έτσι απογοητεύτηκαν, πήραν των ομματιών τους και έφυγαν.

Μετά από λίγες μέρες, ήρθε στο έρημο νησί του γέρου ψαρά και του χτύπησε την πόρτα ένας ναυαγός, που ζήτηγε βοήθεια. Ήταν ο βασιλιάς της απέναντι πολιτείας.

Ο ψαράς, χωρίς να ξέρει ποιος είναι, τον φιλοξένησε. Ο βασιλιάς το εκτίμησε αυτό και του είπε, αφού πρώτα του συστήθηκε:

Μετά από τρεις μήνες να έρθεις στο παλάτι μου.

Το πρωί ο γέρο ψαράς έβαλε τον βασιλιά στη βάρκα του, τον πέρασε στην απέναντι στεριά και ξαναγύρισε στο έρημο νησί του.

Πέρασαν οι τρεις μήνες και ο γέρο ψαράς πήγε στο παλάτι να βρει τον βασιλιά.

Εκεί τον υποδέχτηκαν με τιμές, του έκαναν επίσημο γεύμα σαν να ήταν κανένα σπουδαίο πρόσωπο και έπειτα του χάρισε ο βασιλιάς για δικό του το έρημο νησάκι του, που έκτισε στην κορυφή έναν ωραίο πύργο. Του έδωσε δούλους να τον βοηθούν και πάρα πολλά λεφτά για να ζήσει άνετα την υπόλοιπη ζωή του.

Και όλα αυτά, γιατί ο γέρο ψαράς, ήταν φιλότιμος, καλόκαρδος, και μοιράστηκε μια βραδιά ότι είχε και δεν είχε με τον βασιλιά.

Από τότε αυτό το έρημο νησί, όλο και αξιοποιείται και έχει γεμίσει με μεγαλόπρεπα κτίρια.

Πρέπει λοιπόν και εμείς να έχουμε σαν παράδειγμα τον γέρο ψαρά, και αν κάνουμε κάποτε καλό. Θα ανταμοιφθούμε για τις πράξεις μας.



Χωρίς τίτλο (¹)

Του Κώστα Τοπογλίδη

Μια φορά και έναν καιρό, ήταν μια μεγάλη Πολιτεία. Αυτή η Πολιτεία ήταν πλουσιότατη. Κάποια μέρα όμως ένας βάρβαρος λαός εμφανίστηκε και ήθελε να την κατακτήσει. Αυτός ο βάρβαρος λαός ήταν φτωχός, ζήλευε τον πλούτο της Πολιτείας, και οι άνθρωποί του ήταν κακοί, βρωμεροί και τεμπέληδες.

Οι κάτοικοι της Πολιτείας αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν την αγαπημένη τους πατρίδα και να καταφύγουν σε διάφορα άλλα μέρη. Άφησαν πίσω τους τα όμορφα σπίτια τους, τα χωράφια τους, τα μαγαζιά, τους ωραίους ναούς και τα μνημεία τους τα οποία ήταν κατασκευασμένα από μάρμαρα όπως είναι σήμερα η Ακρόπολη.

Με το πέρασμα του χρόνου, κάποιοι από τους κατοίκους, ξαναγύρισαν πίσω στην Πολιτεία.

Άρχισαν σιγά-σιγά να ξαναφτιάχνουν την Πολιτεία τους όπως ήταν πριν και ας ήταν σκλάβοι στους Βάρβαρους. Μέρα με την ημέρα άρχισαν να καλλιεργούν σταφύλια, ελιές, σύκα, και ότι άλλο έβγαζε η γη τους. Έπαιρναν τους καρπούς, τους πουλούσαν, γρήγορα άρχισαν να μαζεύουν χρήματα.

Οι ομογενείς τους, δηλαδή οι άλλοι πατριώτες τους, βλέποντας την ευτυχία αυτών των κατοίκων, την καρποφορία της γης τους, θέλησαν να τους ελευθερώσουν από τη σκλαβιά.

Μια μέρα λοιπόν μάζεψαν στρατό, πολεμοφόδια, καράβια, και ξεκίνησαν.

Μόλις έφτασαν σ' αυτή την όμορφη Πολιτεία, οι κάτοικοι τους υποδέ-

χτηκαν με μεγάλη χαρά. Έτρεξαν κοντά, τους αγκάλιαζαν, τους φίλαγαν και μαζί έκλαιγαν από χαρά για την ελευθερία, που θα τους έδιναν σε λίγο. Είχαν στρώσει τους δρόμους με χαλιά και τους έραναν με ρόδα.

Ο στρατός που ήρθε, άρχισε να απομακρύνει τους Βαρβάρους και να τους διώχνει από εκείνα τα μέρη. Αφού χάρηκαν την λευτεριά τους για λίγα χρόνια, έβαλε ο διάβολος την ουρά του και άρχισε η φαγομάρα.

Άρχισαν να τσακώνονται μεταξύ τους. Αμέσως οι Βάρβαροι το κατάλαθαν και αμέσως οι παμπόνηροι έκαναν επιδρομή, τους λεηλάτησαν και άρχισαν να τους σκοτώνουν και να τους βασανίζουν.

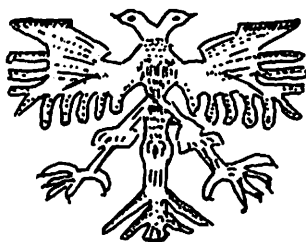
Τώρα πάλι οι φιλήσυχοι αυτοί άνθρωποι αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν οριστικά πια τον τόπο τους και τις περιουσίες τους για να γλιτώσουν τουλάχιστον την ζωή τους.

Στους καινούργιους τόπους, που πήγαν, δεν σταμάτησαν τον αγώνα τους για την ζωή. Άρχισαν να δουλεύουν και να κερδίζουν χρήματα για να καλυτερέψουν την ζωή τους. Δημιούργησαν πάλι περιουσίες, πολλοί βέβαια με την συνεργασία του κόσμου που ζούσαν κοντά τους. Δημιούργησαν βιομηχανίες, πολλοί έγιναν εφοπλιστές, δάσκαλοι, καθηγητές, καταστηματάρχες κ.α.

Έζησαν και στην καινούργια τους χώρα καλά, αλλά έμειναν με ένα όνειρο, μια επιθυμία, να ξαναδούν την πατρίδα τους. Και ευχήθηκαν στα παιδιά τους και στα εγγόνια τους να μην ξεχάσουν αυτή την Πολιτεία που έβγαλε τέτοιους ανθρώπους.

Έζησαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα.

1. Οι χαμένες πατρίδες γίνονται παραμύθι ας είναι κι έτσι. Ας μεταδίδεται το δράμα της χαμένης Μικρασίας, από γενιά σε γενιά, έστω και μ' αυτό τον τρόπο, με το παραμύθι. Για να αντέξει στους αιώνες.





Ο κλέφτης

Της Ασήμως Βηρβίλη

Μια φορά και έναν καιρό, σε μια χώρα ήσυχη ζούσε ένα παλικάρι που ήταν τρομερός κλέφτης.

Είχε κάνει πολλές κλεψιές αλλά, ήταν αδύνατο να τον πιάσουν.

Τότε ο βασιλιάς διέταξε τους αυλικούς του να ρίξουνε κάτω στο δρόμο λίρες, για παγίδα, και αυτός που θα σκύψει να τις κλέψει, θα ήτανε ο κλέφτης.

Ο κλέφτης όμως, που ήτανε πιο πονηρός από το βασιλιά, έβαλε κάτω από τα παπούτσια του ρετσίνι και άρχισε να περνάει και να ξαναπερνάει από το δρόμο με τις λίρες, και έτσι κολλήσανε όλες στα παπούτσια του.

Οι αυλικοί βλέπανε τις λίρες να χάνονται χωρίς να σκύβει κανένας να τις παίρνει και πήγαν και το αναφέρανε στο βασιλιά.

Τι να κάνει λοιπόν ο βασιλιάς, θέλοντας να απαλλάξει τους υπηκόους του από τον κλέφτη, σκέφτηκε άλλο κόλπο, με σκοπό να τον πιάσουνε.

Έδωσε διαταγή να αφήσουνε δυο καμήλες φορτωμένες με λίρες τη νύκτα στη χώρα και να παραφυλάνε. Ο κλέφτης όμως βάζει τις καμήλες μέσα στην αυλή του, παίρνει τις λίρες και σκοτώνει τις καμήλες.

Τότε ο βασιλιάς φωνάζει δυο γριούλες και τους λέει να πάνε σε όλα τα σπίτια της χώρας να ζητήσουνε λίπος της καμήλας για φάρμακο, που ήτανε σπάνιο την εποχή αυτή.

Έτσι και έγινε. Από σπίτι σε σπίτι φθάσανε και στο σπίτι του κλέφτη που η μάνα του, μη ξέροντας τι κάνει, έδωσε λίπος στις γριούλες, οι οποίες φεύγοντας, έκαμαν ένα σταυρό στην πόρτα με μαύρη μπογιά, σημάδι ότι εκεί βρήκαν το λίπος. Το βράδυ ήρθε στο σπίτι του ο κλέφτης, βλέπει το σταυρό στην πόρτα και ρωτάει την μάνα του. Αυτή του εξηγεί τί έγινε και τότε αυτός αρπάζει μαύρη μπογιά και πάει και κάνει σε όλες τις πόρτες της γειτονιάς σταυρούς.

Το πρωί, όταν ήρθανε οι αυλικοί να πιάσουν τον κλέφτη, βρήκαν σε όλα τα σπίτια σταυρούς και φύγανε άπρακτοι.

Πέρασε καιρός, και ο πονηρός κλέφτης έκανε συνεργό του τον αδελφό του, για να πάνε να κλέψουνε έναν πλούσιο. Αυτός όμως το έμαθε και έβαλε κάτω από το παράθυρο, που θα πηδούσαν, ένα καζάνι πίσσα. Έτσι

έγινε. Πρώτος πήδηξε ο αδελφός του κλέφτη και έπεσε μέσα στην πίσσα. Τι να κάνει τότε ο κλέφτης; Προκειμένου να μη φανερωθεί, κόβει το κεφάλι του αδελφού του, το παίρνει και φεύγει, και αφήνει το σώμα του. Μαθαίνοντας ο βασιλιάς το γεγονός, διατάζει να βγει όλος ο κόσμος στο δρόμο, γιατί θα περάσουν το σώμα δίχως κεφάλι, και όποιος κλάψει αυτός θα 'ναι ο συγγενής του.

Τι να κάνει τότε ο κλέφτης, που η μάνα του δεν θα μπορούσε να κρατήσει τα δάκρυά της βλέποντας το σώμα του παιδιού της; Την ντύνει γέρο, της δίνει ένα καλάθι με γυαλικά και της λέει:

— Μάνα, την ώρα που θα περνάνε το σώμα του γιου σου, θα αφήσεις τα γυαλικά να πέσουν να σπάσουν, και θα κλάψεις για την ζημιά τάχα που σε βρήκε. Έτσι και έγινε. Ο βασιλιάς ρώτησε τότε τους αυλικούς αν είδανε κάποιον να κλαίει, αυτοί του είπανε το γεγονός και αυτός κατάλαβε το κόλπο του κλέφτη και ότι την ξανάπαθε από αυτόν.

Ύστερα και από αυτή την αποτυχία, ο βασιλιάς κατηγορήθηκε από τον γειτονικό βασιλιά ότι ήτανε ανάξιος να κυβερνάει τη χώρα, αφού δεν μπορεί να πιάσει έναν κλέφτη.

Τότε σκέφτηκε να δώσει χάρη στο κλέφτη, και να παρουσιαστεί μπροστά του.

Ο κλέφτης συμμορφώθηκε με την διαταγή του βασιλιά, παρουσιάστηκε μπροστά του, και όταν άκουσε ότι ο γειτονικός βασιλιάς κοροϊδεύει τον δικό του επειδή δεν μπορεί να τον συλλάβει του λέει:

— Βασιλιά δώσε μου ένα πλοίο και 10 ναύτες και θα δεις τι θα κάνω.

Ο βασιλιάς του 'δωσε ότι ζήτησε και αυτός ξεκίνησε για το γειτονικό βασίλειο.

Έφτασε βράδυ εκεί, φοράει ένα σεντόνι και πάει στο παλάτι, βρίσκει τον βασιλιά να κοιμάται, τον ξυπνάει και του λέει:

— Βασιλιά ξύπνα, είμαι ο χάρος και ήρθα να σου πάρω την ψυχή.

Ο βασιλιάς τρόμαξε και άρχισε να τον παρακαλεί, να τον αφήσει να ζήσει, γιατί είναι νέος ακόμα. Ο κλέφτης όμως τον αρπάζει τον βαζει μέσα στην κάσα που είχαν κουβαλήσει κρυφά οι ναύτες, καρφώνει την κάσα, τον μεταφέρουν στο πλοίο και από κει στη χώρα του κλέφτη.

Όταν έφτασαν, ήτανε πρωί και λαλούσαν τα κοκόρια. Τα 'κουσε ο βασιλιάς που 'τανε στην κάσα και κατάλαβε ότι θρισκόταν στη χώρα του βασιλιά, που είχε κατηγορήσει. Ο κλέφτης, φέρνει την κάσα στον βασιλιά, του την ανοίγει, και τι να δει; Ο βασιλιάς του γειτονικού του βασιλείου.

Μπροστά στους δύο βασιλιάδες, ο κλέφτης εξιστορεί τι έκανε, και έδωσε να καταλάβουν και οι δύο πόσο πανούργος είναι.

Αυτοί θαύμασαν την εξυπνάδα του, τον έκαναν φίλο τους και έμεινε κοντά στο βασιλιά του για το καλό της χώρας του και ζήσανε αυτοί καλά και μεις καλύτερα.

Με το καρφί στο μάτι

Των Ελένης και Ιωάννου Μελετίου

Μια φορά και έναν καιρό, ζούσε σε ένα χωριό ένας άρχοντας πολύ πλούσιος αλλά και πολύ τσιγγούνης. Δεν πλενόταν για να μη χαλάσει το σαπούνι, δεν ξυριζόταν, και τα μαλλιά του τα κούρευε με την ψαλίδα που κουρεύουν τα πρόβατα. Είχε όμως πολύ μεγάλη περιουσία, κοπάδια, πρόβατα, γίδια, βόδια.

Τα παιδιά του τον παρακαλούσαν να μη τους κάνει ρεζίλι, να ντυθεί και αυτός σαν άνθρωπος, αφού ήταν νοικοκύρης.

— Τι θέλετε από μένα; Εγώ είμαι φτωχός, θέλετε να γίνω φτωχότερος;

Τα παιδιά του, αφού έβλεπαν ότι έχουν περιουσία, έσφαζαν αρνιά, τα σούβλιζαν, έτρωγαν, γλεντούσαν, και εκείνος τους φώναζε και τους έλεγε:

— Τι κάνετε εκεί θα καταστραφούμε. Και δεν άγγιζε ούτε μεζέ. Έτρωγε ψωμί και κρεμμύδι.

Μια μέρα που βόσκαγαν τα ζώα, όλοι μαζί, χάλασε ο καιρός και άρχισε να ψιλοβρέχει. Τα παιδιά του είπαν να γυρίσουν πίσω, αλλά αυτός έμεινε παρέα με ένα κουτσό γιδάκι. Τα παιδιά φώναζαν να αφήσει το κουτσό γίδι και εκείνος απαντούσε ότι αν το αφήσουν θα το φάνε οι λύκοι.

Ακολουθώντας το γιδάκι του στο μονοπάτι, έφτασαν σε μια ρεματιά, είχε νυχτώσει, οπότε ακούει μια γυναικεία φωνή να ζητά βοήθεια. Πλησίασε σιγά-σιγά σε μια σπηλιά. Προχωρώντας βλέπει σε μια γωνιά φωτιά να σιγοκαίει και μια γυναίκα ξαπλωμένη σ' ένα κρεβάτι από κλαδιά να κοιλοπονάει.

Του ζήτησε βοήθεια, για να γεννήσει και αυτός της είπε:

— Να σε βοηθήσω γιατί εγώ ξεγεννάω τα ζώα μου.

Σε μια στιγμή βλέπει τα πόδια της και ήταν τραγίσια κατάλαβε αμέσως ότι η γυναίκα ήταν σατανάς. Την βοήθησε να γεννήσει λέγοντας συνέχεια:

— Ο Χριστός νικά και όλα τα κακά σκορπά.

Όταν τελείωσαν όλα έφυγε, λέγοντάς της να της ζήσει. Εκείνη τον παρακάλεσε να μη φύγει, γιατί όπου να 'ταν θα 'ρχόταν ο άντρας της και θα πάρει μεγάλη χαρά, τώρα ήταν στην πολιτεία και έβαζε τους ανθρώπους να μαλώνουν. Έξω έβρεχε και μπουμπούνιζε και που θα πήγαινε με τέτοιο καιρό.

Κάθησε λοιπόν σε μια γωνιά και περίμενε να ξημερώσει. Σε λίγο ακούει βαρειά βήματα και μπαίνει στη σπηλιά ένας γίγαντας με τραγίσια πόδια και ουρά, λέει στη γυναίκα του:

— Τι γυρεύει αυτός εδώ;

— Μην τον πειράξεις γιατί αυτός ο άνθρωπος με βοήθησε να γεννήσω και να ελευθερωθώ από τους πόνους.

— Τι θέλεις να σου δώσω για το καλό που μας έκανες; Ρωτάει ο γίγαντας.

— Λεφτά, λεφτά, του ζήτησε ο γέρος.

— Μα εσύ έχεις τόσα πολλά που δεν μπορείς να τα μετρήσεις, λέει ο γίγαντας, και του βγάζει από το μάτι του ένα καρφί.

— Αχ τώρα τα βλέπω όλα γύρω μου, τόσο καιρό ήμουνα τρελός, είπε ο γέρος.

— Τώρα φύγε και πήγαινε στα παιδιά σου, του απαντά ο γίγαντας.

Ο γέρος έφυγε τρέχοντας με το γιδακι του για το χωριό του, τα παιδιά του μόλις του είδαν απόρησαν.

— Γιατί τρέχεις πατέρα, τι σου συμβαίνει, και εκείνος τους λέει:

— Παιδιά μου τόσα χρόνια ήμουν τυφλός και δεν έβλεπα τίνοος είναι αυτά τα κοπάδια τα πρόβατα, τα γίδια, τα άλογα.

— Δικά μας πατέρα, λένε τα παιδιά του.

Μπαίνει στο σπίτι ο γέρος, κοιτάζεται στον καθρέφτη και λέει:

— Πω, πω τι ντροπή εγώ ο άρχοντας.

Έκανε μπάνιο ξυρίστηκε, συγυρίστηκε.

Αγόρασε καινούρια φουστανέλλα, τσαρούχια, φέσι, σελάχι, διάλεξε το καλύτερο άλογο και του έβαλε καινούρια σέλλα, χαϊμαλιά, το καβάλλησε και πήγε στο παζάρι. Εκεί ήταν όλοι οι χωριανοί του και από τα γύρω χωριά, έλεγαν όλοι:

— Βρε ποιος είναι αυτός που ήρθε στο χωριό μας; Και ένας χωριάτης λέει:

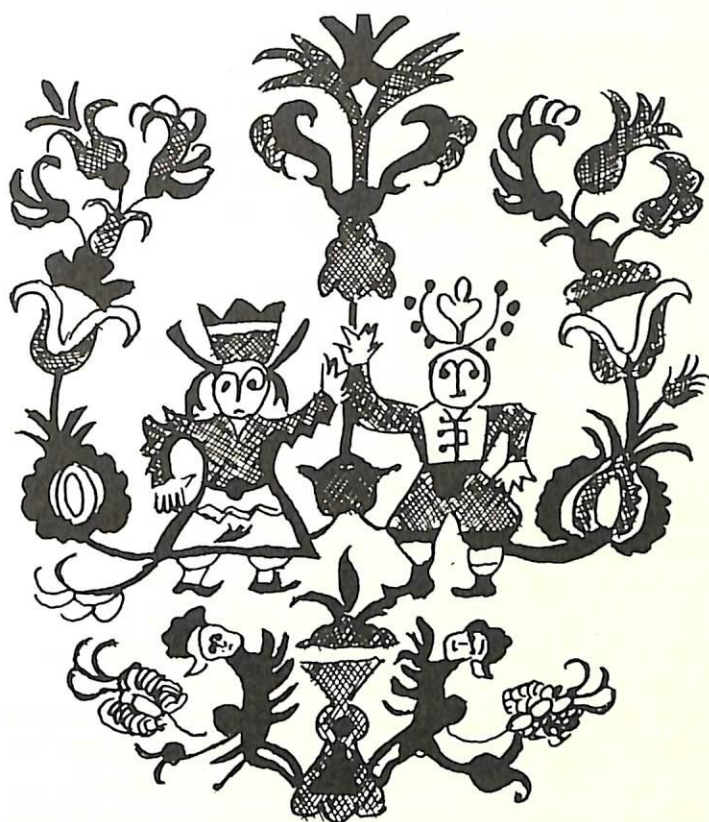
— Μπα, χωριανός μας είναι και κάποιον μου θυμίζει.

Πήγαν τότε όλοι κοντά, τον αναγνώρισαν και του φώναξαν:

— Έτσι σε θέλουμε, τώρα είσαι πραγματικός άρχοντας, μα τι είχες πάθει, τον ρώταγαν. Και αυτός τους απάντησε:

— Είχα ένα κουνούπι στο μάτι και δεν έβλεπα.

Παντρεύτηκαν και τα παιδιά του, κάνανε πολλά παιδιά και αυτά με τη σειρά τους, και ζήσανε αυτοί καλά και μεις καλύτερα.



Η κυρία Τύχη και ο κύριος Πλούτος

Της Μαρίας Αναστασίου

Η κυρία Τύχη και ο κύριος Πλούτος ήταν αντρόγυνο. Ο κύριος Πλούτος ήταν ένας μικρόσωμος χοντρός άνθρωπος με στρογγυλό κεφάλι από Περουβιανό χρυσάφι, με στρογγυλή κοιλιά από Μεξικάνικο ασήμι, με χοντρές γάμπες από σεγκοβιανό μπακίρι, με ποδήματα χάρτινα από το μεγάλο εργοστάσιο της Μαδρίτης.

Η κυρία Τύχη απεναντίας, ήτανε μια καπριτσόζα, ελαφρόμυαλη, άστατη και πεισματάρη γυναίκα και κοντά στ' άλλα, στραβή σαν το τυφλοπόντικα.

Λίγες βδομάδες είχαν περάσει από το γάμο τους και η οικογενειακή γαλήνη τους πήγε περίπατο. Η γυναίκα ήθελε να δίνει διαταγές και ο φαντασμένος και φουσκωμένος σαν γάλος κύριος Πλούτος, δε δεχόταν διαταγές από τη γυναίκα του.

Και επειδή ο καθένας από τους δύο ήθελε να επιβάλλεται, και δεν υποχωρούσε στον άλλο, συμφώνησαν επιτέλους να κάνουν μια δοκιμή, για να δούνε ποιος από τους δύο είχε υπεροχή.

— Να, είπε μια μέρα η κ. Τύχη στον σύζυγό της, βλέπεις εκείνο το φτωχό που κάθεται στη ρίζα της ελιάς τόσο λυπημένος; Ας δοκιμάσουμε να δούμε ποιος από τους δυο μας θα μπορέσει να καλυτερέψει τη θέση του, εσύ ή εγώ.

Ο κος Πλούτος έμεινε σύμφωνος και αμέσως πρώτος πλησίασε το φτωχό.

— Ο Θεός μαζί σου, του είπε ο κ. Πλούτος. Γιατί κάθεσαι εδώ και δεν δουλεύεις;

— Γιατί δεν βρίσκω δουλειά. Η τύχη μου με κυνηγάει τόσο πολύ, που το κάθε τι μου βγαίνει σε κακό.

— Εγώ θα σε βοηθήσω, είπε ο κ. Πλούτος, και βγάζοντας από την τσέπη του επιδεικτικά ένα χρυσό νόμισμα, του το δίνει.

Ο φτωχός νόμιζε πως βλέπει όνειρο, γρήγορα-γρήγορα, σαν άνεμος, έτρεξε στον πρώτο φούρνο, που βρήκε μπροστά του, ν' αγοράσει ψωμί.

Μόλις όμως έβαλε το χέρι του στην τσέπη, για να βγάλει το νόμισμα να πληρώσει, δεν βρήκε τίποτα, παρά μια τρύπα από όπου είχε πέσει το νόμισμα, χωρίς καν να τον αποχαιρετίσει.

Ο φτωχός απελπίστηκε και άρχισε να ψάχνει, μα του κάκου. «Το αρνί που είναι προορισμένο να το φάει ο λύκος, κανένας βοσκός δεν μπορεί να το γλυτώσει», λέει η παροιμία. Μαζί με το νόμισμα έχασε και τον καιρό του, αλλά και την υπομονή του, και έτσι άρχισε να καταριέται την τύχη του.

Η κ. Τύχη έσκασε στα γέλια, μα ο κ. Πλούτος, που το πρόσωπό του έγινε, από το κακό του, πιο κίτρινο από πρωτύτερα, δεν είπε λέξη, παρά έβαλε το χέρι του στην τσέπη και έδωσε στο φτωχό ένα νέο νόμισμα. Ο φτωχός, ξετρελαμένος από τη χαρά του, έτρεξε αμέσως σε ένα εμπορικό για να αγοράσει ύφασμα να ντύσει τη γυναίκα του και τα παιδιά του. Μόλις όμως έδωσε το νόμισμα για να πληρώσει, του λέει ο έμπορος πως το νόμισμα αυτό είναι κύβδηλο και πως ο ίδιος θα 'ναι σίγουρα παραχαράκτης και θα τον καταγγείλει στο δικαστήριο.

Ο φτωχός κοκκίνησε τόσο πολύ από ντροπή και στεναχώρια, που θα μπορούσε κανείς να ψήσει κάστανα πάνω στο πρόσωπό του.

Έφυγε από κει γρήγορα και διηγήθηκε στον κ. Πλούτο, που τον ξανασυνάντησε, το πάθημά του, ενώ τα δάκρυά του τρέχανε ποτάμι από τα μάτια του.

Η κ. Τύχη δεν μπορούσε να κρατήσει τα γέλια της, ενώ ο κ. Πλούτος πήγε να σκάσει από το κακό του.

— Έχεις φίλε μου πραγματική ατυχία, του είπε ο κ. Πλούτος, και δίνω-

ντάς του δυο χιλιάδες χρυσά νομίσματα, που έβγαλε από την τσέπη του, πρόσθεσε:

— Μα εγώ, ή θα σε σώσω, ή θα παραδεχτώ ότι έχασα τη δύναμή μου.

Ο φτωχός πια, αυτή τη φορά, μόνο που δεν έχασε τα λογικά του. Από τη χαρά του πετούσε. Μα όταν ξεμάκρυνε αρκετά, δυο λωποδύτες, όπου τον παρακολουθούσαν, χύμηξαν επάνω του και του πήραν τα χρήματα.

Τώρα η κ. Τύχη άρχισε πια φανερά να κοροϊδεύει τον άντρα της για την αποτυχία του και αυτός, από το θυμό του και την αγανάκτησή του, δεν μπορούσε να βγάλει λέξη.

— Τώρα είναι η δική μου σειρά, είπε η κ. τύχη, και θα δούμε ποιος μπορεί να καταφέρει περισσότερα. Με αυτά τα λόγια πλησίασε τον φτωχό, που είχε ξαπλωθεί καταγής απελπισμένος, και τραβώντας τα μαλλιά του, τον φύσηξε μόνο, και την ίδια στιγμή βλέπει ο φτωχός εκεί κοντά, το χρυσό νόμισμα που είχε χάσει.

Το μάτι είναι μάτι, είπε μέσα του, έτσι μπορώ να αγοράσω ψωμί για τα παιδιά μου. Μα καθώς περνούσε από το εμπορικό, τον φώναξε ο έμπορος και του ζήτησε συγνώμη. Νόμιζε πως το νόμισμα ήταν κύβδηλο, μα οι ειδικοί που το είδανε του είπαν ότι είναι γνήσιο και το βάρος του είναι όσο πρέπει. Του το ξανάδωσε λοιπόν και του χάρισε μαζί και το ύφασμα, που είχε ξεχωρίσει να αγοράσει.

Ο φτωχός έμεινε με το στόμα ανοικτό. Πήρε το νόμισμα και το ύφασμα και έτρεξε καταχαρούμενος στο σπίτι του. Περνώντας όμως από την αγορά συνάντησε μια περίπολο από αστυφύλακες, που είχαν πιάσει τους λωποδύτες. Ο δικαστής, που λίγοι υπάρχουν σαν κι αυτόν, του έδωσε τα χρήματα που του άρπαξαν, χωρίς να του κρατήσει τίποτα, ούτε για τα έξοδα, ούτε για τίποτα άλλο. Ο φτωχός θέλησε τότε να κρύψει τους παράδες του στη γη και άρχισε να σκάβει.

Δεν είχε σκάψει κι όλας ούτε τρεις πιθαμές, και τι βρίσκει;

Μια μεγάλη φλέβα από χρυσάφι, μια φλέβα από ασήμι, και μια φλέβα από σίδηρο.

Ολόκληρο δηλαδή μεταλλείο. Σε λίγο ονομάστηκε Δον, έπειτα Ευγενής και τέλος Εξοχώτατος.

Από τότε η κ. Τύχη έχει υποταγμένο τον άντρα της, τον κ. Πλούτο, και είναι περισσότερο από πρώτα τρελή, άστατη, άσωτη και καπριτσιόζα.





Γάτα, λιοντάρι και άνθρωπος

Της Πηνελόπης Μπαφίνο

Μια φορά ήταν μια γάτα και βγήκε να κάνει ένα γύρο στο βουνό.

Έξαφνα την αντικρίζει ένα λιοντάρι. Μόλις είδε η γάτα το λιοντάρι ζάρωσε σ' ένα μέρος και περίμενε να δει τι θα κάνει το λιοντάρι. Αυτό τη μυρίστηκε, πάει κοντά και της λέει:

— Και συ από τη δική μας τη γενιά μοιάζεις, αλλά είσαι πολύ μικρή.

Και η γάτα του λέει:

— Αν ζούσες κοντά στον άνθρωπο και συ μικρός θα ήσουν.

— Και γιατί παρακαλώ; Ρωτάει το λιοντάρι. Τι είναι αυτός ο άνθρωπος; Τόσο μεγάλος είναι και τόσο άγριος; Που είναι να τον δω; Τότε η γάτα του λέει.

— Έλα να στον δείξω.

Περπατώντας μέσα στο δάσος, βλέπουν έναν άνθρωπο να κόβει ξύλα.

— Νάτος ο άνθρωπος. Λέει η γάτα. Πάει κοντά το λιοντάρι και λέει στον άνθρωπο.

— Εσύ είσαι ο άνθρωπος;

— Ναι εγώ, απαντά αυτός.

— Έμαθα πως είσαι πολύ δυνατός και ήρθα να παλέψουμε, λέει το λιοντάρι.

— Βοήθησέ με να σκίσω αυτό το δέντρο πρώτα και μετά παλεύουμε, βάλε τα χέρια σου μέσα στην σχισμάδα του ξύλου για να βοηθήσης.

Το λιοντάρι έβαλε τα χέρια του κι ο άνθρωπος απόλυσε το ένα μέρος του ξύλου, που βαστούσε το ένα από δω, το άλλο από κει και σφίχτηκαν εκεί μέσα τα χέρια του λιονταριού. Τότε παίρνει ο άνθρωπος ένα ξύλο χοντρό και αρχίζει να χτυπεί το λιοντάρι, μέχρι που το άφησε σχεδόν μισοπεθαμένο.

Ύστερα φορτώθηκε τα ξύλα, που εν τω μεταξύ είχε κάνει, στην πλάτη του, και τράβηξε για το σπίτι του.

Όταν έφυγε ο άνθρωπος, βγήκε η γάτα, που ήταν κρυμμένη. Πάει κοντά στο λιοντάρι και του λέει, μόλις αυτό συνήλθε.

— Πως σου φάνηκε ο άνθρωπος;

— Εγώ αν ήμουνα στη θέση σου, ακόμα πιο μικρούτσικος θα γινόμουν.



Ο γέρος, η γριά και οι Άγιοι Σαράντα

Της Ελένης Τζουλάκη

Μια φορά και έναν καιρό ήταν ένας γέρος και μια γριά που δεν είχανε παιδιά. Τα μοναδικά υπάρχοντά τους ήταν ένα γαϊδουράκι, μια κατσίκα και ένα αμπελάκι.

Μια καλοσυνάτη μέρα λέει ο γέρος στη γριά.

— Θα 'ρθεις γριά μου να πάμε να σκάψουμε το αμπέλι μας;

— Αχ, γέρο μου, σήμερα είναι των Αγίων Σαράντα και δεν σκάβουνε.

— Ε, γριαί, προσκυνώ και δοξάζω τη χάρη τους, μα οι Άγιοι Σαράντα κάνουν τη δουλεία τους και εμείς τη δική μας. Που θα ξαναβρούμε τέτοια μέρα με ήλιο για να σκάψουμε.

Με το περ-περ, κατάφερε τη γριά να πάει μαζί του.

Παίρνουν λοιπόν το γαϊδουράκι τους και την κατσίκα τους και πάνε στο αμπέλι. Δεν είχαν καλά-καλά αρχίσει το σκάψιμο, όταν ξαφνικά να σου και παρουσιάζονται μπροστά τους σαράντα παλικάρια με τις σκαλίδες τους.

— Καλημέρα παππού και γιαγιά, λένε στο γέρο και τη γριά του παραμυθιού μας.

— Καλώς τα τα παιδιά, αποκρίνεται ο γέρος.

— Μα παππού, του λένε τα παλικάρια, σήμερα των Αγίων Σαράντα βρήκες να σκάψεις το αμπέλι σου;

— Ε, παιδιά μου, γέροι είμαστε, λιάζει σήμερα και είπαμε να μη χάσουμε την ευκαιρία. Τι να κάνουμε;

Αρχίζουν τότε τα παλικάρια να σκάβουν το αμπέλι με τις σκαλίδες τους και μόλις το τελείωσαν εξαφανίστηκαν από μπροστά τους, όπως ακριβώς ξαφνικά είχανε έρθει.

Ξαφνιάστηκε ο γέρος και η γριά, μα χάρηκαν κι όλας, γιατί και το αμπέλι τους σκάφτηκε και αυτοί δεν κουράστηκαν καθόλου.

Χαρούμενοι λοιπόν γύρισαν στο καλύβι τους.

Και ήρθε ο τρυγητής και έκοψαν τα σταφύλια ο γέρος και η γριά, έ-

βγαλαν και το κρασί και έπιναν όλο το χειμώνα κοντά στο τζάκι για να ζεσταίνονται.

Και να που ήρθε πάλι ο καιρός για το σκάψιμο. Και μια μέρα λέει πάλι ο γέρος στη γριά του.

— Ε, γριά, πάμε σήμερα να σκάψουμε το αμπέλι;

— Μα γέρο μου, σήμερα είναι των Αγίων Σαράντα, λέει η γριά, και δεν κάνουμε δουλειά.

Προσκυνώ και δοξάζω τη χάρη τους, μα αυτοί τη δουλειά τους και εμείς τη δική μας.

Τι να κάνει και η γριά, δέχτηκε.

Παίρνουν πάλι το γαϊδουράκι τους και την κατοίκα τους και πάνε στο αμπέλι.

Άρχισαν και έσκαβαν, μα ο γέρος κοίταζε συνέχεια προς τη μεριά που είχαν φανεί την προηγούμενη χρονιά τα σαράντα παλικάρια.

Και ξάφνου, νάτα πάλι και παρουσιάζονται μπροστά τους.

— Καλημέρα παππού και γιαγιά.

— Καλώς τα, τα παιδιά.

— Μα παππού, του λένε πάλι τα παλικάρια, σήμερα σκάβεις πάλι το αμπέλι σου, που είναι των Αγίων Σαράντα;

— Προσκυνώ και δοξάζω τη χάρη τους, και συνάμα έκανε το σταυρό του ο γέρος μας, μα αυτοί κάνουν τη δουλειά τους και εμείς τη δική μας.

Άρχισαν πάλι τα παλικάρια, πότε από δω και πότε από εκεί να σκάβουν το αμπέλι, και μόλις το τελείωσαν χάθηκαν από μπροστά τους.

Και του χρόνου πάλι την ημέρα των Αγίων Σαράντα ξαναπήγαν ο γέρος και η γριά στο αμπέλι.

Άδικα μουρμούριζε η γριά και γκρίνιαζε να μην πάνε γιατί ήταν η τρίτη φορά που θα έσκαβαν το αμπέλι την ημέρα των Αγίων Σαράντα.

Ο γέρος όμως το χαβά του: Προσκυνώ και δοξάζω τη χάρη τους και έκανε μετάνοιες. Εκεί που έσκαβαν, να 'σου πάλι τα παλικάρια.

— Καλημέρα παππού και γιαγιά.

— Καλώς τα παιδιά.

— Μα παππού, του λένε τότε αυτά αγριεμένα, τρία χρόνια συνέχεια σκάβεις ευλογημένε το αμπέλι σου των Αγίων Σαράντα, χάθηκαν μαθές οι άλλες μέρες; Δεν πρόφτασε ο γέρος να πει, προσκυνώ τη χάρη τους, και τα παλικάρια είχαν ξεπατώσει όλες τις κουρμούλες του αμπελιού και χάθηκαν προς το βουνό.

Τότε λέει η γριά στο γέρο της: Ήθελές τα και παθές τα.

Μα ο γέρος έσκυψε το κεφάλι και αμίλητος ξεκίνησε για το καλύβι τους. Κατάλαβε, πως τα παλικάρια ήταν οι ίδιοι οι Άγιοι Σαράντα, που επί τρία χρόνια τον δοκίμαζαν, και αυτός, με την ξεροκεφαλιά του, τα έχασε όλα.



Ένα παραμύθι

Του Τάκη Μελέτη

Μια φορά κι ένα καιρό. Έτσι αρχίζουν, εδώ και χρόνια όλα τα παραμύθια της Γιαγιάς τα βράδια, εκεί κοντά στο τζάκι, μέσα στις βαρυχειμωνιάτικες νύχτες που τα κούτσουρα τριζοβολούσαν και σπιθοβολούσαν σκορπίζοντας την ανταύγεια μέσα στη σκοτεινή και φτωχική καμαρούλα με τις κουρελούδες για στρωσίδια πάνω στο δάπεδο, σε παλιές, πολύ παλιές εποχές.

Πραγματικά συμβάντα, κατά πως λέμε στη ζωή, τα 'ρπαξε ο Βοριάς και τα σκόρπισε και γίναν θρύλος και τα 'ρπαξαν γιαγιάδες και παππούδες και τα κάναν παραμύθι.

Έτσι και τούτο το παραμύθι από μια παλιά άλλη εποχή. Μια φορά κι έναν καιρό λοιπόν.

Ήταν μια φαμίλια με πολλά παιδιά, εδώ στον τόπο μας την Ελευσίνα, στην κάτω γειτονιά, στα ανατολικά του χωριού, σε μια εποχή, που μετά τα χωριατόσπιτα άρχιζαν τα μποστάνια.

Μέσα στις καλοκαιριάτικες νύχτες οι άνθρωποι με τις φαμίλιες τους, κοιμόνταν στις αυλές μέσα στην καθαρή αύρα απ' τα καθάρια νερά της θάλασσας. Τα τριζώνια με τη μονότονη μουσική τους, σε νανούριζαν όλη τη νύχτα κι ένας Γκιώνης ψηλά στο Κυπαρίσσι του γειτονικού περβολιού αργά-αργά θρηνούσε το χαμένο αδελφό. Τα βατράχια, μέσα στις στέρνες των περιβολιών και στο Καλλιμπάκι, υμνολογούσαν κι αυτά με το χωροδιακό τους ύμνο, τον Δημιουργό. Βρεκεκέξ, κουάξ, κουάξ, που λέγαμε.

Εδώ λοιπόν, σ' ένα γειτονικό μποστάνι, γεννήθηκε σε μια τέτοια νύχτα, το στερνοπούλι της φαμίλιας, τὸ πέμπτο στη σειρά, ένα πανέμορφο θηλυκό μωράκι, από πατέρα κανονικό, μα μάνα όχι.

Κι ήρθαν κι οι Μοίρες και το μοίρωσαν κι είπαν πως τούτο το θηλυκό

θα μεγαλώσει, θα μεστώσει και θα γίνει ένα όμορφο, όμορφο αγριολούλουδο, μόνο που...

— Κράτησαν το στόμα τους κλειστό και δεν συνέχισαν. Τι μελανό σημάδι μάντεψαν; Είπαν όμως πως τούτο το πλάσμα πρέπει να το βγάλουν «Αφροπλασμένη», αφού ήταν τόσο αφράτο και όμορφο.

Έτσι και βαφτίστηκε. Έτσι η «Αφροπλασμένη» ξεκίνησε το δρόμο της ζωής. Τα χρόνια κυλούσαν-κυλούσαν και η Αφροπλασμένη, κατά πως είπαν οι Μοίρες, μεγάλωνε κι έγινε μια όμορφη μεστωμένη κοπελούδα, γεμάτη χάρη και ζωντάνια.

Έτρεχε ξυπόλυτη ανάμεσα στις αλίες στο μεγάλο μποστάνι, ανάλαφρη όλο γέλιο και χαρά, πηδούσε, βουτούσε στο νερό της μεγάλης στέρνας, που 'ταν για το πότισμα κιέπαιζε με τους φίλους της, εκεί μέσα στα νερά της στέρνας, τα βατράχια και τα χρυσόψαρα. Κι έτρεχε στο γειτονικό Καλλιμπάκι, που 'ταν έρημο κι έπεφτε στην αγκαλιά της θάλασσας, έπεζε με τα κύματα και γινόταν ένα με τον αφρό, κολυμπούσε σαν δελφίνι κι ανοιγόταν άφοβα, ακούραστη. Και ξαναγυρνούσε στο μποστάνι κι έκοβε μια κατακόκκινη ντομάτα μεγάλη, την άνοιγε στα δύο κι έτρωγε με τόση λαχτάρα τη ζαχαρωμένη σάρκα της, που 'μοιαζε τόσο με τα καταπόρφυρα μάγουλά της και τα δυο μεστά της στήθια.

Ξαναμένη κοιτούσε στο αντικαθρέφτισμα του νερού της στέρνας και ξαναβουτούσε στο νερό ν' αγκαλιάσει και να σφίξει επάνω της το ίδιο της το είδωλο. Τότε, έτσι ξαφνικά, ένοιωσε μέσα της το σκίρτημα, που η κάθε ύπαρξη μέσα στο γήινο βασίλειο, αναζητά στιγμή, βρέθηκε μπρος της ένα «λυκόπουλο» που τα ρουθούνια του οσφίζονταν μόνο τη φυσική, τη στείρα έλξη. Άρπαξε μια νύχτα το θήραμα, ρούφιξε όσο αίμα μπορούσε απ' αυτό και... έφυγε. Το κλάμα, τα παρακάλια στάθηκαν αδύναμα να συγκινήσουν, αν είναι δυνατό να ... συγκινηθεί ποτέ ο Λύκος.

Το λουλούδι σιγά-σιγά μαράθηκε. Στέγνωσαν τα δύκρια, τη χάσαν οι φίλοι της τα τριζώνια, τα βατράχια, τα χρυσόψαρα κι ο Γκιώνης. Κι ήρθε μια νύχτα ζοφερή, που ο τρομερός πουνέντες λυσομανούσε στα τεράστια κύματα της θάλασσας.

Σκοτάδι πυκνό παντού. Ψυχή στους δρόμους. Μαραμένη η Αφροπλασμένη πήρε το δρόμο για το Καλλιμπάκι. Ήταν αργά.

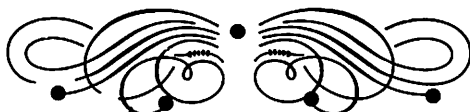
«Δεν μου απομένει τίποτα πια μονολόγησε. Στη σκάλα τα νερά ήταν πιο βαθιά. Βούτηξε και με οργιές ανοίχτηκε στο βάθος. Όμως αυτό το δελφίνι, λύγισε, αδύναμο στην ορμή των κυμάτων του πουνέντε.

Λίγοι ψαράδες που βγήκαν απ' τις κοντινές τους ψαροκαλύβες για να στεργιώσουν τις ψαρόβαρκες από το λυσομάνημα του πουνέντε, άκουσαν βαθιά, μέσα στο σκοτάδι, ανάμεσα στο βουητό της θαλασσοταραχής, μια φωνή απόμακρη, σβυσμένη που φώναζε: «βοήθεια» κι είπαν πως ήταν ξωτικά μέσα στη νύχτα και τρέξαν τρομαγμένοι ν' αμπαρωθούν και να

κουρνιαίνουν στις καλύβες τους.

Την άλλη μέρα το πρωί, που όλα είχαν καταλαγιάσει κι ο ήλιος είχε ξαναλάμψει, βρήκαν την Αφροπλασμένη ξεβρασμένη απ' τα κύματα του πουνέντε εκεί μακριά στις γραφικές και ρομαντικές τότε ακρογιαλιές του Σκαρμαγκά. «Μόνο που...» είχαν πει οι Μοίρες σαν τη μοίραναν κι είχαν σταματήσει, γιατί είχαν μαντέψει το τραγικό τέλος της Αφροπλασμένης, που την θρήνησαν οι γειτονοπούλες και οι νέοι, οι γέροι κι οι γριές εκεί στην κάτω γειτονιά. Και την κλάψανε κι οι γλάροι κι έγινε μοιρολόι το τραγούδι απ' τους βατράχους στις στέρνες, εκεί στα κοντινά περιβόλια, και την μοιρολογήσαν τα τριζώνια μέσα στις νύχτες, κι έγινε πιο ανατριχιαστικός ο θρήνος του Γκιώνη εκεί ψηλά στο κυπαρίσσι, τώρα για τη χαμένη αδελφή.

Έχουν περάσει τόσα και τόσα χρόνια. Τώρα δεν υπάρχουν μπροστάνια, πεθάναν τα τριζώνια, πεθάναν τα βατράχια, χάθηκε κι ο Γκιώνης απ' εκεί ψηλά απ' το κυπαρίσσι, ξεχάστηκε κι η Αφροπλασμένη, όπως όλα σε τούτη τη ζωή μας. Όλα μείναν μια ανάμνηση σ' όσους τα θυμούνται ένα πα-
ραμύθι.



Μια σταγόνα μελάνι

Των Ελένης και Ιωάννη Μελετίου

Μια φορά και έναν καιρό ζούσε σε μια πολιτεία ένας πλούσιος άρχοντας με την εγγονούλα του, την Τριανταφυλλιά. Ένα ολόξανθο ωραίο κοριτσάκι. Δεν είχε μανούλα ούτε πατέρα και το ανάθρεψε ο παπούς του. Μια ανοιξιιάτικη ηλιόλουστη μέρα της λέει ο παπούς της:

— Τριανταφυλλιά, σήμερα θα πάμε στην εξοχή. Εγώ θα κυνηγήσω και

συ θα μαζέψεις άγρια λουλουδάκια.

Έξεψε ο παπούς ένα ωραίο άσπρο άλογο στο αμαξάκι και ξεκίνησαν. Όταν έφτασαν στην εξοχή κατέβηκαν από το αμαξάκι, ο παπούς ξέξεψε το αλογάκι και το έδεσε σε ένα δέντρο να φάει δροσερό χορταράκι και να ξεκουραστεί. Είπε της Τριανταφυλλιάς:

— Εγώ πηγαίνω να κυνηγήσω και συ να μην απομακρυνθείς. Η Τριανταφυλλιά άρχισε να μαζεύει λουλουδάκια και ξαφνικά ξεπετάχτηκε μπροστά της ένα λαγουδάκι, έτρεξε να το πιάσει, αλλά αυτό έτρεχε, έτρεχε και η Τριανταφυλλιά από πίσω του. Κουράστηκε το λαγουδάκι και χώθηκε σε μια τρύπα ενός θάμνου. Η Τριανταφυλλιά άρχισε να κλαίει για το λαγουδάκι, αλλά και για το δρόμο, γιατί τον έχασε και πως θα γυρίσει πίσω στο παπού της. Τότε της παρουσιάστηκε μια γυναίκα με ακατάστατα μαλλιά και βρώμικα ρούχα και της λέει:

— Τι κάνεις εδώ και γιατί κλαις;

— Έχασα το δρόμο και δεν ξέρω να πάω στο παπού μου. Απαντά το κοριτσάκι.

— Θα σε πάω εγώ στον παπού σου. Αλλά, αντί να την πάει στον παπού, την πήγε στο μέρος που έμενε αυτή με τον άντρα της, έναν σκληρό και τεμπέλη άνθρωπο και τα τρία κορίτσια της. Της έβγαλαν τα ωραία ρούχα της και τα παπούτσια της για να γίνει και αυτή ίδια με τα βρώμικα κορίτσια. Το σπίτι τους ήταν ένας βρώμικος αραμπάς και τον έσερναν δυο βόδια. Ήταν περιπλανώμενοι. Γυρίζανε από πολιτεία σε πολιτεία και έβαζαν τα κορίτσια τους να ζητιανεύουν και να χορεύουν. Το βράδυ, όταν έφαγαν λίγο ψωμάκι και δυο-τρεις ελιές, έβαλαν την Τριανταφυλλιά να κοιμηθεί μαζί με τα βρώμικα κοριτσάκια.

Σαν ξημέρωσε λέει ο κακός πατέρας.

— Εμπρός σηκωθείτε να πάτε στην πολιτεία να ζητιανέψετε. Σηκώθηκαν, βρώμικες, και η Τριανταφυλλιά μαζί...Την είχαν μάθει και αυτήν να ζητιανεύει και να χορεύει. Αν δε μου φέρετε από ένα εικοσάρι η κάθε μια σας, θα φάτε ξύλο και θα μείνετε και νηστικές, λέει ο κακός πατέρας.

Ξεκίνησαν λοιπόν για την πολιτεία και όταν έφτασαν, χωρίστηκαν και η κάθε μια πήρε χωριστό δρόμο. Εν τω μεταξύ έπιασε βροχή και η Τριανταφυλλιά δεν μπόρεσε να μαζέψει το εικοσάρι, και έκλαιγε. Τι να κάνει; Ανεβαίνει τις σκάλες ενός σπιτιού, χτύπησε την πόρτα, αλλά δεν πήρε απάντηση και κάθησε σε μια γωνιά της σκάλας και την πήρε ο ύπνος.

Σε ένα άλλο χωριό ζούσε ο Χρήστος με την θεία του, που ήταν πολύ πλούσια και η οποία τον ανάθρεψε, γιατί ήταν ορφανός. Όταν τελείωσε το σχολείο στο χωριό, η θεία του θέλησε να τον σπουδάσει, και έτσι τον έστειλε στην πολιτεία με όλα τα έξοδα δικά της. Μέσα σε όλα όσα του έδωσε είχε και ένα χρυσοκεντημένο μαντηλάκι και του λέει:

— Πάρτο αυτό να με θυμάσαι και πρόσεξε να μην χαθεί.

Το σπίτι, που την πήρε ο ύπνος την Τριανταφυλλιά εκείνη τη βροχερή μέρα, ήταν το σπίτι του Χρήστου. Γυρίζοντας ο Χρήστος από το σχολείο στο σπίτι του, καθώς ανέβαινε τις σκάλες, σκόνταψε πάνω στην κοιμισμένη Τριανταφυλλιά. Αυτή ξύπνησε και την ρώτησε. — Τι κάνεις εδώ εσύ; Θα πουντιάζεις. Έλα μέσα.

Την πήρε μέσα στο σπίτι, της έβαλε φαί, της στέγνωσε τα ρούχα και αυτή του διηγήθηκε όλα όσα της είχαν συμβεί. Την έβαλε σε μια γωνίτσα να κοιμηθεί.

Ο Χρήστος αργούσε να κοιμηθεί το βράδυ, γιατί διάβαζε και έτσι το πρωί κοιμόταν λίγο περισσότερο. Αντίθετα, η Τριανταφυλλιά ξύπνησε πρωί γιατί έτσι την είχαν μάθει οι κακοί άνθρωποι, για να πάει στην ζητιανιά. Σηκώθηκε λοιπόν πρωί και κοίταξε γύρω της να δει τι μπορεί να κλέψει. Το μάτι της έπεσε στο χρυσοκέντητο μαντηλάκι, που ήταν πάνω στη βιβλιοθήκη. Όπως το τράβηξε, δίπλα του ήταν το μελανοδοχείο και έσταξε μια σταγόνα μελάνι και λέρωσε το μαντήλι. Το πήρε η Τριανταφυλλιά το έβαλε στον κόρφο της και έφυγε. Ο Χρήστος από βραδύς, της είχε συμπληρώσει και τα χρήματα που της έλειπαν και έτσι το 'σκασε.

Ο Χρήστος σηκώθηκε, αλλά δεν βρήκε πουθενά την Τριανταφυλλιά, είδε που έλειπε το μαντηλάκι, αλλά δεν το πήρε στα σοβαρά. Πήγε στο σχολείο του και το ξέχασε.

Εν τω μεταξύ ο παπούς της Τριανταφυλλιάς πλήρωσε ανθρώπους. Κάποιος είδε τα κοριτσάκια να ζητιανεύουν και να χορεύουν, πήγε κοντά τους, πρόσεξε ένα κοριτσάκι από αυτά είχε ξανθά μαλλιά, την φώναξε και της έδωσε μια δραχμή και την ρώτησε το όνομά της.

— Δεν έχω όνομα, δεν με έχουν βαπτίσει. Έτσι της είχαν πει οι κακοί άνθρωποι.

— Εγώ ξέρω το όνομά σου, σε λένε Τριανταφυλλιά. Και η μικρή έφυγε τρέχοντας, την πρόλαβε και αυτή του λέει:

— Είσαι και συ κακός άνθρωπος σαν και αυτούς.

— Όχι εγώ θα σε πάω στον παπού σου, που κλαίει και σε ψάχνει. Την πήρε, την πήγε στο παπού της. Αυτός μόλις την είδε κόντεψε να πεθάνει από τη χαρά του. Κλάματα, φιλιά, όλα μαζί.

Όσο περνούσε ο καιρός και μεγάλωνε το κορίτσι, γινόταν όλο και πιο όμορφο, αγαπούσε τους ανθρώπους, πήγαινε στα φτωχά παιδάκια δώρα και χαρά, γιατί τα στερήθηκε αυτή και γνώριζε την φτώχεια.

Πήγαινε περιπάτους με το αμαξάκι και καλούσε κόσμο στο σπίτι τους. Ο παπούς της, της έλεγε:

— Άντε Τριανταφυλλιά, τώρα είσαι σε ηλικία και πρέπει να παντρευτείς να σε δω και γω νύφη πριν πεθάνω. Η Τριανταφυλλιά του απαντούσε:

— Παπού να μην το ξαναπείς αυτό γιατί έχω και γω ένα μυστικό.

Ο Χρήστος είχε ξεχάσει την Τριανταφυλλιά και το μαντηλάκι, που του

έκλεψε. Η κοπέλα πάλι είχε τις χαρές της, που βρήκε το παπού της και ξεχάστηκε κι αυτή. Μια μέρα ήρθε η θεία του Χρήστου να τον δει και η ματιά της έπεσε στην βιβλιοθήκη και κατάλαβε ότι έλειπε το μαντήλι. Ρωτάει το Χρήστο και εκείνος της λέει ότι του το κλέψανε.

— Αυτή είναι η εκτίμηση που μου έχεις; Θύμωσε η θεία του. Από σήμερα κόβονται όλα, τα χρήματα, η συγγένεια και ότι άλλο είχες από μένα. Και έφυγε.

Ο Χρήστος έμεινε μόνος και απελπισμένος, δίχως τη βοήθεια της θείας του. Τι να κάνει; Αποφάσισε. Το πρωί πήγαινε σχολείο και το βράδυ δούλευε σερβιτόρος για να βγάλει τα έξοδά του.

Ευτυχώς είχε και ένα φίλο, που του κρατούσε συντροφιά και τον παρηγορούσε. Μια μέρα, εκεί που έκαναν ένα περίπατο, ο Χρήστος είπε την στενοχώρια του στο φίλο του. Μια μέρα περνάει από τον κήπο, που έκαναν τον περίπατό τους οι δυο φίλοι, ένα αμαξάκι, και μέσα κάθονταν μια κοπέλα σαν βασίλισσα με έναν ηλικιωμένο.

— Αχ, πόσο θα ήθελα να της πω μια καλημέρα.

— Γι αυτό στεναχωριέσαι; Λέει ο φίλος του. Την ξέρω αυτή την κοπέλα. Καλεί κόσμο στο σπίτι της και έχω πάει και εγώ, έλα να πάμε κάποια μέρα.

Ο Χρήστος νόμιζε ότι αστειευόταν ο φίλος του και του λέει:

— Πως να πάω με αυτά τα τριμμένα ρούχα;

— Θα σου δώσω εγώ δικά μου. Είπε ο φίλος του. Έτσι κι έγινε, και αφού ετοιμάστηκαν, την ημέρα που δεχόταν η Τριανταφυλλιά κόσμο στο σπίτι της, πήγαν.

Εν τω μεταξύ, η κοπέλα είχε γίνει πολύ όμορφη και ο Χρήστος δεν τη γνώρισε. Στο χορό η Τριανταφυλλιά, κάθε φορά που πήγαινε ένας νέος να της ζητήσει να χορέψουν μαζί, αυτή ανέμιζε το χρυσοκεντημένο μαντήλι. Όλοι την ρωτούσαν γιατί το κρατάει συνέχεια αυτό το μαντήλι και αυτή απαντούσε, ότι ήταν το μυστικό της ζωής της. Δεν θα το μάθει κανείς. Την χόρεψαν πολλοί νέοι, και ο Χρήστος πήρε θάρρος και της ζήτησε και αυτός να χορέψουν. Πρόσεξε το μαντήλι και την ρώτησε που το βρήκε. Του λέει ότι είναι το μυστικό της ζωής της και αυτός της απαντά ότι για κείνον ήταν η καταστροφή, αφού η θεία του, του έκοψε τη βοήθεια. Τον πήρε η κοπέλα από το χέρι και πήγαν σε μια γωνιά να συζητήσουν με ησυχία. Εκεί, στην άκρη που πήγαν, η Τριανταφυλλιά του είπε:

— Εγώ είμαι το κοριτσάκι, που εκείνη τη βροχερή μέρα το πήρες στο σπίτι σου, αλλά εγώ σου έκανα κακό. Περίμενα να βρω τον ευεργέτη μου, και να που σε συνάντησα. Πάω να το πω στο παπού μου.

Έτσι, εκείνη την ημέρα έγιναν και οι αρραβώνες τους. Κάλεσαν και τη θεία του στους γάμους τους, κάνανε πολλά παιδιά, και ζήσανε αυτοί καλά και μεις καλύτερα.



Ο ψαράς

Της Ελευθερίας Δούκα

Μια φορά και έναν καιρό, ήτανε ένας ψαράς και ψάρευε κάθε μέρα, αλλά ψάρια δεν έβγαζε. Ίσα-ίσα που συντηρούσε την οικογένειά του, γιατί είχε πολλά παιδιά.

Όσπου μια μέρα λέει στη γυναίκα του:

— Σήμερα γυναίκα θα πάω να ψαρέψω σ' αυτό το ξερονήσι κι αν αργήσω να μη στεναχωρηθείς, γιατί είναι λίγο μακριά. Όμως κάτι μου λέει πως θα πιάσω ψάρια. Ίσως επειδή είδα στον ύπνο μου πως θα γίνουμε πλούσιοι.

Μα η γυναίκα του τον κορόϊδευε, λέγοντάς του:

— Κι άλλες φορές τα είπες αυτά μα δεν έφερες ούτε για συμπλήρωμα του γεύματός μας.

— Όχι, όχι γυναίκα, τώρα θα φέρω, το νιώθω. Κι έφυγε.

Όταν όμως έριξε τα δύχτια του έβγαλε δέκα σπάρους κι ένα σφραγισμένο μπουκάλι. Στο πάνω μέρος του μπουκαλιού, δηλαδή στο βούλωμα είχε μια σφραγίδα κι έγραφε πέντε άλφα.

— Μπα, θα πάω να ξεψαρέψω πρώτα-πρώτα και μετά θα την ανοίξω με προσοχή να μη χαλάσω τη σφραγίδα, λέει ο ψαράς.

Έτσι κι έκανε. Ξεψάρεψε, μάζεψε τα δίχτυα, τα ετοίμασε, με πρόγραμμα να γυρίσει στο καλύβι του, όπου ζούσε με τα εφτά παιδιά του και τη

γυναίκα του. Στη συνέχεια ανοίγει το μπουκάλι και βλέπει να βγαίνει απ' αυτό ένας μαύρος καπνός. Ο καπνός έβγαινε κι έβγαινε ίσια ψηλά, μέχρι περίπου δεκαπέντε μέτρα. Ξαφνικά, ακούει μια φωνή, που του λέει:

— Ετοιμάσου να πεθάνεις.

Τρομοκρατημένος ο ψαράς του λέει:

— Γιατί, τι σου έκανα;

Και απαντάει ο καπνός.

— Στο μπουκάλι με είχε βάλει ο Άγιος Αντώνιος. Τόσα χρόνια με χτύπαγε η θάλασσα κι έλεγα ορκίζοντας στη μπέσα μου: Αν βρεθεί άνθρωπος για να με βγάλει θα τον κάνω τον πιο πλούσιο του κόσμου. Όμως κανείς δε βρέθηκε. Τον άλλο χρόνο έταξα ότι, θα τον κάνω βασιλιά, όμως κανείς δε βρέθηκε πάλι. Έταξα τόσα χρόνια, τόσα και τόσα ωραία πράγματα, ως χθες που βαρέθηκα και είπα ότι: Όποιος με ελευθερώσει θα τον εκδικηθώ με θάνατο. Και βρέθηκες εσύ. Δε με νοιάζει αν είσαι φτωχός ή πλούσιος.

Και ο ψαράς του λέει:

— Μα πες μου την αλήθεια, τόσο ψηλός και τόσο δυνατός και ήσουν μέσα σ' αυτό το μπουκάλι; Αδύνατο, δε σε πιστεύω. Λες ψέματα. Εάν σε χωράει έμπα να σε δω κι εμένα δε με νοιάζει αν πεθάνω, θα ξεκουραστώ, γιατί έχω μια γυναίκα λαίμαργη και γκρινιάρη, που ποτέ δεν έμεινε ευχαριστημένη απο το ψάρεμά μου.

Και ο καπνός σιγά-σιγά, άρχισε να μπαίνει μέσα στο μπουκάλι.

Ο ψαράς όμως, έξυπνος, έκανε πως τον θαύμαζε. Μόλις μπήκε όλος του λέει:

— Τώρα πιστεύεις;

Και ο ψαράς του λέει:

— Πριν όμως, είχε πάρει τη σφραγίδα και κλείνει το μπουκάλι και απ' ευθείας του λέει:

— Πιστεύω εις έναν Θεό Πατέρα, Παντοκράτορα.

Τελειώνοντας ολόκληρο το Πιστεύω, κατόπιν ο σατανάς μίλησε και τον παρακαλούσε λέγοντάς του.

— Βγάλε με κι εγώ θα σε κάνω τον πιο πλούσιο του κόσμου.

Όμως η απάντηση του ψαρά ήταν:

— Κάτσε εκεί μέσα. Καλά σ' έβαλε ο Άγιος Αντώνιος.

Αλλά ο σατανάς παρακαλούσε και του έλεγε δίνοντάς του τον μεγαλύτερο όρκο του: πως θα τον κάνει τον πιο πλούσιο του κόσμου.

Η απάντηση όμως του ψαρά ήταν:

— Και πως θα αποκτήσω εγώ τα χρήματα;

Λέει ο σατανάς.

— Θα πηγαίνω και θα μπαίνω στ' αυτιά των πιο πλούσιων ανθρώπων, σε βασιλείς, σε πρίγκηπες, σε υπουργούς, σε πρωθυπουργούς, και αφού

αυτοί θα πονούν, και αφού ζητήσουν όλους τους γιατρούς του κόσμου και απελπιστούν, τότε θα παρουσιαστείς εσύ και θα πεις:

— Εγώ θα σας γιατρέψω. Γυρεύοντας ένα μεγάλο ποσό.

Μόλις τα πάρεις, θα σκύψεις στο αυτί και θα μου πεις αμέσως:

— Να γίνουν καλά.

Τότε ο ψαράς άνοιξε το μπουκάλι και αρχίσανε τη συνεργασία. Γύριζαν όλα τα κράτη σε επίλεπτους ανθρώπους. Από φτωχός ψαράς, έγινε πάμπλουτος, έκανε παλάτια, σπούδασε τα παιδιά του κ.λ.π.

Αλλά ο σατανάς δεν χρωστάει καλό σε κανέναν. Πάει λοιπόν και μπαίνει σε μια βασίλισσα.

Στο γυρισμό, λέει στον ψαρά να ζητήσει πολλά χρήματα, γιατί αυτή έχει και θα του δώσει.

Πηγαίνει ο ψαράς και της ζητάει δύο χιλιάδες λίρες και η βασίλισσα του λέει:

— Εγώ θα σου τα δώσω, αλλά πρόσεχε, έτσι και δε με κάνεις καλά, μέχρι το πρωί, θα σε αποκεφαλίσω.

— Εντάξει, λέει ο ψαράς.

Όπως πάντα, έπαιρνε πρώτα τα λεφτά, τα ταχυδρόμιζε στη γυναίκα του κι ύστερα πήγαινε στο αυτί του σατανά και του 'λεγε: Εντάξει, φύγε.

Αλλά από τη βασίλισσα δεν ήθελε να φύγει.

Βρήκε ευκαιρία λοιπόν, τώρα που αν σε είκοσι τέσσερις ώρες μετά η βασίλισσα δε γινόταν καλά θα τον αποκεφάλιζε. Χάρηκε πολύ που θα ελευθερωνόταν από τον ψαρά και μόλις του είπε να φύγει, του απαντάει ο σατανάς.

— Τι λες καλέ μου, τώρα ήρθε η σειρά σου. Δεν χόρτασες ακόμα;

— Βρε καλέ μου, βρε χρυσέ μου, έβγα και εξαφανίσου και δεν θέλω τίποτε άλλο εγώ από σένα, λέει ο ψαράς.

— Όχι θα καθήσω εδώ μέχρι να σε εκτελέσουνε και ύστερα θα φύγω.

— Καλά θα το μετανιώσεις, του λέει ο ψαράς.

Πάει και βρίσκει λοιπόν τον βασιλιά και του λέει:

— Βασιλιά μου θα βάλεις όσα καράβια υπάρχουν στο λιμάνι, να σφυράνε και όσες καμπάνες έχεις κι εκείνες μαζί. Και μη σε νοιάζει γιατί όσο κοντεύει η ώρα, τόσο την έκανε και πονούσε.

Έτσι αρχίσανε λοιπόν και σε όλη την πόλη ακουγόταν μια βοή και τίποτα άλλο.

Πάει ο ψαράς, βρίσκει το σατανά και του λέει:

— Θα καθήσεις ακόμα; Δεν ακούς τι γίνεται;

— Αλήθεια, ακούω πολύ θόρυβο, τι γίνεται άλλο. Βρε, υποδοχή κάνουν στον Άγιο Αντώνιο κι έρχεται να σε βάλει πάλι στο μπουκάλι μέσα.

Αμέσως εξαφανίζεται, η βασίλισσα έγινε καλά, ο ψαράς γύρισε στον τόπο του και ζούσε αυτός καλά κι εμείς καλύτερα.



Τα 5 διαμάντια

Του Κωνσταντίνου Μακρή

Μια φορά και έναν καιρό ήταν ένα παιδί που το λέγανε Νίλσεν. Λοιπόν μια μέρα, εκεί που καθόταν, είδε να έρχεται προς το μέρος του μια γριά κρατώντας ένα μωρό τυλιγμένο σε μια προβειά λύκου στην αγκαλιά της. Μόλις έφτασε κοντά στο Νίλσεν, ακούμπησε κάτω το μωρό και άρχισε να λέει κάτι λόγια, που δεν τα καταλάβαινε το παιδί. Η γριά συνέχισε να λέει, αλλά και πάλι ο Νίλσεν δεν ρώτησε. Τον κοίταξε μερικές φορές η γριά και αφού είδε ότι ο Νίλσεν δεν τη ρωτούσε του είπε:

— Μπράβο παιδί μου, για να μη ρωτήσεις θα πει ότι δεν είσαι περίεργος. Γι αυτό θα σου χαρίσω το μωρό και την προβειά του λύκου· και πριν προλάβει να τελειώσει τα λόγια της εξαφανίστηκε. Ο Νίλσεν χτύπαγε το κεφάλι του για τον μπελά που τον βρήκε. Τι να κάνει τώρα το μωρό; Εκεί που έκανε την σκέψη τι να κάνει το μωρό; Το ακούει να του λέει:

— Νίλσεν πεινάω και ξέρεις τι θέλω να φάω; Μια φουρνιά ψωμί και τρία ψητά αρνιά και τα θέλω τώρα αμέσως.

Ο Νίλσεν χωρίς να σκεφθεί καθόλου, πήρε το μωρό αγκαλιά και άρχισε να προχωράει.

Στο δρόμο του βρήκε μια πηγή που έτρεχε ολοκάθαρο νερό. Ακου-

μπάει το μωρό κάτω και αφού έπλυνε τα χέρια του πρώτα, μετά έπλυνε το μωρό και αυτό του λέει:

— Πόσα διαμάντια θέλεις για το ψωμί και πόσα για τ' αρνιά. Ο Νίλσεν δεν απάντησε και το μωρό του είπε το ίδιο τρεις φορές, αλλά πάλι δεν πήρε απάντηση. Τότε το μωρό λέει στο Νίλσεν.

— Εσύ είσαι πιο καλός από ότι νόμιζα. Πάρε λοιπόν αυτά τα 5 διαμάντια και πήγαινε να αγοράσεις ψωμί και αρνιά.

Ας αφήσουμε όμως το μωρό στην πηγή και να παρακολουθήσουμε το Νίλσεν, που πήρε τα διαμάντια και πήγε να αγοράσει το φαγητό.

Δρόμο παίρνει, δρόμο αφήνει, φτάνει στην πολιτεία και ρωτάει ένα γέρο που συνάντησε.

— Πες μου γέρο, που είναι το χασάπικο; Ο γέρος τον κοίταξε καλά-καλά και του λέει.

— Δε μου λες παιδί μου, θέλεις να πεθάνεις τόσο νέος;

Ο Νίλσεν δε ρώτησε γιατί του λέει αυτά τα λόγια, αλλά τον ξαναρωτά:

— Θα μου πεις, ή να ρωτήσω κανέναν άλλο; Τότε ο γέρος χαμογέλασε και είπε:

— Θα σου πω, μόνο αφού με πληρώσεις.

— Και βέβαια θα σε πληρώσω. Λέει ο Νίλσεν, και βγάζει από την τσέπη του ένα διαμάντι και του το δίνει. Μόλις το είδε ο γέρος, έπεσε στα γόνατα και προσκύνησε το Νίλσεν και του είπε:

— Αρχοντά μου, το χασάπικο είναι εκεί, αλλά δεν θα χτυπήσεις την πόρτα, θα πας από την πίσω μεριά και θα ανέβεις στην ταράτσα. Όταν καταφέρεις αυτά, από κει και πέρα είναι δική σου δουλειά.

Αμέσως χάθηκε ο γέρος. Ο Νίλσεν σκαρφάλωσε στην ταράτσα και έσκυψε στο τζάμι, και τι να δει. Μέσα στο δωμάτιο ήταν τέσσερις άνθρωποι γύρω από ένα τραπέζι και επάνω ήταν ένας άνθρωπος ξαπλωμένος με στολή αξιωματικού που θογγούσε σε κάθε άγγιγμα, που του έκαναν και έλεγε:

— Που είσαι Ροδόλφε να με γλυτώσεις από τους βασανιστές μου. Ακούγοντας αυτά τα λόγια ο Νίλσεν, ανοίγει με πάταγο την πόρτα και σαν αστραπή, ορμά μέσα, αρπάζει ένα σπαθί, και πριν προλάβουν να καταλάβουν τι έγινε, ο Νίλσεν, τους το έβαλε κάτω από το λαιμό και τους είπε:

— Αν κουνηθεί κανείς σας θα τον τρυπήσω πέρα για πέρα. Αυτοί άρχισαν να τρέμουν από τον φόβο τους και του είπαν:

— Έλεος άνθρωπέ μας και εμείς ότι θέλεις θα στο δώσουμε.

— Πρώτα να λύσετε αυτόν τον άνθρωπο. Λέει ο Νίλσεν. Και μετά θα πω τι άλλο θέλω.

Αμέσως όμως με ένα στόμα του απαντούν και οι τέσσερις:

— Ότι άλλο θέλεις ζήτησέ μας, αυτό δεν μπορούμε να το κάνουμε.

— Ποτέ δεν ζητάω εγώ αλλά εσείς είπε ο Νίλσεν. Λοιπόν χάνουμε και-

ρό και εγώ βιάζομαι, σας διατάζω να ελευθερώσετε αυτό τον άνθρωπο, γιατί αν δεν το κάνετε θα σας πάρω όλων τα κεφάλια. Και αμέσως σηκώνει το σπαθί του.

— Θα τον λύσετε ή όχι;

Βλέποντας ότι κανείς δεν κουνήθηκε, με μιας κατεβάζει το σπαθί και κόβει του ενός το κεφάλι, αλλά και πάλι κανείς δεν κουνήθηκε. Θύμωσε τότε ο Νίλσεν και κόβει και των άλλων τα κεφάλια. Έλυσε τον αξιωματικό και τον σήκωσε επάνω. Αυτός κοιτάει το Νίλσεν και λέει:

— Που είναι ο Ροδόλφος μου;

Ας αφήσουμε τώρα τον Νίλσεν με τον αξιωματικό και ας γυρίσουμε πάλι στην πηγή να δούμε τι έγινε το μωρό που αφήσαμε εκεί.

Όταν ο Νίλσεν έδωσε το διαμάντι στον γέρο, αμέσως το μωρό μεγάλωσε σαν ένα παιδί δέκα πέντε χρονών. Άρχισε λοιπόν να πηγαиноέρχεται στην πηγή και να σκέπτεται. Ξέχασα να σας πω, ότι το μωρό ήταν ο Ροδόλφος, που ζητούσε ο αξιωματικός, και ο αξιωματικός ήταν ο πατέρας και βασιλιάς του Ροδόλφου. Η γριά που τον είχε τυλίξει στην προθείά του λύκου, ήταν μάγισσα, και για να λυθούν τα μάγια, έπρεπε να βρεθεί ένας άνθρωπος που να άκουγε, να έβλεπε, αλλά, να μην ήταν περίεργος, αλλά έπρεπε να ξοδέψει και τα πέντε διαμάντια, που του έδωσε το μωρό για να λυθούν όλα τα μάγια.

Ο Νίλσεν είχε ξοδέψει το ένα διαμάντι μέχρι τώρα.

Μετά από όλα αυτά ξεκίνησαν, ο βασιλιάς και ο Νίλσεν, να φύγουν από κει που βρήκε τους αξιωματικούς να τον βασανίζουν. Κατεβαίνοντας τη σκάλα, βλέπουν μια πόρτα, την ανοίγουν και βρίσκονται σε μια αυλή. Μόλις κοίταξαν γύρω τους, ο βασιλιάς τράβηξε τον Νίλσεν από το χέρι και τον έσπρωξε πάλι προς την πόρτα που είχαν θγει.

— Ξέρεις Νίλσεν γιατί γυρίσαμε πάλι πίσω; Λέει ο βασιλιάς.

Διότι στο απέναντι σπίτι είναι αυτοί που με βασάνιζαν και ήθελαν να μου αποσπάσουν ένα μυστικό και μετά να με σκοτώσουν, αλλά ο καλός Θεός έστειλε εσένα και με γλύτωσες. Γι αυτό πρέπει να προσέξουμε να μην μας δουν, γιατί δεν θα βγούμε ζωντανοί από δω. Τότε ο Νίλσεν έβαλε τον σύρτη στην πόρτα και είπε στο βασιλιά.

— Βασιλιά μου, θα μείνουμε εδώ όσο νομίζετε εσείς, μέχρι να περάσει ο κίνδυνος και μετά βλέπουμε. Κάθισαν λοιπόν και συζήτησαν αρκετή ώρα για το λόγο που έφτασε ο βασιλιάς σε αυτό το σημείο. Τους πήρε ο ύπνος και ξύπνησαν όταν πια είχε βραδυάσει. Χτύπησε ο Νίλσεν τον βασιλιά στον ώμο και του είπε ότι ήρθε η ώρα να φύγουν. Ο βασιλιάς είπε στον Νίλσεν ότι πρέπει να φύγουν χωριστά, για να μην τους δουν μαζί και του ευχήθηκε καλή αντάμωση.

Καθώς ο βασιλιάς έφευγε, ο Νίλσεν σκεπτόταν πως θα πάρει τα ψωμιά από το φούρνο, αλλά δεν το κατάφερνε, όπως δεν κατάφερε να πάρει

τα αρνιά από τον χασάπη, γιατί θα συνέβαιναν ένα σωρό γεγονότα.

Ήρθε η σειρά του να φύγει, και χωρίς να κάνει θόρυβο ανοίγει την πόρτα και βγαίνει, την ώρα που την κλείνει, ένα τούβλο του πέφτει στο κεφάλι και τον ξαπλώνει κατά γης αναίσθητο. Από το απέναντι όμως σπίτι τον είδαν που έπεσε, και έτρεξαν να δουν τι συμβαίνει. Όταν είδαν ότι είναι ο Νίλσεν αμέσως σκέφτηκαν τον βασιλιά και ο ένας από αυτούς που τον έλεγαν Φρειδερίκο έτρεξε προς τη σκάλα.

Τότε οι άλλοι του φωνάζουν.

— Φεύγεις Φρειδερίκο αλλά δεν μας είπες τι να τον κάνουμε αυτόν εδώ. Ο Φρειδερίκος τους απαντά:

— Να τον πάτε στο υπόγειο των βασανιστηρίων, και τα μάτια σας τέσσερα να μη σας φύγει, γιατί θα πάρετε τη θέση του.

Σέρνοντάς τον δύο από αυτούς, ανέβηκαν τη σκάλα, αλλά μόλις μπήκαν στο δωμάτιο τα έχασαν και έβαλαν μια φωνή.

— Μας έφυγε ο βασιλιάς. Και χωρίς να χάσουν καιρό κατέβηκαν στο υπόγειο, όπου βρήκαν τον Νίλσεν αναίσθητο ακόμη. Σκύλιασε από το κακό του και διέταξε τον Γιένσεν να τον συνεφέρει για να αρχίσει την ανάκριση.

— Μα Φρειδερίκο. Λένε αυτοί. Δεν βλέπεις ότι δεν έχει συνέλθει ακόμα;

— Γρήγορα Γιένσεν, γιατί πρέπει να μας πει για τον βασιλιά. Την ώρα αυτή άνοιξε τα μάτια του ο Νίλσεν και άρχισε να κοιτά γύρω του και τους ρώτησε που βρίσκεται. Του απάντησε ο Φρειδερίκος.

— Εδώ που βρίσκεσαι, είσαι καλά, πες μας μονάχα που είναι ο βασιλιάς και δεν θα σε πειράξουμε. Εάν αρνηθείς έχουμε τον τρόπο να σε κάνουμε να μιλήσεις, γι αυτό μίλησε χωρίς να σε βασανίσουμε. Και γύρισε και του έδειξε τα σύνεργα που είχαν για να βασανίζουν τους αιχμαλώτους. Τους κοίταξε ο Νίλσεν χωρίς να μιλήσει, αλλά και χωρίς να φοβηθεί.

— Λοιπόν δεν θα μας πεις; Του λέει ο Φρειδερίκος. Και δίνει διαταγή ναβάλουν τα σύνεργα στη φωτιά. Αλλά ο Νίλσεν τίποτα. Δέστε τον φωνάζει ο Φρειδερίκος στους άλλους.

Αμέσως τον έπιασαν και τον έδεσαν στο τροχό και άρχισαν να γυρίζουν. Γυρίζοντας ο τροχός άρχισε να σφίγγει τα χέρια και τα πόδια του Νίλσεν μέχρι που οι πόνοι έγιναν αβάσταχτοι και λυποθύμησε.

— Έχει μεγάλο κουράγιο και πρέπει να είναι πολύ πεισματάρης για να μην μιλήσει. Είπε ο Φρειδερίκος. Ρίχτε του έναν κουβά νερό και προσέχτε να μην σας πεθάνει, γιατί τον θέλω ζωντανό να ομολογήσει και μετά θα σκεφτώ τι θα τον κάνω. Λοιπόν αύριο να τον έχετε έτοιμο για να ξαναρχίσουμε την ανάκριση. Όταν έφυγαν, ο Γιένσεν έριξε νερό στο πρόσωπο του Νίλσεν, τον έλυσε από τον τροχό, και αφού τον ξάπλωσε στο πάτωμα, άρχισε να του καθαρίζει τις πληγές και να του τρίβει τα χέρια και τα πόδια, για να συνέλθει. Σιγά-σιγά, μετά από την περιποίηση, ο Νίλσεν

συνήλθε και αφού άνοιξε τα μάτια αναρωτήθηκε που βρίσκεται. Ο Γιένσεν του λέει:

— Έχεις δίκιο να απορείς, μετά από όσα τράβηξες, θα σαλέψει το λογικό σου παιδί μου, αλλά πρέπει να είσαι πολύ πεισματάρης για να μην μιλήσης, είναι κρίμα να πάθεις τίποτα, μίλα γιατί η ζωή είναι ωραία και εσύ είσαι όμορφος.

— Δε μίλησα, ούτε πρόκειται να μιλήσω, μόνο θέλω να μου κάνεις μια χάρη. Να με αφήσεις να φύγω, δεν ξέρεις τι γίνεται, ίσως και εσύ να έλθεις σε δύσκολη θέση και να σε βοηθήσω εγώ κάποτε.

— Αυτό δεν γίνεται, γιατί εγώ θέλω να πληρωθώ τώρα, λέει ο Γιάνσεν.

— Αφού θέλεις να πληρωθείς, να πληρωθείς τώρα, θα σε πληρώσω τώρα αλλά πρέπει να περάσεις από το δωμάτιο που είναι ο Φρειδερίκος. Χτύπα τον στο κεφάλι και πάρε από την τσέπη του ένα χάρτη, γιατί θα σου χρειαστεί. Και λέγοντας αυτά, εξαφανίστηκε.

Όμως τι γίνεται στην πηγή; τι κάνει ο Ροδόλφος; Αφού έδωσε και το δεύτερο διαμάντι ο Νίλσεν, ο Ροδόλφος έγινε κανονικός άντρας όπως και οι άλλοι.

Τι να κάνει άραγε ο Νίλσεν; Αφού χάθηκε από τα μάτια του ο Γιένσεν πήρε το σπαθί του και κατέβηκε τη σκάλα σιγοπατώντας, άνοιξε την πόρτα και είδε τον Φρειδερίκο να κάθεται με ακουμπησμένο το κεφάλι του μέσα στα χέρια του. Τον πλησιάζει σιγά-σιγά και του δίνει μια στο κεφάλι και τον αφήνει αναίσθητο, ψάχνει στις τσέπες του, βρίσκει το χάρτη, τον παίρνει και φεύγει.

Βγαίνοντας έξω, δεν είχε ξημερώσει ακόμα, περνά στην απέναντι πλευρά και αφού προχώρησε λίγα μέτρα συναντά μια κοπέλα, που μόλις τον βλέπει αρχίζει να τρέχει. Χωρίς να σκεφθεί καθόλου ο Νίλσεν, άρχισε να τρέχει κι αυτός. Κουράστηκε το κορίτσι και σταμάτησε, σταμάτησε και ο Νίλσεν, την πλησιάζει και την βλέπει να τρέμει από το φόβο της.

— Μη φοβάσαι, της λέει, δεν θα σου κάνω κακό, μόνο θέλω να μου πεις που είναι ο φούρνος. Στο άκουσμα αυτής της κουβέντας η κοπέλα άρχισε πάλι να τρέχει. Σαν την έφτασε, την πιάνει από το χέρι και της λέει:

— Που είναι ο φούρνος. Πλήρωσέ με πρώτα και θα σου πω.

— Αφού το θέλεις θα το κάνω, αλλά δεν θέλω να πάθεις κακό. Και της δίνει το τρίτο διαμάντι, που μόλις το είδε αυτή, τρέμοντας ακόμα από το φόβο, του λέει:

— Βλέπεις αυτό το φως εκεί; Τώρα πως θα το καταφέρεις είναι δικό σου πρόβλημα. Αλλά πες μου το όνομά σου, δεν ξέρεις καμμιά φορά, μπορεί να συναντηθούμε.

— Το δικό μου είναι Βαλεντίνη το δικό σου ποιο είναι; Της είπε το όνομά του και χαιρετήθηκαν. Το κορίτσι έφυγε γιατί δεν έγινε όπως με τον

γέρο και τον Γιένσεν που εξαφανίστηκαν. Ο Νίλσεν προχώρησε προς το σπίτι που του είχε δείξει η κοπέλα. Όταν έφτασε κοντά κοίταξε να δει πόσο ψηλά είναι το παράθυρο και πως θα καταφέρει να ανέβει εκεί πάνω. Κοιτάζει καλύτερα και βλέπει ένα σίδερο να εξέχει στον τοίχο. Πιάνεται, σκαρφαλώνει και φτάνει στο παράθυρο, κοιτάζει μέσα και βλέπει μια γυναίκα ξαπλωμένη σε ένα κρεβάτι, αλλά δεν έδινε σημεία ζωής, και έτσι ο Νίλσεν αποφασίζει να μπει. Σπρώχνει το τζάμι που ανοίγει χωρίς θόρυβο, μπαίνει, πηγαίνει κοντά στο κρεβάτι, και τι να δει; Η γυναίκα ήταν τόσο πολύ όμορφη, που αμέσως σκέφτηκε ότι είναι όμορφη σαν άγγελος και αμέσως βγάζει ένα διαμάντι από την τσέπη του και το ακουμπά στο μέτωπό της. Τώρα είσαι σαν βασίλισσα. Είπε. Και μόλις είπε τη λέξη βασίλισσα, άνοιξε τα μάτια της και τρομαγμένη του λέει. Ποιος είσαι παιδί μου, δεν λυπήθηκες τα νιάτα σου; Μη μιλάς και σε ακούσουν γιατί κινδυνεύεις. Αν δεν φύγεις αμέσως μπορεί να σε βρουν και μετά πως θα ξεμπλέξεις μαζί τους;

— Αφού το θέλεις; Φεύγω βασίλισσά μου. Και δεν έκανε λάθος, γιατί πραγματικά ήταν η βασίλισσα. Ο Νίλσεν την χαιρέτησε και ξαναβγήκε από το παράθυρο, αφού πρώτα είδε ότι δεν τον έβλεπε κανείς. Προχωρώντας κατάλαβε ότι τα μέρη του ήταν άγνωστα και στεναχωρημένος άρχισε να βαδίζει χωρίς να ξέρει που πηγαίνει. Πιο κάτω βλέπει ένα καθα-lάρη.

— Δε μου λες. Τον ρωτάει. Πως μπορώ να φτάσω στην πηγή; Μα θέλω να πάω γρήγορα. Του απαντά ο άλλος. Είναι μακριά και δεν μπορείς να πας με τα πόδια. Μου πουλάς το άλογό σου; Ρωτάει τότε ο Νίλσεν.

— Το πουλάω, άμα έχεις τόσα όσα ζητάω. Λέει ο καθα-lάρης.

— Τόσα και περισσότερα, απαντά ο Νίλσεν και βγάζει από την τσέπη του το 5ο διαμάντι και του το δίνει.

Αυτός το παίρνει, κατεβαίνει από το άλογο, ανεβαίνει ο Νίλσεν και φεύγει. Στο δρόμο θυμήθηκε το χαρτί που είχε πάρει από τον Φρειδερίκο το βγάζει, το διαβάσει, αμέσως το σχίζει και αρχίζει να τρέχει. Φτάνει στη πηγή και βλέπει εκεί να κάθονται ο βασιλιάς με το γέρο, που συνάντησε στην αρχή της περιπέτειάς του, τον Ροδόλφο και την Βαλεντίνη. Όταν κατέβηκε από το άλογο όλοι τρέξαν και τον ρωτούσαν πως τα κατάφερε και γύρισε τόσο γρήγορα. Μόνο ο Ροδόλφος δεν μιλούσε, γιατί δεν τον γνώρισε, αλλά ούτε και ο Νίλσεν τον κατάλαβε, αλλά σε μια στιγμή ο Ροδόλφος γύρισε την πλάτη του και φάνηκε η προβειά του λύκου. Τότε κατάλαβε ο Νίλσεν ότι είναι ο Ροδόλφος και τον κτύπησε στην πλάτη. Μόλις γύρισε ο Ροδόλφος και τον κοίταξε καλύτερα του λέει:

— Είσαι ο Νίλσεν. Γιατί μόλις ο Νίλσεν τον κτύπησε στην πλάτη η προβειά, που ήταν κι αυτή μαγεμένη, εξαφανίστηκε και έτσι λύθηκαν τα μάγια.

Ο βασιλιάς μετά από αυτά που έγιναν τους λέει:

— Τώρα θα πάμε όλοι μαζί να βρούμε την βασίλισσα, που είναι φυλακισμένη. Εκείνη τη στιγμή ακούνε μια φωνή να τους λέει:

— Δε χρειάζεται να πάτε πουθενά. Και γυρίζοντας βλέπουν τη βασίλισσα παρέα με τον Γιένσεν. Μπορεί να καταλάβει κανείς τι έγινε αφού βρέθηκαν όλοι μαζί. Αγκαλιάστηκαν, φιλήθηκαν και ευχαρίστησαν τον Θεό που τους έσωσε από τους κακούς ανθρώπους. Η βασίλισσα πλησίασε τον Νίλσεν και του λέει με δάκρυα στα μάτια.

— Ευχαριστούμε παιδί μου που μας έσωσες, και τώρα να έρθεις μαζί μας στο παλάτι. Ξεκίνησαν λοιπόν για το παλάτι, που τους περίμεναν όλοι με αγωνία. Φτάνοντας ο βασιλιάς, διατάζει να πιάσουν όλους όσους ήταν η αιτία της περιπέτειάς τους και να τους κόψουν τα κεφάλια.

Μπήκε στη μέση όμως ο Νίλσεν και λέει στο βασιλιά:

— Βασιλιά μου έχεις δίκιο να θέλεις να τιμωρήσεις αυτούς τους ανθρώπους, αλλά σε παρακαλώ, μην τους σκοτώσεις, μόνο φυλάκισέ τους για να μην μπορέσουν να ξανακάνουν κακό.

— Έχεις δίκιο. Είπε ο βασιλιάς. Έτσι πρέπει να κάνω. Και για χάρη του Νίλσεν δεν τους σκότωσε.

Ο βασιλιάς έκανε τον Νίλσεν υπασπιστή του και τον πάντρεψε με την πριγκίπισσα Βαλεντίνη. Όσο για τον Ροδόλφο, αυτός παντρεύτηκε την κόρη του βασιλιά της γειτονικής χώρας. Ο Γιένσεν έγινε αξιωματικός στην σωματοφυλακή του βασιλιά και ο γέρος έγινε πρωθυπουργός και έζησαν αυτοί καλά και μεις καλύτερα.





Η ελπίδα

Της Ελευθερίας Δούκα

Μια φορά ήταν μια κοπέλα, που είχε κάνει ένα αγοράκι νόθο. Κι επειδή ο κόσμος την κατηγορούσε, αναγκάστηκε να παρατήσει το παιδί στο δρόμο και να εξαφνιστεί.

Μα μόλις εξαφανίστηκε, πέρασε ένας ζητιάνος και πήρε το παιδί λέγοντας:

— Ευκαιρία να λέω πως πέθανε η γυναίκα μου και μου το άφησε, έτσι θα με λυπηθούν περισσότερο και θα μαζέψω περισσότερα ψωμιά, τυριά, λεφτά. Έτσι κοντά σ' αυτό θα καλοπεράσω και γω. Έτσι κι έγινε.

Μα το παιδί μεγάλωσε και ήταν από καλή πάστα. Όλη τη μέρα ζητιάνευε και το βράδυ μάθαινε βιολί. Έπαιζε το βιολί τόσο όμορφα, που δεν του έμπαινε κανείς μπροστά. Όμως μάλωσε με το ζητιανό κι έφυγε. Πήγαινε σε πολιτείες, έπαιζε το βιολί και συντηριόταν.

Όταν μεγάλωσε κι έγινε πια παλικάράκι, πάντα απελπισμένος και κακοντυμένος, πήγε σε μια πολιτεία, που δεν έβρισκε σπίτι να ξενοχτήσει και κατέληξε στο παλάτι του βασιλιά. Και λέει στους αυλάρχες.

— Δεν μ' αφήνετε να κοιμηθώ σε μια γωνιά του στάβλου; Ρώτησαν το βασιλιά και τους είπε να μείνει.

Αφού έφαγε το ξερό ψωμί που είχε, πήρε το βιολί του κι άρχισε να παίζει.

Η Βασιλοπούλα, μόλις τον άκουσε τον ερωτεύθηκε, χωρίς να τον έχει

δει. Διέταξε αμέσως να πάει πάνω στο παλάτι να τον δει.

— Ποιος είσαι κι από που έρχεσαι;

— Αυτό βασιλοπούλα μου, δεν το γνωρίζω, ούτε ποιος είμαι ούτε από που έρχομαι. Το μόνο που ξέρω να σου πω είναι, ότι χρόνια είχα να ξεκουραστώ, όπως ξεκουράστηκα απόψε στο στάβλο σου.

Τότε η βασιλοπούλα διατάζει.

— Πάρτετον, λούστε τον, κάντε τον μπάνιο, ντύστε τον με το πιο όμορφο κουστούμι που υπάρχει, γιατί θα γίνει άντρας μου.

Ο βασιλιάς άμα το έμαθε έγινε ανήμερο θηρίο. Κι η κόρη του, του λέει:

— Δώσε μου ότι μου ανήκει και φεύγω, γιατί εγώ δεν μπορώ να ζήσω χωρίς αυτόν. Ο βασιλιάς τα μέτρησε κι έτσι κι αλλιώς, της έδωσε αρκετές λίρες λέγοντάς της:

— Πάρτον και φύγε από το παλάτι μου.

Φύγανε και αφήσανε τους γονείς τους πίσω. Κατέβηκαν στο λιμάνι, ας πούμε, στον Πειραιά, μπήκαν στο καράβι και πάνε για τη Θεσσαλονίκη. Αφού πήγαν μέχρι τα μισά περίπου, το ένα καράβι πήγαινε και το άλλο ερχότανε από τη θάλασσα και τα δυο σμίξανε μαζί-μαζί. Περίεργο το παλικάρι, αντί να πατήσσει στο καράβι που ήταν μέσα πάτησε στο άλλο, που γύριζε στον Πειραιά.

Η βασιλοπούλα τον έχασε, χωρίς να ξέρει που πήγε και τι έγινε. Μόλις έφτασε στη Θεσσαλονίκη, λεφτά είχε αρκετά, ανοίγει ένα εστιατόριο για τους άπορους κι έγραψε στην πινακίδα: «Να τρώνε οι άποροι δωρεάν». Ντύθηκε άντρας και ανάμεσα στην αίθουσα του μαγαζιού είχε κρεμασμένο το βιολί, μήπως το γνωρίσει ο άντρας της και τη βρει.

Χρόνια περάσανε, τρώγανε, πίνανε, αλλά το βιολί κανείς δεν το κοιτούσε.

Τώρα θα πούμε τι έγινε με τον άντρα της.

Ο άντρας της βρέθηκε στον Πειραιά, ξυπόλητος όπως ήταν και κακοντυμένος, άρχισε να δουλεύει για να βγάλει τα εισιτήρια. Αφού πέρασε κάμποσος καιρός θγάζει τα εισιτήρια για τη Θεσσαλονίκη.

Ταξιδεύοντας όμως έπιασε μια μεγάλη φουρτούνα και βούλιαξε το καράβι. Αυτός με δύο άλλους επιβάτες θρέθηκαν ναυαγοί σε ένα ξερονήσι. Εκεί θγήκανε ταλαιπορημένοι και είδανε μια γάτα να προχωράει και τα πόδια της να θγάζουν φλόγες. Την ακολουθήσανε να δούνε που θα πάει.

Βαδίζανε στο μονοπάτι, που πήγαινε η γάτα. Ύστερα από αρκετή ώρα θγήκανε σε μια σπηλιά, που κατοικούσανε εξωτικά πράγματα. Τους καλοδέχτηκαν και μετά τους έκλεισαν σε μια σπηλιά. Ο αρχηγός των εξωτικών είπε:

— Να τους ταΐζετε ρύζι για να παχύνουνε, για να τους φάμε. Βράζανε ρύζι και τους δίνανε για να τρώνε. Οι δύο ήταν λαίμαργοι τρώγανε α-

συνήθιστα. Το φτωχόπαιδο όμως, που ονομαζότανε Γιάννης, καθώς ήτανε συνηθισμένο στην πείνα, δεν έβαζε μπουκιά στο στόμα του, και αντί να παχύνει έγινε σκελετός.

Ο αρχηγός στέλνει τον υπηρέτη του και του λέει:

— Φέρε τον πιο παχύ να τον φάμε.

Και τον φάγανε τον ένα. Έτσι έγινε και με τον δεύτερο, την άλλη εβδομάδα. Πάνε να πάρουνε και τον Γιάννη τι να δουν; Είχε γίνει σκελετός. Και λέει ο αρχηγός στο Γιάννη.

— Πάρε ένα τσεκούρι και πήγαινε κάτω στην παραλία όπου εκεί είναι μια μεγάλη βελανιδιά, που ούτε πέντε άτομα δεν μπορούν να την αγκαλιάσουν. Κόψ' την και μόλις τη ρίξεις κάτω, θα φύγεις. Του τα 'πε αυτά νομίζοντας ότι θα πεθάνει.

Βλέποντας το δέντρο ο Γιάννης λέει:

— Εδώ είναι τα τελευταία μου.

Απελπισμένος ρίχνει μια τσεκουριά. Μα το δέντρο είχε μόνο έναν πό-ντο ξύλο και ήτανε γεμάτο λίρες. Αμέσως το κλείνει και πάει στη θάλασσα και πιάνει λίγα καθούρια και τα τρώει ωμά για να κάνει κουράγιο να πάει στον αρχηγό. Πάει και του λέει:

— Αρχηγέ, βρήκα αλάτι πολύ μέσα στο δέντρο, μήπως έχεις κανένα βαρελάκι να το βάλω μέσα για να το πάω στη γυναίκα μου να μαγειρεύει;

— Όσα θέλεις, αύριο θα περάσει ένα καράβι, θα το βουλιάξουμε και θα φέρουμε όλα τα βαρέλια έξω. Έτσι κι έγινε. Βούλιαξε το καράβι και τα ζερζεβούλια, λεγόμενα διαβόλοι, φέραν τα βαρέλια στην παραλία. Τα παίρνει ο Γιάννης και τα γεμίζει λίρες κι από πάνω έβαλε αλάτι για να μη καταλάβουν. Και πάει στον αρχηγό και του λέει:

— Το έκοψα το δέντρο, όμως πως θα φύγω;

— Μη στεναχωριέσαι, μόλις θα φανεί το καράβι θα το σταματήσουμε και θα σε πάρει. Τα έξοδα θα τα πληρώσω εγώ.

Έτσι κι έγινε. Μόλις φάνηκε το καράβι ειδοποιούν τον αρχηγό και μεταμφιέζεται σε άνθρωπο και πάει στον καπετάνιο και του λέει για τον Γιάννη και τα βαρέλια του, και ότι θα πληρώσει αυτός τα έξοδα.

Πράγματι έτσι έγινε. Ταξιδεύανε ένα μερόνυχτο. Από την αγωνία του ο Γιάννης έκανε βόλτες στο καράβι. Βλέποντας ένα καράβι που ερχότανε από τη Θεσσαλονίκη φώναζαν οι ναύτες ότι έρχεται από τη Θεσσαλονίκη. Βγήκε να δει μήπως ερχότανε η γυναίκα του. Παρέλειψα να σας πω, ότι τα καράβια όταν ανταμώνανε ήτανε τόσο κοντά, που οι καπεταναίοι ρίχναν μαδέρια και συζητάγανε.

Αυτός, περίεργος να δει για τη γυναίκα του, μπήκε στο καράβι και πάει πάλι στον Πειραιά. Και άρχισε πάλι να δουλεύει για να βγάλει τα εισιτήριά του.

Εν τω μεταξύ όταν τα βαρέλια έφτασαν στον προορισμό τους, το αφε-

ντικό που τα είχε, δεν υπήρχε κι έτσι τα έβγαλαν στη δημοπρασία.

Φωνάζοντας ο ντελάλης, τα 'κουσε η γυναίκα του που ήταν, ξέρουμε, ντυμένη άντρας και κανείς δεν ήξερε πως ήταν γυναίκα και τα αγόρασε για το εστιατόριό της.

Ο άντρας αφού έβγαλε τα εισιτήρια, πάει πάλι και δένεται στο κατάρτι για να μη φύγει. Και φτάσανε στη Θεσσαλονίκη. Του λέει ένας συνεπιβάτης.

— Πάμε να φάμε σ' ένα εστιατόριο που είναι πιο κάτω για τους άπορους που τρώνε τζάμπα; Πάνε. Είχε μέσα αρκετούς υπαλλήλους που τους πρόσφεραν ότι ήθελαν.

Αφού έφαγαν, ο Γιάννης γύρισε και είδε το βιολί του. Εν τω μεταξύ η γυναίκα του είχε πει στους υπαλλήλους να δίνουν το βιολί σε όποιον ήθελε να το παίξει.

Ο Γιάννης βλέποντας το βιολί λέει στα παιδιά.

— Παιδιά παίζει αυτό το βιολί;

— Παίζει κι έχουμε εντολή από τ' αφεντικό να το δίνουμε σε όποιον πελάτη το ζητήσει να παίξει.

Έτσι κι έγινε. Του το έδωσαν και πήγαν και το είπαν στο αφεντικό τους. Αυτή αναρωτήθηκε, ποιος να ήταν; Γιατί τόσα χρόνια δεν τον είχε δει κανείς.

Ο Γιάννης πήρε το βιολί και άρχισε να παίζει. Έκλαιγε, και κοντά σ' αυτόν κλαίγανε και οι πελάτες. Μόλις τον άκουσε η γυναίκα του, τον γνώρισε αμέσως και πάει και του λέει:

— Από που είσαι, θρε λεβέντη;

— Για να πω από που είμαι πρέπει να κάτσω ένα ολόκληρο χρόνο.

Και λέει αυτή σ' έναν υπάλληλο.

— Ετοίμασε το μπάνιο κι ένα κουστούμι. Εσύ ακολούθα τον, άνθρωπέ μου και γύρνα να μου πεις την ιστορία σου.

Γυρνώντας της διηγείται την ιστορία του μέχρι τα βαρέλια.

— Και τι είχαν μέσα; Λέει αυτή περίεργη.

— Λίρες, της απαντάει αυτός.

— Μα εγώ τα είδα και είχαν αλάτι και τα αγόρασα για το μαγαζί μου. Τα έχω κάτω στην αποθήκη, να δούμε θα τα γνωρίσεις; Τα είδε και τα γνώρισε και χαρούμενος τ' ανοίγει ένα-ένα, τα σκαλίζει και είδε από κάτω ότι γυαλοκοπούσαν οι λίρες.

Ανέβηκαν πάνω, τον πήγε στο σαλόνι και του λέει:

— Περίμένέ με. Κι εκείνη πήγε στην κάμαρά της, ντύνεται με το φόρεμα που φορούσε όταν χώρισαν, μπαίνει μέσα και του λέει.

— Γιάννη, με γνωρίζεις τώρα;

Την γνώρισε και σφιχταγκαλιασμένοι έκλαιγαν από χαρά και έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα.



Πολώνιος και Αρχηστράτα

Του Παναγιώτη Γαβριήλ

Ζούσε κάποτε ένας βασιλιάς, που τον έλεγαν Πολώνιο, και παντρεύτηκε μια βασιλοπούλα από άλλο κράτος που την έλεγαν Αρχηστράτα.

Μετά το γάμο έφυγαν για να γνωρίσουν όλο τον κόσμο με ένα καινούργιο καράβι. Μέσα στο καράβι υπήρχε γιατρός και μαμή για την περίπτωση που γεννούσε η βασίλισσα. Μετά από 9 μήνες η Αρχηστράτα γέννησε ένα ωραίο κοριτσάκι, αλλά η Αρχηστράτα έπαθε κάτι σαν νεκροφάνια και ο γιατρός διαπίστωσε τον θάνατο.

Αφού την τοποθέτησαν σε ένα μεγάλο κιβώτιο, την έριξαν στη θάλασσα.

Ο Πολώνιος γύρισε πίσω, για να παραδώσει το μωρό στον αδελφό του, που είχε και αυτός ένα κορίτσι στην ίδια ηλικία. Ο Πολώνιος έφυγε πάλι για την Ξενιτιά αφού, έχασε τη γυναίκα του και την κόρη του θα την μεγάλωνε ο αδελφός του.

Η μικρή Αρχηστράτα, που πήρε το όνομα της μητέρας της, μεγάλωνε μαζί με την ξαδέλφη της. Ο κόσμος, που ήξερε το μυστικό της, όταν την έβλεπε, έτρεχε να την αγκαλιάσει, να τη φιλήσει και να της δώσει διάφο-

ρα δώρα και παιχνίδια. Η ξαδέλφη της, βλέποντας όλα αυτά, άρχισε να ζηλεύει και να μαραζώνει, σκεπτότανε ότι θα τη χάσει, γι' αυτό αποφάσισε να βγάλει από τη μέση την Αρχηστράτα.

Αφού κατέστρωσε ένα σατανικό σχέδιο, το είπε στον άντρα της, και αυτός αμέσως κάλεσε τον υπηρέτη τους τον Γιάννη, και του ανέθεσε να σκοτώσει τον Αρχηστράτα στην εκδρομή, που θα πηγαίνουν, και να πουν στον κόσμο ότι την κατασπάραξαν τα θηρία.

Ο Γιάννης πήρε την Αρχηστράτα και πήγανε στο δάσος, δήθεν για εκδρομή. Εκεί ο Γιάννης της λέει το μυστικό, και το κορίτσι αρχίζει να κλαίει και να παρακαλάει τον υπηρέτη, να της χαρίσει τη ζωή.

Ο υπηρέτης δέχτηκε να την αφήσει να φύγει, αλλά να μην πει ποτέ σε κανέναν το όνομά της και ποια είναι.

Έτσι, ο Γιάννης, σκότωσε ένα λαγό και έβαψε ένα εσώρουχο της Αρχηστράτας στο αίμα, για να πειστούν τα αφεντικά ότι εκτέλεσε την εντολή τους, γιατί του είχαν υποσχεθεί, ότι αν κάνει αυτό που του είπαν, θα του έδιναν το καλύτερό τους κτήμα για δικό του.

Η Αρχηστράτα γύριζε στο βουνό νηστική και διψασμένη. Μετά από κάμποσες μέρες τη βρίσκει το ξημέρωμα στην ακρογιαλιά να κοιμάται.

Όταν ξύπνησε, δεν ήξερε που βρισκόταν. Κοίταζε γύρω της και δεν έβλεπε άνθρωπο. Στο πέλαγος όμως είδε ένα καράβι και άρχισε να φωνάζει δυνατά, θάζοντας τις παλάμες της γύρω από το στόμα της.

Από το καράβι την άκουσαν και ειδοποίησαν τον καπετάνιο, άκουσε και ο ίδιος τις φωνές και έτσι έστειλε δυο ναύτες με μια βάρκα να βοηθήσουν τον άνθρωπο, που ζητούσε βοήθεια.

Οι ναύτες πήραν την Αρχηστράτα στη βάρκα και γυρίζοντας πίσω, αρχίζουν να τη ρωτούν. Η μικρή Αρχηστράτα δεν τους απάντησε γιατί ήταν πολύ ταλαιπωρημένη από τις κακουχίες που πέρασε και έπεσε στον ύπνο, μέχρι την άλλη μέρα. Όταν συνήλθε, άρχισαν πάλι τις ερωτήσεις, ποια είναι, από που έρχεται, αλλά δυστυχώς, απάντηση δεν έπαιρναν. Ο καπετάνιος, που άρχισε να την συμπαθεί, σκέφτηκε να την αφήσει στο πρώτο λιμάνι που θα άραζαν. Εκεί είχε ένα παπά γνωστό, και θα την έπαιρνε στο γυρισμό του.

Ο παπάς πήρε την Αρχηστράτα από τον καπετάνιο μαζί με ένα σακούλι φλουριά, για να την αναθρέψει και να τη μεγαλώσει.

Ο παπάς πήγε την Αρχηστράτα στο σχολείο και αυτή άρχισε να μαθαίνει τα πρώτα γράμματα, αλλά όταν σώθηκαν τα φλουριά, άρχισαν οι στεναχώριες, και έτσι αναγκάστηκε και την έδωσε σε μια ταβέρνα, για να βοηθάει και να πληρώνεται. Ο ταβερνιάρης την πήρε, και η μικρή Αρχηστράτα άρχισε να χορεύει με κάτι όργανα, που είχε η ταβέρνα. Η φήμη της απλώθηκε σε όλη την περιοχή, και άρχισαν να πηγαίνουν πολλοί για να δουν την Αρχηστράτα που χόρευε και τραγουδούσε. Εν τω μεταξύ έ-

μαθε από τον κόσμο ποια είναι, ποιος ήταν ο πατέρας της και ποια η μητέρα της, γι αυτό τραγουδούσε ένα τραγούδι, που το έφτιαξε μόνη της, πάντα στο τέλος:

«Πατέρα μου Πολώνιε και μάνα μου Αρχηστράτα γιατί με αφήσατε ορφανή να περπατώ στή στράτα».

Ο γέρο ταβερνιάρης όλο και μεγάλωνε το μαγαζί του, γιατί οι δουλειές του πήγαιναν πολύ καλά με την Αρχηστράτα τραγουδίστρια και άριστη στο χορό.

Όλοι οι ναυτικοί, που περνούσαν από το λιμάνι, πήγαιναν εκεί για να την ακούσουν.

Πέρασαν χρόνια και η Αρχηστράτα μεγάλωνε και ομόρφαινε και συγκινοούσε τους πάντες με την ομορφιά της.

Την εποχή που πέθανε η βασίλισσα Αρχηστράτα και έριξαν το κιβώτιο στη θάλασσα, το κύμα το έβγαλε σε μια ακρογιαλιά. Ένα πρωί, που οι καλόγριες μάζευαν από την ακρογιαλιά διάφορα ανικείμενα, βρήκαν και το κιβώτιο και με πολλές προσπάθειες θέλησαν να το ανοίξουν.

Αφού το άνοιξαν, είδαν τη γυναίκα να αναπνέει, και άρχισαν να της κάνουν εντριβές για να συνέλθει. Αφού πέρασαν μερικά λεπτά, η γυναίκα άνοιξε τα μάτια και τότε κατάλαβαν ότι είχε πάθει νεκροφάνια πάνω στη γέννα.

Σε λίγο, η γυναίκα συνήλθε, και άρχισαν να τη ρωτούν, αλλά δεν μπορούσαν να μάθουν τίποτα, γιατί και εκείνη ρωτούσε πως βρέθηκε εκεί.

Πέρασαν αρκετές μέρες και η βασίλισσα άρχισε να συνέρχεται για τα καλά και να θυμάται τα πάντα. Γι' αυτό αποφάσισε να μείνει στο μοναστήρι, αφού την έκανε ηγούμενη, για να εξυπηρετήσει το Θεό.

Τα χρόνια περνούσαν και η Αρχηστράτα, αφοσιωμένη στον Θεό σαν ηγούμενη, έμενε στο μοναστήρι περίπου 18 χρόνια.

Πέρασαν τα χρόνια και για τον Πολώνιο, που ζούσε με την ανάμνηση της γυναίκας του και της κόρης του, που την άφησε στον αδελφό του να τη μεγαλώσει.

Αποφάσισε λοιπόν να γυρίσει πίσω στην πατρίδα του και να αναλάβει μόνος του να σπουδάσει και να παντρεύσει την Αρχηστράτα.

Ένα απόγευμα, το καράβι άραξε σε ένα λιμάνι να κάνει προμήθειες από τρόφιμα, νερό, φάρμακα, γι' αυτό διέταξε να βγουν μερικοί ναύτες έξω για να πάνε να ψωνίσουν τα απαραίτητα. Αφού κουβάλησαν τις προμήθειες στο καράβι παρακάλεσαν τον καπετάνιο να βγουν στο λιμάνι να διασκεδάσουν λίγο.

Πράγματι βγήκαν στο λιμάνι και δεν άργησαν να μάθουν για την ταβέρνα του κυρ-Αντώνη, όπου διασκεδάζουν οι ναυτικοί.

Πήγαν οι ναύτες, κάθησαν, και σε λίγο ήρθε η ώρα και βγήκε η κοπέλα και άρχισε να τραγουδάει και να χορεύει.

Οι ναύτες είδαν την ομοιότητα της κοπέλας με τη μακαρίτισσα τη βα-

σίλισσά τους και άρχισαν να συζητάνε μεταξύ τους και να αναρωτιούνται.

Σκέφτηκαν ότι κάτι κρύβεται πίσω από αυτή την ιστορία, αφού άκουσαν και το τραγούδι της Αρχηστράτας:

«Πατέρα Πολώνιε και μάνα μου Αρχηστράτα γιατί μ' αφήσατε ορφανή και περπατώ στη στράτα».

Ένας από τους ναύτες έτρεξε να πει τα νέα στον καπετάνιο Πολώνιο, που ήταν ακουμπισμένος στην κουπαστή του καραβιού και θυμόταν τα περασμένα.

Ήταν τόσο αποροφημένος, που σε μια στιγμή έπεσε στη θάλασσα. Ο ναύτης που βρισκόταν κοντά του τον έβαλε στη βάρκα και οι δυο μαζί ανεβήκανε στο καράβι. Ο Πολώνιος δεν ήθελε να ακούσει τίποτα από όλα αυτά, αλλά στην επιμονή του ναύτη, δέχτηκε και αφού φόρεσε τη μεγάλη βασιλική φορεσιά του, φόρεσε από πάνω και τη στολή του καπετάνιου και πήγαν στην ταβέρνα. Οι άλλοι ναύτες άρχισαν και αυτοί να του λένε τα όσα άκουσαν και σε λίγο βγήκε η κοπέλα και άρχισε το χορό. Ο Πολώνιος δεν πίστευε στα μάτια του και στο μυαλό έφερνε τη βασίλισσα. Έβλεπε και την κοπέλα και στην φαντασία του έβλεπε ότι οι δυο γυναίκες ήταν ολόιδιες.

Αυτή τη στιγμή η κοπέλα άρχισε να τραγουδά το γνωστό Πολώνιε πατέρα μου... οπότε ο βασιλιάς πετάχτηκε πάνω έβγαλε τη στολή του καπετάνιου και έμεινε με τη βασιλική. Πάει κοντά στην κοπέλα και της λέει:

— Κόρη μου Αρχηστράτα εγώ είμαι ο πατέρας σου ο βασιλιάς Πολώνιος και η Αρχηστράτα διηγήθηκε, με τη σειρά της, όλα όσα πέρασε, μέχρι, που όσοι την άκουγαν, έβαλαν τα κλάματα. Ως υπαίτιος ήταν ο παπάς για τη ζωή που έκανε η Αρχηστράτα, γι αυτό τον τιμώρησαν όπως του άξιζε, ο δε ταβερνιάρης αγαπήθηκε από τον Πολώνιο για όσα του είπε η Αρχηστράτα.

Για να γιορτάσουν το γεγονός, ο Πολώνιος σκέφτηκε να πάνε να λειτουργήσουν στο μοναστήρι που ήταν εκεί κοντά.

Πράγματι, σε λίγες μέρες πήγαν και άραξαν το καράβι στον όρμο του μοναστηριού και σε λίγο, όλοι μαζί, πήγαν στο μοναστήρι, όπου βρήκαν την εξώπορτα κλειστή. Κτύπησαν και αφού άνοιξαν οι καλόγριες και ειδοποίησαν την ηγουμένη, όλοι πήγαν στην εκκλησία.

Ο Πολώνιος με την Αρχηστράτα στάθηκαν στο κέντρο της εκκλησίας, αριστερά οι ναύτες και δεξιά οι καλόγριες. Άρχισε η λειτουργία και σε μια στιγμή φάνηκε η ηγουμένη να έρχεται με μεγαλοπρέπεια. Ήταν αδύνατον να τη γνωρίσουν, αφού το πρόσωπό της ήταν σκεπασμένο.

Στα μέσα της λειτουργίας, η ηγουμένη, σήκωσε το κάλυμα και φάνηκε το πρόσωπό της. Πρώτα την πρόσεξε η Αρχηστράτα, μετά ο Πολώνιος και μετά οι ναύτες. Οι καλόγριες είδαν ότι οι δυο γυναίκες έμοιαζαν μεταξύ τους.

Ο Πολώνιος, μετά από αυτό που είδε, πήγε κοντά της και της λέει:

— Βασίλισσα Αρχηστράτα, εγώ είμαι ο Πολώνιος και αυτή η κόρη σου.

Η βασίλισσα πέταξε το ράσσο από πάνω της και ο βασιλιάς τη στολή του καπετάνιου και φάνηκε η βασιλική φορεσιά του. Τότε ο ένας έπεσε στην αγκαλιά του άλλου. Πέρασαν οι πρώτες στιγμές της μεγάλης χαράς και άρχισαν να διηγούνται τα γεγονότα με τη σειρά τους.

Βάφουν το καράβι άσπρο, και την άλλη μέρα η επιστροφή στην πατρίδα ύστερα από 18 χρόνια.

Μετά από λίγες μέρες, το καράβι έφτασε στο λιμάνι της πόλης τους και αγκυροβόλησε. Το νέο μαθεύτηκε στο παλάτι, όπου ο βασιλιάς Πολώνιος είχε δώσει εντολή να συλλάβουν τον αδελφό του, τη νύφη του και τον υπηρέτη Γιάννη.

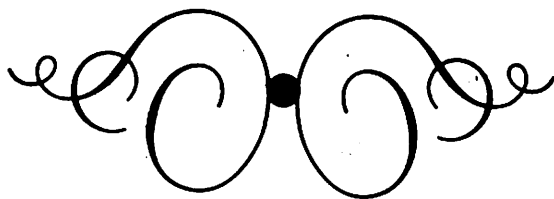
Πράγματι τους συνέλαβαν όλους και τους ανακρίνανε, έναν έναν χωριστά.

Ο αδελφός και η νύφη του, έλεγαν ότι την Αρχηστράτα την κατασπάραξαν τα θηρία, όπως τους είχε πει ο Γιάννης. Από την άλλη μεριά της αίθουσας γινόταν πανδαιμόνιο από τη χαρά και το κλάμα του Γιάννη και της Αρχηστράτας, γιατί είχαν γνωριστεί ύστερα από 18 χρόνια. Σε μια στιγμή φωνάζει η Αρχηστράτα στον Γιάννη:

— Γιάννη μου σωτήρα μου, σε σένα ανήκει η ζωή μου και πέφτει στην αγκαλιά του. Ακούγοντας τις φωνές ο Πολώνιος διέταξε να παρουσιαστεί ο Γιάννης μπροστά στα πρώην αφεντικά του. Μόλις τον είδαν, άρχισαν να τρέμουν, αφού είχαν καταλάβει τι είχαν κάνει και τι τους περίμενε.

Το αντρόγυνο εξορίστηκε σε άλλη πολιτεία, ο δε Γιάννης έγινε γιος του Πολώνιου, αφού παντρεύτηκε την κόρη του την Αρχηστράτα.

Και εδώ τελείωσε η ιστορία του Πολώνιου και της Αρχηστράτας, όπου η μοίρα τους ένωσε ύστερα από 18 χρόνια. Ο τυχερός της ιστορίας αυτής, ήταν ο υπηρέτης Γιάννης που έγινε βασιλόπουλο από υπηρέτης στα κτήματα του βασιλιά.





Χωρίς τίτλο

Του Ευστάθιου Νίνου

Μια φορά και ένα καιρό ήταν ένας βασιλιάς και μια βασίλισσα και είχαν τρία παιδιά. Τα τρία παιδιά βαρέθηκαν να μένουν συνέχεια στο παλάτι και αποφάσισαν να φύγουν. Είπαν λοιπόν στο πατέρα τους την απόφασή τους, ότι δηλαδή ήθελαν να βρουν την τύχη τους.

Έφυγαν και πήγαν μακριά. Στο δρόμο τους βρήκαν ένα βαθύ πηγάδι που 'χε στην άκρη του δεμένο ένα σκοινί.

Τότε ο μεγάλος από τους τρεις, είπε ότι θα κατέβει κάτω στο πηγάδι και μόλις τους τινάξει το σκοινί, να τον βγάλουν έξω. Έτσι και έγινε. Το ίδιο έγινε και με τον δεύτερο. Και ο τρίτος κατέβηκε, αλλά αυτός βρήκε μέσα μια πολύ όμορφη κοπέλα.

Τότε εκείνος είπε στην κοπέλα να την βοηθήσει να ανέβει επάνω. Εκείνη του είπε να ανέβει πρώτα αυτός και έπειτα αυτή.

Το παλικάρι επέμενε και έβαλαν τρία στοιχήματα.

Πρώτον, ο ουρανός με τα άστρα να γίνει ένα φόρεμα, δεύτερον, η γη με τη φύση, άλλο ένα φόρεμα, και τρίτον τα ψάρια με τη θάλασσα, άλλο ένα φόρεμα.

Εν τω μεταξύ την έδεσε με το σκοινί και το κούνησε. Μόλις ανέβασαν

το σκοινί, το αδέλφια του και είδαν την κοπέλα, έριξαν το σκοινί στο πηγάδι, την πήραν και έφυγαν και γύρισαν στο παλάτι.

Ο πατέρας βασιλιάς, στεναχωρήθηκε με το χαμό του τρίτου του γιου και διέταξε να ντυθεί το παλάτι στα μαύρα.

Το πηγάδι όμως είχε γαλαρίες. Το παλικάρι προχώρησε και βγήκε σε ένα χωριό, που ήταν όμως στον κάτω κόσμο.

Στο πρώτο σπιτάκι που βρήκε, χτύπησε την πόρτα και του άνοιξε μια γριούλα. Τον καλοδέχτηκε η γριά και θέλησε να τον φιλοξενήσει. Πήγε αμέσως και του ψώνισε λίγο ψωμί, τυρί και ελιές. Γύρισε και του 'στρωσε να φάει. Το παλικάρι ήταν διψασμένο και της ζήτησε να πει νερό. Εκείνη του 'φερε, αλλά όταν εκείνος της ζήτησε και άλλο, η γριούλα του εξήγησε ότι το νερό το 'χουν λιγοστό και ότι υπάρχει ένα θηρίο που τρώει έναν άνθρωπο για να τους αφήνει το νερό να τρέχει. Του 'πε ακόμα ότι ο κλήρος, για κείνη τη μέρα, είχε πέσει στο γιο του βασιλιά. Το παλικάρι, γεμάτο απορία, ρώτησε τη γριά πως το κάνουν καλά να θυσιάζουν κάθε λίγο και λιγάκι έναν άνθρωπο.

Το απόγευμα, όλο το χωριό ετοιμάστηκε για να πάει το βασιλόπουλο στο θηρίο για να το φάει.

Μαζί με όλους, πήγε και το παλικάρι. Όταν έφυγαν όλοι οι κάτοικοι του χωριού ζήτησε το βασιλόπουλο να φύγει το παλικάρι, αλλά αυτό αρνήθηκε. Θα έμενε αυτό στο πόδι του.

Το βασιλόπουλο δεν δέχτηκε τη θυσία. Έμειναν οι δυο.

Το θηρίο ήρθε κοντά τους, γεμάτο χαρά, γιατί σήμερα θα 'τρώγε δύο ανθρώπους.

Το παλικάρι από μέσα του λέει «ή θα με φας ή θα σε φάω» και αμέσως τραβάει το χρυσό σπαθί του και άρχισε να παλεύει με το θηρίο.

Σε μια στιγμή κατάφερε να του κόψει τα 12 κεφάλια. Μετά πήρε και τις 12 γλώσσες του θηρίου.

Φεύγοντας, έκλεισε τα στόματα του θηρίου. Μέχρι όμως να επιστρέψουν στο παλάτι, πέρασε από κει ένας αράπης, πήρε τα 12 κεφάλια, τα πήγε στο βασιλιά και είπε ότι αυτός σκότωσε το θηρίο. Για απόδειξη του 'δειξε τα κεφάλια.

Τότε ο βασιλιάς έδωσε διαταγή να γίνει μεγάλο γλέντι και κάλεσε όλο το χωριό. Ο αράπης τώρα ήταν αυτός που 'κανε κουμάντο μετά την σφαγή του θηρίου.

Στο μεταξύ, ήρθε και το παλικάρι στο γλέντι. Τότε ο αράπης πρόσταξε σε όλους που 'ταν εκεί, να σηκωθούν επάνω. Το παλικάρι όμως, δεν σηκώθηκε, ο αράπης εκνευρίστηκε και με θροντερή φωνή του είπε να σηκωθεί.

Τότε το παλικάρι τον προσκαλεί να του πει ποιος είναι αυτός που θα του πει τι θα κάνει.

Ο αράπης του απαντά ότι είναι αυτός που σκότωσε το θηρίο. Το παλικάρι τότε του λέει να ανοίξει τα κεφάλια. Τα άνοιξαν, αλλά μέσα δεν υπήρχαν οι γλώσσες που 'χε κόψει το παλικάρι.

Ο βασιλιάς διέταξε, δύο άλογα να σύρουν τον αράπη γύρω-γύρω στο χωριό, για τιμωρία του, και ζήτησε από το παλικάρι να το κάνει γαμπρό του.

Το παλικάρι δεν δέχτηκε, όμως του ζήτησε μια χάρη, να το πάει στον απάνω κόσμο.

Ο βασιλιάς, αμέσως κάλεσε τον βασιλέα των κοράκων και του ζήτησε να κάνουν ένα στρώμα όλα τα κοράκια και απάνω του να καθήσει το παλικάρι, που τους έσωσε, και να το μεταφέρουν στον απάνω κόσμο, έτσι και έγινε.

Το παλικάρι όμως, δεν γύρισε αμέσως στο σπίτι του, το παλάτι, αλλά πήγε σε ένα ράφτη και παράγγειλε να του φτιάξει ένα φόρεμα με τον ουρανό με τα άστρα και έδωσε εντολή να το πάει στο παλάτι του πατέρα του και να το παραδώσει στην κοπέλα, χωρίς να πει τίποτα. Έτσι και έγινε. Η κοπέλα χάρηκε πολύ, γιατί κατάλαβε ότι το παλικάρι ζούσε.

Μετά από λίγο, ζήτησε από τον ράφτη να του φτιάξει ένα φόρεμα με τη γη και τη φύση. Μόλις ο ράφτης της πήγε και το δεύτερο φόρεμα, η κοπέλα έστειλε παραγγελιά στο παλικάρι να γυρίσει στο παλάτι, γιατί θέλουν να την παντρέψουν με τον αδελφό του.

Τότε το παλικάρι παραγγέλνει στον ράφτη και το τρίτο φόρεμα με τη θάλασσα και τα ψάρια, και αυτή τη φορά το πήγε μόνος του.

Όταν έφτασε, μόλις ο βασιλιάς είδε τον χαμένο γιο του, πέταξε από τη χαρά του και διέταξε να γίνει τρικούβερο γλέντι. Μέσα στη χαρά, που ακολούθησε, έκανε γνωστό σε όλους τους κατοίκους ότι θα παντρέψει αυτό το γιο του με την κοπέλα.

Τώρα όσον αφορά τους άλλους γιους του, τους αποκλήρωσε και ζήσαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα.





Ερωτόκριτος και Αρετούσα

Του Παναγιώτη Γαβριήλ

Ζούσε στα παλιά χρόνια ένας βασιλιάς, ονόματι Ρήγας, που είχε μια κόρη, που την έλεγαν Αρετούσα. Η βασίλισσα είχε πεθάνει και ο βασιλιάς είχε πάρει μια υπηρέτρια για την κόρη του, που την έλεγαν Νένα.

Ο Ρήγας είχε γύρω από το παλάτι ένα μεγάλο κτήμα με πάρα πολλά δέντρα και λουλούδια. Για να το συντηρεί, ο Ρήγας, είχε και έναν κυπουρό το Λαέρτη.

Ο Λαέρτης ήταν πολύ αγαπητός στο Ρήγα και την Αρετούσα, και τον θεωρούσαν δικό τους άνθρωπο. Ο κηπουρός είχε ένα γιο που τον έλεγαν Ερωτόκριτο και ήταν τόσο όμορφος, που στην πολιτεία άλλος δεν υπήρχε.

Ο Ερωτόκριτος ήταν ορφανός από μητέρα και εργαζόταν στα κτήματα μαζί με τον πατέρα του. Είχε ένα ωραίο άλογο και με αυτό τριγύρναγε στα κτήματα, γιατί ήταν μεγάλες εκτάσεις.

Ο Ερωτόκριτος είχε και άλλα χαρίσματα, ήταν καλός τραγουδιστής και έπαιζε λύρα από πολύ μικρός. Τις ελεύθερες ώρες τους τις αφιέρωνε στο διάβασμα και στη μουσική μέσα στη μικρή καμαρά του. Στον Ερωτόκριτο άρεσε και η ζωγραφική, γι' αυτό ζωγράφιζε ότι έβλεπε, που του έκανε εντύπωση, από τα κτήματα που πήγαινε.

Η Αρετούσα μεγάλωνε μέσα στις ανέσεις και ο Ρήγας κοιτούσε να μην της λείψει τίποτα. Η υπηρέτρια Νένα, της φερόταν με αγάπη και στοργή και φρόντιζε να είναι πάντοτε γελαστή και χαρούμενη.

Ο Ερωτόκριτος, μια μέρα αποφάσισε να πάει στα κτήματα να δει τον πατέρα του και εκεί βρίσκει την Αρετούσα. Άρχισαν να συζητούν και να γελούν.

Η παρουσία του Ερωτόκριτου έφερε μεγάλη αναστάτωση στην καρδιά της Αρετούσας, γιατί πρώτη φορά έβλεπε έναν τόσο όμορφο άντρα. Η χαρά της Αρετούσας έγινε πιο μεγάλη, όταν έμαθε ότι ο νέος που ήταν μπροστά της, ήταν γιος του κηπουρού.

Ο Ερωτόκριτος, όταν γύρισε στο σπίτι του, έπεσε σε μεγάλο συλλογισμό, γιατί κατάλαβε ότι είχε ερωτευθεί την κοπέλα.

Ο νέος μας είχε ένα φίλο, τον Πολύδωρο, που τον αγαπούσε πολύ,

του είπε το μυστικό του και τον παρακάλεσε να πάνε έξω από το σπίτι της Αρετούσας να της τραγουδήσουν.

Τα τραγούδια του Ερωτόκριτου, τα αγάπησε πολύ η Αρετούσα και δεν πήγαινε να κοιμηθεί αν δεν άκουγε πρώτα τον νυκτερινό τραγουδιστή.

Κατάλαβε ότι τον ερωτεύθηκε, και γι' αυτό περνούσε τις ώρες της δίπλα στο παράθυρο. Περνούσε ο καιρός, και η Αρετούσα, καθισμένη δίπλα στο παράθυρο, περίμενε κάθε βράδυ τον νυκτερινό τραγουδιστή. Δεν κοιμόταν ούτε και έτρωγε και ο Ρήγας αποφάσισε να μάθει τι συμβαίνει στην κόρη του. Έτσι έμαθε για τον νυκτερινό τραγουδιστή. Έδωσε εντολή στους πατριώτες του, να πάνε τη νύκτα και να δώξουν το παλικάρι, όμως οι στρατιώτες του, την άλλη μέρα του είπαν, ότι ο τραγουδιστής τους ξέφυγε και αποφασίζει να διπλασιάσει τη φρουρά, με την εντολή να τον συλλάβουν. Και τη δεύτερη φορά οι φρουροί έπαθαν τα ίδια και χειρότερα.

Η Αρετούσα συνέχιζε να αδυνατίζει και η Νένα της, την παρακαλούσε να φάει, γιατί όπως πήγαινε, θα έπεφτε στο κρεβάτι. Όμως και ο Λαέρτης παρατήρησε ότι ο γιος του ο Ερωτόκριτος, παρόλο που στη δουλειά του ήταν τακτικός, ούτε καλότρωγε ούτε καλοκοιμόταν.

Πέρασε αρκετός καιρός και ο Ερωτόκριτος εξακολουθούσε να τραγουδάει στο παράθυρο της Αρετούσας παρά τα αυστηρά μέτρα που είχε πάρει ο Ρήγας.

Στο διάστημα αυτό, ο Λαέρτης αρρώστησε, και του κάκου τον περίμεναν στο κτήμα, η Αρετούσα με τη Νένα. Μαθεύτηκαν τα νέα κι ο Ρήγας έστειλε την κόρη του μαζί με την υπρέτρια να επισκεφθούν τον Λαέρτη, και έδωσε εντολή στον γιατρό του παλατιού να πάει να δει τι έχει ο κηπουρός του.

Τους είδε ο Λαέρτης και στεναχωρήθηκε, που η κόρη του βασιλιά καταδέχτηκε να επισκεφθεί έναν κηπουρό στο σπίτι του.

Αφού πέρασαν τα πρώτα λεπτά της επίσκεψης, η Αρετούσα βγήκε έξω στην αυλή και ψάχνοντας βρήκε ένα καμαράκι, και πήγε να το ανοίξει, όμως η πόρτα του ήταν κλειδωμένη. Έψαξε γύρω-γύρω και σε μια τρύπα του τοίχου βρήκε το κλειδί. Άνοιξε και βρέθηκε σε ένα μικρό δωμάτιο με ένα τραπέζι στη μέση και μια καρέκλα. Οι τοίχοι ήταν γεμάτοι με ζωγραφιές, με διάφορα σχέδια από την ύπαιθρο, ότι μπορούσε να δει το μάτι του ανθρώπου, καλύβια, ζώα, τη θάλασσα και τα ποτάμια. Απόρησε η Αρετούσα, με αυτά που έβλεπε, αλλά δεν γνώριζε και ποιος μπορεί να τα είχε φτιάξει. Δεν άργησε όμως να το καταλάβει, όταν ψάχνοντας άνοιξε το συρτάρι του τραπεζιού και βρήκε μέσα μια ζωγραφιά δικιά της, τόσο όμορφη, σαν να την είχε φτιάξει ο καλύτερος καλλιτέχνης.

Σε μια στιγμή, γυρίζοντας από την άλλη μεριά, αντίκρουσε κάτι που την έκανε να ανατριχιάσει. Στο τοίχο ήταν γραμμένοι διάφοροι στίχοι, που

κατέληγαν στο όνομά της, και που τους άκουγε κάθε βράδυ από τον νυκτερινό τραγουδιστή, και από κάτω το όνομα του τραγουδιστή: «Ερωτόκριτος», γραμμένο μαζί με το δικό της. Αμέσως κατάλαβε ποιος είναι ο νυκτερινός τραγουδιστής.

Έβαλε με προσοχή στη θέση τους τα τετράδια και τα βιβλία, για να μη καταλάβει ο Ερωτόκριτος ότι παραβίασαν το δωματιάκι του.

Έφυγαν η Αρετούσα με τη Νένα για το σπίτι τους, αλλά η χαρά της δε λεγόταν, αφού μπόρεσε να μάθει ποιος ήταν ο τραγουδιστής, που της είχε πάρει την καρδιά.

Το μυστικό της το είπε και στη Νένα, και έτσι και δυο περίμεναν πότε θα βραδιάσει για να ακούσουν τον Ερωτόκριτο. Όταν γυρίσε ο Ερωτόκριτος έμαθε για την επίσκεψη, που είχε ο πατέρας του. Μετά πήγε στο δωματιάκι του και αμέσως κατάλαβε ότι κάποιος πέρασε από κει, γιατί βρήκε λίγο ανακατεμένα τα πράγματά του. Έτρεξε και ρώτησε τον πατέρα του αν ήξερε ποιος μπήκε στο δωμάτιό του αλλά ο Λαέρτης δεν γνώριζε τίποτα γι' αυτό. Ο Ερωτόκριτος κατάλαβε ότι η κοπέλα ήταν αυτή που επισκέφθηκε το δωμάτιό του, και το βράδυ πήγε για το συνηθισμένο του τραγούδι με πιο όρεξη και πολύ χαρούμενος, που η Αρετούσα τα έμαθε όλα.

Ο Λαέρτης σε λίγες μέρες έγινε καλά και γύρισε στη δουλειά του στα κτήματα και διαπίστωσε ότι του φέρονταν καλύτερα από πριν και ότι η Αρετούσα τον αγαπούσε περισσότερο. Όλα αυτά τα κατάλαβε και ο Ερωτόκριτος και έκανε διαφορές σκέψεις, μήπως τάχα η Αρετούσα ήθελε να γίνει γυναίκα του, και αυτές οι σκέψεις του έτρωγαν το μυαλό. Πήγε λοιπόν στον πατέρα του και του είπε τις σκέψεις του και τον παρακάλεσε να πάει στον Ρήγα να ζητήσει την κόρη του για γυναίκα του. Ο πατέρας του όμως ούτε που ήθελε να ακούσει τις σκέψεις του γιου του. Επέμενε ο Ερωτόκριτος και έτσι ο Λαέρτης πείστηκε και πήγε στον Ρήγα και του είπε όσα ήθελε να του πει ο Ερωτόκριτος. Μόλις άκουσε ο Ρήγας όσα του είπε ο Λαέρτης, έγινε θηρίο και τον διέταξε να φύγει από το παλάτι και από το κτήμα και ο γιος του μετά από 4 μέρες σε άλλη πολιτεία.

Ο Λαέρτης γύρισε σπίτι του πολύ στεναχωρημένος. Όταν τον είδε ο Ερωτόκριτος κατάλαβε τα νέα, που του έφερνε ο πατέρας του.

— Γιε μου αυτό που έκανα ήταν μεγάλη κουταμάρα. Εμένα με έδιωξε από τα κτήματα και εσύ σε 4 μέρες πρέπει να φύγεις σε άλλη πολιτεία.

Ο Ερωτόκριτος, αφού άκουσε όσα του είπε ο πατέρας του, αποφασίζει να πάει την νύχτα, για τελευταία φορά να τραγουδίσει κάτω από το παράθυρο της Αρετούσας. Όταν σκοτείνιασε για τα καλά, καθάλα στο αλόγό του αυτή τη φορά, για να μπορεί να φτάσει το παράθυρο της Αρετούσας, ξεκίνησε για τη νυχτερινή καντάδα του. Μετά από όσα έμαθε από τον πατέρα του, έφτιαξε ένα καινούριο τραγούδι.

«Τα ἔμαθες Αρετούσα μου τα θλιβερά μαντάτα, ο κύρης σου με εξο-
ρεί στην ξενιτιάς τη στράτα. Τέσσερις μέρες μου ἔδωσε μαζί σου για να
μείνω, τις άλλες να ξενιτευτώ μακριά σου για να μείνω.»

Στο άκουσμα αυτό, τρέχει η Αρετούσα, ανοίγει το παράθυρο και βλέ-
πει τον Ερωτόκριτο καθάλα στο άλογο. Ζυγώνει κοντά και σκύβει, τον α-
γκαλιάζει, τον φιλάει, βγάζει από το δάχτυλό της ένα δαχτυλίδι, και το
περνά στο δάχτυλο του Ερωτόκριτου λέγοντας:

— Αγαπημένε μου, θα σε περιμένω μέχρι να γυρίσεις από την ξενιτιά,
για να γίνω γυναίκα σου, και το δαχτυλίδι αυτό, που είναι δώρο της μητέ-
ρας μου, θα σε προστατεύει από κάθε κακό.

Φεύγει ο Ερωτόκριτος μετά από 4 μέρες για την ξενιτιά και η Αρετού-
σα με την Νένα της, φυλακισμένες στο υπόγειο του παλατιού, περνούν
τις μέρες τους.

Η Αρετούσα αρρώστησε, και όσο περνούσαν οι μέρες χειρότερευε. Ο
Ρήγας, βλέποντας την κόρη του σε αυτή την κατάσταση, δίνει εντολή να
έρθουν όλα τα βασιλόπουλα της περιοχής στο παλάτι, μήπως και διαλέξει
κανένα από αυτούς η Αρετούσα για άνδρα της. Ο καιρός περνούσε και η
Αρετούσα δεν άλλαζε γνώμη ότι και να της έλεγε ο πατέρας της.

Μια μέρα, από τη μεγάλη στεναχώρια, πέθανε ο Λαέρτης. Ο φίλος του
ο Πολύδωρος, ξέροντας που είναι ο Ερωτόκριτος, του έστειλε μήνυμα για
το θάνατο του πατέρα του. Στεναχωρήθηκε ο Ερωτόκριτος, γιατί κατάλα-
βε ότι αιτία για το θάνατο του πατέρα του ήταν αυτός.

Ο καιρός περνούσε και η Αρετούσα, κλειδωμένη στο υπόγειο του πα-
λατιού, ήταν δυστυχισμένη, και του κάκου ο Ρήγας προσπαθούσε να βρει
κάτι για να την κάνει ευτυχισμένη. Κάλεσε μια μέρα το συμβούλιο του
παλατιού και του ανάγγειλε ότι θα κάνει μια γιορτή, όπου θα καλέσει όλα
τα βασιλόπουλα της περιοχής σε αγώνες, και όποιος είναι ο νικητής θα
γίνει και άνδρας της Αρετούσας. Αμέσως ορίστηκε η ημερομηνία των α-
γώνων και δόθηκε εντολή να σημαιοστολιστεί όλη η πολιτεία και να γίνει
ημέρα χαράς για το παλάτι του Ρήγα.

Ο Πολύδωρος στέλνει τα νέα στον Ερωτόκριτο και εκείνος καταστρώ-
νει τα σχέδιά του. Ήξερε ότι σε κάποιο χωριό υπάρχει μια μάγισσα που
έκανε διάφορες αλοιφές. Σηκώνεται και πάει. Η μάγισσα του έδωσε δυο
αλοιφές. Με τη μία γινότανε μαύρος και με την άλλη γινότανε όπως πρίν.
Ευχαριστήσε τη γριά και έφυγε για το χωριό, έτοιμος να αγωνιστεί με τα
βασιλόπουλα, για την Αρετούσα. Αλοιφτηκε με την αλοιφή της μάγισσας,
έγινε κατάμαυρος και πήγε στην πλατεία του χωριού. Περίμενε τη σειρά
του. Η επιτροπή αγώνων όρισε να αγωνιστεί τελευταίος αυτός ο μαύρος
ο ξένος, που κανείς δεν ήξερε το όνομά του. Έφτασε η σειρά του Ερω-
τόκριτου και όλος ο κόσμος θαύμαζε το παράστημά του και τις επιτυχίες
του. Σε μια στιγμή κτυπάει ο Ερωτόκριτος τον αντίπαλό του θανάσιμα,

αλλά προλαβαίνει αυτός, την τελευταία στιγμή, πριν πέσει στο χώμα, να χτυπήσει και εκείνος τον Ερωτόκριτο.

Στο διάστημα των αγώνων η Αρετούσα χειροκρότησε το νικητή, χωρίς όμως να ξέρει ποιος είναι και περίμενε να τον στεφανώσει με ένα στεφάνι, που είχε φτιάξει η ίδια. Μετά το τέλος των αγώνων, η επιτροπή, ανήγγειλε τη νίκη του Ερωτόκριτου, και ο βασιλιάς έδωσε εντολή να πάνε τον τραυματία στο παλάτι, για να τον δουν οι γιατροί του. Ο Ερωτόκριτος σε λίγες μέρες έγινε καλά και ο βασιλιάς, πολύ λυπημένος παρουσίασε ένα μαύρο νικητή στο συμβούλιο του παλατιού. Μετά από την γνωριμία του συμβουλίου κατέβηκαν στο υπόγειο όπου έμενε η Αρετούσα.

Η καρδιά του Ερωτόκριτου χτυπούσε δυνατά όταν αντίκρισε το δωμάτιο φυλακή και βρέθηκε απέναντι στην Αρετούσα η οποία στο αντίκρουσμα του Ερωτόκριτου τα έχασε από την ομορφιά του. Ο Ρήγας έφυγε και έμειναν μόνοι οι δυο νέοι με την συντροφιά της Νένας. Η Αρετούσα άρχισε να ρωτάει το νέο από που είναι και από που έρχεται. Ο Ερωτόκριτος της είπε ψέματα ότι είναι γιος βασιλιά, αλλά μακρινής πολιτείας, ότι ήρθε κι αυτός όπως και οι άλλοι για τη νίκη και για την κατάκτηση της καρδιάς της. Η Αρετούσα του απάντησε ότι δεν μπορεί να τον παντρευτεί, γιατί έχει δώσει την καρδιά της σε άλλον και έχει ορκιστεί να τον περιμένει, που βρίσκεται στην ξενιτιά. Αφού είπαν πολλά, ο Ερωτόκριτος κατάλαβε ότι τον αγαπά ακόμα, έκανε να φύγει και άφησε να δει η κοπέλα, το δαχτυλίδι που φορούσε. Έτσι και έγινε. Τρομαγμένη τον ρώτησε που το βρήκε, αφού αυτό ήταν δικό της και δώρο της μητέρας της. Ο Ερωτόκριτος βρήκε την ευκαιρία και άρχισε να διηγείται μια ιστορία.

— Κάποτε που κυνηγούσα ελάφια στο βουνό άκουσα βογγητά, πήγα κοντά και είδα έναν άνθρωπο βαριά τραυματισμένο και δίπλα του ένα λιοντάρι σκοτωμένο. Πήγα κοντά του και αυτός άρχισε να μου μιλά πολύ σιγά. Έστησα αυτό και άκουγα να λέει: Σε έχασα Αρετούσα μου. Έβγαλε το δαχτυλίδι και μου το έδωσε και πέθανε.

Τον έθαψα του έβαλα σταυρό και έγραψα «ο γενναίος άγνωστος». Η Αρετούσα έβαλε τις φωνές και τα κλάματα, γιατί νόμιζε ότι ο Ερωτόκριτος ήταν νεκρός.

Ο Ερωτόκριτος έκανε πως φεύγει και καθώς δεν τον πρόσεχε κανείς, αλοιψε με τη δεύτερη αλοιφή το πρόσωπό του και έγινε όπως πριν.

Η Αρετούσα, μόλις τον είδε, κατάλαβε το ψέμα και έπεσε στην αγκαλιά του. Το ευχάριστο γεγονός μαθεύτηκε στο παλάτι και γρήγορα ο Ρήγας όρισε τους γάμους με κουμπάρους τον Πολύδωρο και την Νένα, που στάθηκαν όλο αυτό το διάστημα σαν πραγματικοί αδελφοί.

Έγινε ο γάμος και ο κόσμος έμεινε κατάπληκτος, που ένας γιος κηπουρού έγινε γαμπρός βασιλιά Ρήγα.

Έζησαν αυτοί καλά και μεις καλύτερα.



Οι Άκληροι

.....

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα αντρόγυνο, που δεν είχαν παιδιά και ο πόνος τους δε λεγόταν. Όπου μια μέρα είχε φέρει ο άντρας της άγρια αχλάδια, τα λεγόμενα αγγρίτσες. Έφαγε η γυναίκα και το πρωί-πρωί, καθώς ήταν στην εξοχή, πήγε πίσω από ένα θάμνο και κάθισε προς νερού της. Μα τι να δει. Είχε κάνει μια κουράδα τόσο μεγάλη και σκληρή. Βέβαια καθώς γύρισε και την είδε λέει:

— Θεέ μου ας μιλούσε να μου έλεγε μαμά κι εγώ θα το αγαπούσα σαν εφτά φορές παιδί μου.

Μα η ώρα ήταν εκείνη και ακούει...

— Μαμά σ' αγαπώ.

Από τη χαρά της τρέχει και πάει στον άντρα της και του λέει τι της συνέβη. Μετά παίρνει τον άντρα της και της φτιάχνει ένα ωραίο κλουβί, τη βάζει μέσα με προσοχή και η κουράδα ούτε έτρωγε, ούτε έπινε, μόνο όλη τη μέρα τραγουδούσε, έβγαζε τέτοια ωραία φωνή και όλο το χωριό είχε να το μολογούσε.

Μένανε σ' ένα νησάκι και τα παλιά τα χρόνια, μια χώρα σαν τη δική μας, παραδείγματος χάριν, είχε πολλούς βασιλιάδες και ξεκινούσε, ας πούμε, ο βασιλιάς της Κρήτης, της Θεσσαλονίκης κι έτσι, λοιπόν ν' ακούσει το τραγούδι, αλλά δεν τολμούσε να την πλησιάσει και να τη δει. Μα είπε μέσα του:

— Για να τραγουδάει τόσο όμορφα πρέπει να είναι και πολύ όμορφη.

Ύστερα έφυγε, μπήκε μέσα στο καϊκι και πήγε στο βασίλειό του. Εκεί κάλεσε τους υπουργούς και τους ανήγγειλε την καλή είδηση, πως θα αποκτούσαν βασίλισσα.

Αρματώνει ένα καράβι, τους δίνει πολλά χρήματα και λέει στους ναύτες.

— Προσέξτε, όσα λεφτά σας ζητήσουν, να τα δώσετε, μόνο μη γυρίσει-

τε δίχως την κοπέλα.

Ξεκίνησαν, που λέτε, το άλλο πρωί κι έφτασαν την επόμενη στο νησί. Εφόσον ο βασιλιάς είχε δώσει ακριβώς την οδό και τον αριθμό, πήγαν οι ναύτες κι εκείνη την ώρα είχαν κρεμασμένο το κλουβί σε μια μουριά και τραγουδούσε, που μόλις το άκουσαν, έμειναν άφωνοι.

Είχε δίκιο ο βασιλιάς, αλλά δεν την είχαν δει ακόμη. Πήγαν και λένε στους γονείς της.

— Θέλουμε την κόρη σας. Δεν μας ενδιαφέρει αν είναι άσχημη ή όμορφη. Την θέλει ο βασιλιάς για γυναίκα του. Όσα λεφτά ζητήσετε θα σας τα δώσουμε.

— Βρε παιδάκια μου, μεγάλη τιμή μας κάνετε, αλλά εμείς παιδί δεν έχουμε. Αυτό που είναι στο κλουβί είναι μια κουράδα.

Και απάντησε η κουράδα.

— Εγώ όπως λέγεται, μπορεί να είμαι μια κουράδα, μα ο βασιλιάς με ζήλεψε και θέλει να με κάνει γυναίκα του.

— Άκου κυρά μου, δώστη μας και όσα λεφτά θέλετε, θα σας τα δώσουμε.

Έτσι κι έγινε. Πήραν το κλουβί, το κρέμασαν στο κατάρτι και ξεκίνησαν. Αυτή τραγουδούσε με όλη τη δύναμη της ψυχής της και ευχαριστούσε τη μοίρα της, που ταξίδευε για να γίνει μια βασίλισσα, μα κατά τα ξημερώματα έπιασε μια τρικυμία πολύ μεγάλη και καθώς το πλοίο πήγαινε σαν τσόφλι, ήρθε ένα μεγάλο κύμα και άρπαξε το κλουβί και η κουράδα διαλύθηκε.

Οι ναύτες, από το φόβο τους, έπεσαν όλοι μέσα στη θάλασσα να τη γλυτώσουν, μα η κουράδα είχε διαλυθεί εκείνη την ώρα.

Η θάλασσα χτένιζε την κόρη της κι εκείνοι την αρπάξανε που ήτανε μια πεντάμορφη κοπέλα, νομίζοντας οι ναύτες πως ήταν η κουράδα και μεταμορφώθηκε. Πριν όμως την πιάσουν, η μάνα της είχε πει.

— Εκεί που θα πας, αν δε σου πουν; μα τη μάνα σου τη θάλασσα, μα τ' αδέρφια σου τα κύματα, μα τον πατέρα σου τον κυρ-Βοριά, δε θα μιλήσεις.

Μόλις έφτασε το καράβι, είπε ο καπετάνιος να το πούνε στο βασιλιά. Ο βασιλιάς, μόλις έμαθε τον ερχομό της, έστρωσε θελούδα και λουλούδια από την προκυμαία του σπιτιού του.

Αλλά ο καπετάνιος από το μεγάλο κατόρθωμα, που είχε κάνει, και από τη χαρά του, ξέχασε να το πει στο βασιλιά και καθώς πήγε ο βασιλιάς να την παραλάβει, εκείνη ήταν τελείως μουγγή.

Φεύγοντας, ο καπετάνιος με το καράβι, αυτή συνέχισε να παραμένει μουγγή, περιμένοντας να πει ο βασιλιάς τη φράση που της είχε πει η μητέρα της. Ο βασιλιάς νόμιζε πως της έφυγε η ομιλία της από τον φόβο.

Έζησε μαζί της ένα χρόνο, και να είχε μουγγή γυναίκα ο βασιλιάς δεν

επιτρεπόταν.

Της φτιάχνει ένα παλάτι ωραίο στην προκυμαία που το χτυπούσε το κύμα και της είχε όλα τα καλά του κόσμου. Αλλά δεν πήγαινε άλλο.

Ξαναπαντρεύτηκε και πήρε για γυναίκα του μια όμορφη κοπέλα, μα όχι σαν την πρώτη. Αφού έζησε μαζί της ένα μήνα, λέει η κοπέλα του βασιλιά.

— Άντρα μου να πάω να δω τη γυναίκα σου, που μου λένε πως είναι πιο όμορφη από μένα;

Μόλις πήγε, την καλοδέχτηκε και στο τέλος της λέει:

— Στάσου να πας στο βασιλιά ένα μεζέ.

Γεμίζει λοιπόν ένα τηγάνι με λάδι, το βάζει στη φωτιά κι αφού έκαψε το λάδι, βάζει μέσα την παλάμη της και βγαζει πέντε ψάρια. Γυρίζοντας την παλάμη της, βγάζει πέντε καλαμαράκια.

— Πάρτα για μεζέ στο βασιλιά.

Φεύγει λοιπόν τόσο ευχαριστημένη η γυναίκα του βασιλιά, μα και τόσο περίεργη:

— Τι να σου πω βασιλιά μου, αυτό κι αυτό είδα.

— Πρόσεχε, μη το κάνεις κι εσύ καμιά μέρα γιατί και εγώ δεν ξέρω τι άνθρωπος είναι αυτή.

Γιατί σε άλλους μιλούσε, μόνο στον άντρα της δε μιλούσε. Μα αυτό έγινε καθώς είχε περάσει λίγος καιρός και καθώς την είχε φάει η περιέργεια. Μόλις, που λέτε, έφυγε ο βασιλιάς για ένα ταξίδι, έκλεισε όλες τις πόρτες, θέλοντας να κάνει αυτό που είχε δει στην πρώτη γυναίκα τού άντρα της.

Όμως, μόλις έβαλε το χέρι, καθώς το λάδι έκαιγε, φούντωσε η φλόγα και κήκε ολοζώντανη, μέχρι να πάρουν είδηση οι υπηρέτες.

Όταν ήρθε ο βασιλιάς ήταν πλέον αργά, πήγε αμέσως στο παλάτι της πρώην γυναίκας κλαίοντας γονατιστός και της έλεγε:

— Γιατί μου το έκανες αυτό, μα εκείνη χωρίς να του πει λέξη. Ο βασιλιάς έβλεπε πως κάτι τη βασάνιζε μα τι ήταν δε μπορούσε να καταλάβει.

Μόλις έφυγε, η κοπέλα έλεγε και ξανάλεγε.

— Πως να πατήσω τον όρκο της μάνας μου, γιατί δεν μου το λέει.

Αφού πέρασε λίγος καιρός ξαναπαντρεύτηκε, μα η πρώτη λέξη που της είπε ήταν:

— Δε θα πας ποτέ να δεις τη γυναίκα μου.

Μετά όμως από τέσσερις μήνες άκουγε όλους να μιλούν για την ομορφιά της άλλης και καθώς ήταν πολύ περίεργη να τη δει, κοιτούσε πως να βρει ευκαιρία να πάει να τη γνωρίσει. Αφού βρήκε την κατάλληλη ευκαιρία πήγε, την καλοδέχτηκε, την περιποιήθηκε και αφού ήρθε η ώρα να φύγει της λέει:

— Μια στιγμή να σου δώσω ένα δωράκι για το βασιλιά.

Παίρνει ένα μπουκάλι οινόπνευμα, το ρίχνει στα ξέπλεκα μαλλιά της και βάζει ένα σπύρτο αναμμένο. Με το ένα της χέρι έβγαλε πέντε τριαντάφυλλα και με το άλλο πέντε γαρύφαλλα ωραία και κάνει ένα πολύ ωραίο μπουκέτο. Αφού της τα έδωσε, πήγε στο παλάτι και όταν τα είδε ο βασιλιάς της λέει:

— Μήπως πήγες στη γυναίκα μου και αυτά τα ασυνήθιστα λουλούδια σου τα έδωσε εκείνη;

— Ναι άντρα μου.

— Πρόσεχε, μη το κάνεις κι εσύ αυτό γιατί θα καείς κι εσύ, όπως κάηκε και η άλλη γυναίκα μου.

— Όχι, όχι, είπε εκείνη.

Μα μάταια. Δεν πέρασε λίγος καιρός και κάηκε κι αυτή.

Πέρασε λίγος καιρός και ξαναπαντρεύτηκε. Η πρώτη συμφωνία που έκανε μαζί της ήταν να μη πάει στη γυναίκα του. Ο βασιλιάς πήγε σ' αυτή και κλαίγοντας την παρακάλαγε και της έλεγε:

— Άσε με να ζήσω, μη με κάνεις και πάλι δυστυχισμένο.

Εκείνη έλεγε και ξανάλεγε, όταν έφυγε, μα κανείς δεν την άκουγε.

Πέρασε ο βασιλιάς και με την άλλη, περίπου ένα χρόνο και δεν την άφηνε από τα μάτια του. Μόνο όμως, μια μέρα, έπρεπε να πάει σε ένα συμβούλιο, σ' ένα άλλο κράτος και φεύγοντας τη συμβούλεψε κι αυτή του έδωσε το λόγο της.

Πάλι άδικα όμως. Μόλις βρήκε ευκαιρία, πήγε να τη δει. Εκείνη την καλοδέχτηκε όπως όλες φυσικά. Φάγανε, ήπιανε και όταν θα έφευγε της είπε:

— Κάθισε να σου δώσω ένα δωράκι για τον άντρα σου.

Βγαίνει λοιπόν στο μπαλκόνι, βάζει μια καρέκλα, άλλη πάνω σ' αυτή κι άλλη, σύνολο πέντε καρέκλες, τη μια πάνω στην άλλη. Ανεβαίνει πάνω μ' ένα τυλιγάδι και αρχίζει να τραβάει. Το ένα χέρι μετάξι από τον ήλιο. Κάνει δυο τσικλίδια και της τα δίνει λέγοντάς της να κάνει μια μπλούζα για το βασιλιά.

Μόλις ήρθε ο βασιλιάς, από τη χαρά της λέει:

— Κοίτα ένα ωραίο μετάξι, θα σου κάνω μια ωραία μπλούζα.

Μα μόλις το είδε ο βασιλιάς παραξενεύτηκε, γιατί δεν είχε ξαναδεί τέτοιο μετάξι και τη ρώτησε.

— Που το βρήκες;

— Βασιλιά μου, συγχώρα με, μου το έδωσε η γυναίκα σου για σένα και του διηγήθηκε πως το έκανε. Επίσης του λέει:

— Έχεις δίκιο, δεν υπάρχει πιο όμορφη γυναίκα.

Μα ο βασιλιάς από τη στεναχώρια του δεν ήξερε τι να κάνει.

Γιατί ήταν σίγουρο, καθώς οι γυναίκες είναι πολύ περίεργες και αυτό που νομίζουν, θα το κάνουν.

— Βρε χρυσή μου γυναίκα, γιατί πήγες; Μη τυχόν δοκιμάσεις να το κάνεις κι εσύ.

Μα πάλι άδικα. Δεν πέρασε πολύς καιρός και μόλις έκανε να ανέβει στο μπαλκόνι, έπεσε και σκοτώθηκε.

Το πρωί ο βασιλιάς πήγε στη γυναίκα του και της κάνει τα ίδια παρά-
ποννα και τα ίδια παρακάλια, μα πριν μπει στην εξώπορτα, τον σταματάει
ένας ψαράς και του λέει:

— Βασιλιά μου, που πας, κάθισε να σου πω. Την άλλη φορά που είχες
έρθει και την παρακαλούσες, είχα περάσει με τη δίχτυα μου στην πλάτη
και ακούμπησα να ξεκουραστώ. Τότε άκουσα τη γυναίκα σου να κλαίει και
να λέει με λυγμούς:

— Τον αγαπώ, τον λυπάμαι, μα πως μπορώ να πατήσω τον όρκο της
μάνας μου. Εκείνος το έχει βάλει πείσμα και δεν μου λέει, «μα την μάνα
μου τη θάλασσα, μα τ' αδέρφια μου τα κύματα, και μα τον πατέρα μου τον
κυρ-Βοριά».

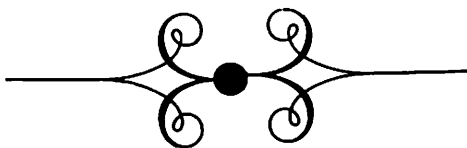
— Τι λες βρε άνθρωπέ μου; λέει ο βασιλιάς.

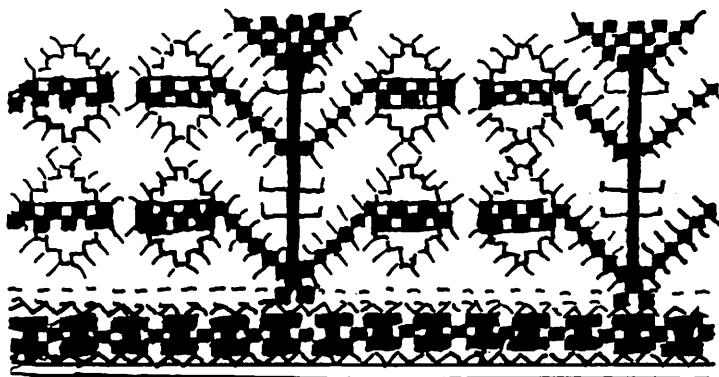
— Από αύριο, θα έρθεις στο παλάτι, να κάθεις και να πληρώνεις.

Ύστερα έτρεξε αμέσως, ανοίγει την πόρτα χαρούμενος, πέφτει στην
αγκαλιά της και της λέει τα λόγια, όχι μία αλλά πολλές φορές.

Εκείνη απόρησε που τα θυμήθηκε.

Φιλήθηκαν με πάθος και ζήσαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα.





Η Μαρία και το καλάθι

.....

Η γυναίκα του Ιάκωβου είχε παθάνει και του είχε αφήσει ένα κοριτσάκι, την Μαρία. Ο Ιάκωβος ήταν καλός άνθρωπος και τον είχε ο βασιλιάς στο κήπο του, γιατί ήταν καλός κηπουρός και έπλεκε ωραία καλάθια.

Ο βασιλιάς και η κόρη του αγαπούσαν πολύ την Μαρία, την κόρη του Ιάκωβου. Ο πατέρας της, τη συμβούλευε να είναι καλή καπέλα και να μη κλέβει. Μια μέρα γιόρταζε η βασιλοπούλα και η Μαρία παρακάλεσε τον πατέρα της να της πλέξει ένα καλάθι. Πήρε η κοπέλα το καινούριο καλάθι και πήγε στο δάσος και μάζεψε άγριες βιολέτες, για να τις προσφέρει δώρο στη βασιλοπούλα, που γιόρταζε.

Η βασιλοπούλα ευχαριστήθηκε με τα όμορφα λουλούδια και γι' αυτό χάρισε στην κοπέλα ένα φουστάνι, που δεν φορούσε πια, για να πάει το βράδυ στο γλέντι.

Η υπηρέτρια της βασιλοπούλας όμως, ζήλεψε, και σκέφτηκε να βρει ένα τρόπο να εκδικηθεί την κόρη του κηπουρού.

Έτσι, εκείνη την ημέρα, χάθηκε ένα δαχτυλίδι της βασιλοπούλας, ποιος άραγε να πήρε το δαχτυλίδι; Μήπως το πήρε κανένα πουλί; Μήπως το πήρε κόρακας; Κανείς δεν ήξερε, και έτσι δόθηκε η ευκαιρία στην υ-

πηρέτρια να κατηγορήσει την κόρη του κηπουρού, και είπε ότι είδε να το παίρνει η Μαρία.

Όταν ρώτησαν την Μαρία αρνήθηκε ότι πήρε εκείνη το δαχτυλίδι. Την έκλεισαν στη φυλακή και ήταν νόμος: «όποιος κλέβει να θανατώνεται».

Τότε πήγε ο πατέρας της και την παρακάλεσε να πει ότι αυτή έκλεψε το δαχτυλίδι για να μη τη σκοτώσουν, γιατί αγαπούσε τη Μαρία.

Έτσι ζήτησε από τον πατέρα της να μη τη σκοτώσουν και εκείνος, για να κάνει το χατήρι της κόρης του, έδωσε από το παλάτι του τη Μαρία και τον πατέρα της.

Ο Ιάκωβος και η Μαρία έφυγαν για άλλον τόπο. Εκεί που πήγαν να ζήσουν, πέθανε ο Ιάκωβος. Στο διόστημα που έλειπαν, η Μαρία και ο πατέρας της από την πολιτεία που ζούσαν, ο βασιλιάς και η βασιλοπούλα του παραμυθιού μας, φύσιξε ένας άνεμος και έριξε το μεγάλο δέντρο, που ήταν στην αυλή του παλατιού. Ο μικρός γιος του βασιλιά ανέβηκε στα πεσμένα κλαδιά του δέντρου, που ήταν η φωλιά ενός κόρακα, και μέσα βρήκε το δαχτυλίδι της αδελφής του, το πήρε και το έδωσε στη βασιλοπούλα. Εκείνη αμέσως κατάλαβε ότι η Μαρία ήταν αθώα. Έτσι τιμώρησαν την υπηρέτριά της, η οποία από το κακό της πέθανε στη φυλακή.

Τότε ο βασιλιάς, η βασίλισσα και η βασιλοπούλα, έψαξαν να βρουν τη Μαρία, και τον Ιάκωβο. Βρήκαν όμως μόνο τη Μαρία, γιατί όπως θα θυμάστε, ο Ιάκωβος είχε εν τω μεταξύ πεθάνει. Αμέσως αγκάλιασαν τη Μαρία, της ζήτησαν συχώρεση και την πήραν μαζί τους στο παλάτι τους. Εκεί την πάντρεψαν με το γιο του Δημάρχου και δεν άργησε να μαθευτεί η αλήθεια.





Ο κακός Άρχοντας

Του Κώστα Μακρή

Μια φορά και έναν καιρό, ήταν ένας πολύ κακός Άρχοντας, που δεν ήθελε κανέναν άνθρωπο να είναι σε καλή κατάσταση. Τους ήθελε όλους φτωχούς για να τους έχει σκλάβους, να του δουλεύουν και να μην τους πληρώνει.

Μια μέρα πέρασε ένας γέροντας και του ζήτησε δουλειά. Τότε του λέει ο Άρχοντας:

— Και τι μπορείς να κάνεις εσύ, έτσι αδύνατος και γέρος που είσαι;

Ο γέρος του απαντά:

— Αυτό το λες για να μη με πληρώσεις. Έτσι κάνεις και στους άλλους, γι' αυτό δεν θα έχεις ποτέ καλωσύνη στο σπιτικό σου, αλλά μυαλό δεν βαζεις και θα έρθει μέρα που όλος ο κόσμος θα σε μισήσει. Σκέψου το και θα δεις. Ίσως μια μέρα να είναι αργά για σένα.

Πέρασαν πολλά χρόνια από τότε και ο Άρχοντας γέρασε, αλλά τιμωρήθηκε πολύ για την κακία που είχε δείξει για τους ανθρώπους. Έχασε όλα τα πλούτη του και έμεινε φτωχός, όπως ήταν και αυτοί που κακομεταχειριζόταν τόσα χρόνια.

Μια μέρα, εκεί που ζητιάνευε, για να μπορέσει να πάρει ψωμί, βλέπει να έρχεται ένας γέρος με παλιά ρούχα.

— Γειά σου φίλε, του λέει, τι κάνεις; Βλέπω πήγε καλά η μέρα σου, αρκετά μάζεψες.

— Ας είναι καλά οι εργάτες που περνούν και μου δίνουν κάτι από το υστέρημά τους για να ζήσω, απαντά ο Άρχοντας.

Τότε ο γέρος του λέει,

— Με θυμάσαι εμένα; για κοίταξέ με καλά. Εγώ δεν είμαι ο γέρος που σου ζήτησε κάποτε δουλειά και είπες τι να σε κάνω; Δεν σκέφτηκες ότι υπάρχει κάποιος, που βλέπει το κακό που κάνουν οι άνθρωποι στους συνανθρώπους και τους τιμωρεί, και αυτός είναι ο Θεός που δεν θέλει την αδικία; Αρκετά όμως τιμωρήθηκες. Ο Θεός συγχωρεί τους ανθρώπους όταν μετανοούν και ζήτησε από τον Θεό να τον συγχωρήσει. Γύρισε να δει τον γέρο αλλά είχε χαθεί και τότε έκλεισε τα μάτια του και μετανιωμένος για ότι είχε κάνει, πέθανε.



Η Αχαριστία

Του Γιώργου Μαθιουδάκη

Μια φορά και έναν καιρό ήταν ένας άνθρωπος και ζούσε σαν παραγιός σ' έναν που είχε πολλά κτήματα, και επειδή ήταν πολύ καλός στην δουλειά του και προκομμένος, τον αγαπούσε πολύ το αφεντικό του, και έτσι του είπε μια μέρα:

— Εγώ έχω γεράσει πια και θα σου δώσω τα κτήματα δικά σου και να μου ξεχρεώνεις λίγα-λίγα. Και ο παραγιός δέχτηκε. Αποφάσισε κι όλες να παντρευτεί και να φτιάξει οικογένεια. Βρήκε μια καλή κοπέλα λοιπόν και παντρεύτηκε.

Απόκτησε από το γάμο του δυο αγοράκια, που με το καιρό μεγάλωσαν.

Εν τω μεταξύ ο πατέρας είχε ξεχρεώσει τα κτήματα, αλλά ωστόσο είχαν γεράσει με τη γυναίκα του.

Μια μέρα κάλεσε τα παιδιά του και τους είπε:

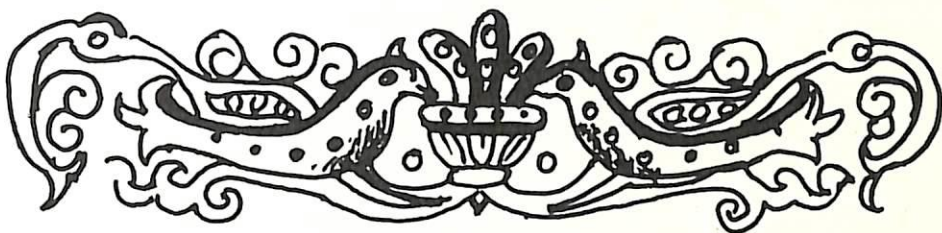
— Εμείς παιδιά μου γεράσαμε, γι' αυτό θα μοιράσω τα κτήματα και θα σας τα γράψω στο όνομά σας, με τη μόνη διαφορά όμως, θα μου δίνετε κάτι και μένα, για να μπορώ να ζω με τη γριά μάνα σας.

Συμφώνησαν και τα δυο παιδιά, αλλά δυστυχώς ούτε λεφτά έδιναν στους γονείς τους, ούτε φαγητό και έτσι πέθαναν δυστυχισμένοι και πεινασμένοι.

Τα παιδιά ποτέ δεν εκτίμησαν τα όσα πρόσφεραν οι γονείς σε αυτά.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

**Επιλογή παραμυθιών
από τον «παραμυθά», Βαγγέλη Σπαθάρη
μέλος του Β΄ ΚΑΠΗ του Δήμου Ελευσίνας**



Εισαγωγικό σημείωμα

Από πολύ μικρός θυμάμαι τον Βαγγέλη Σπαθάρη. Όπου βρισκότανε έλεγε στους άλλους από ένα παραμύθι. Τον έβγαλαν «παραμυθά». Του άρεσε πολύ αυτό και το χρησιμοποιεί ο ίδιος για τον εαυτό του μέχρι σήμερα σαν τίτλο. Κάποτε μου είπε:

— Η ζωή μας δεν είναι, παρά ένα παραμύθι.

Αυτός ίσως να είναι ο λόγος, που ο Βαγγέλης Σπαθάρης, αισθανόμενος ότι ζούσε σε έναν παραμυθένιο χώρο, είναι τόσο καλός.

Στην προσπάθειά μου για τη συλλογή και καταγραφή του παραδοσιακού βίου της περιοχής μας, έπεσε και το παραμύθι, και πρώτος και καλύτερος βρέθηκε ο φίλος μου Βαγγέλης Σπαθάρης.

Δέχτηκε προθυμότατα να γράψουμε σε κασέττες τα παραμύθια, που ήξερε.

Ήταν μια δουλειά κουραστική κάπως για τον ίδιο. Από την αρχή διαπίστωσα ότι δεν μπορούσε να μιλάει για πολύ. Κάθε φορά λοιπόν δεν άφηνε να φτάσει να κουράζεται.

Μετά την ολοκλήρωση της εγγραφής, έπεφτε σε μένα όλο το άλλο μέρος της δουλειάς.

Έπρεπε πρώτα να γραφτεί όλο αυτό το υλικό των κασεττών.

Μετά την ολοκλήρωση της φάσης αυτής είδα ότι έπρεπε να απορρίψω μερικά φτιαγμένα από τον ίδιο, που επώνυμα τοποθετούσε μέσα τον εαυτό του σαν ήρωα του παραμυθιού, πλέκοντας μια φανταστική ιστορία με κάποιο πραγματικό περιστατικό της ζωής του και μάλιστα κατά τρόπο πρόχειρο και κάπως αφελή.

Απέκλεισα ακόμα μια άλλη κατηγορία «παραμυθιών» ιδίας κατα-

σκευής και επινόησης με πολύ τολμηρό σεξουαλικό περιεχόμενο.

Αφαιρέθηκαν ακόμα μερικά, που δεν είχαν καμιά σχέση με το παραμύθι όπως οι «Γερανοί του Υβίκου» και άλλα.

Μετά από τις αφαιρέσεις ξεχώρισα και μερικά άλλα, λίγα ευτυχώς, όπου φαινόταν καθαρά η παρέμβαση του Σπαθάρη. Χρησιμοποιούσε εκεί υπαρκτές πόλεις και κράτη (Αθήνα, Θήβα, Ελευσίνα, Αμερική, Γερμανία κ.λ.π.) καθώς και σημερινά ονόματα στους ήρωες του παραμυθιού. Νόμιζε ότι, μ' αυτές τις παρεμβάσεις έκανε πιο συγκεκριμένο το παραμύθι του και πιο ζωντανό. Στα πιο ωραία από αυτά έδωσε ο ίδιος την παραμυθένια μορφή τους.

Για όσα απόμειναν, η δουλειά μου ήταν λεπτή και δύσκολη: Έπρεπε να αποδοθεί στο χαρτί ο προφορικός λόγος, χωρίς να αλλοιωθεί ο τρόπος έκφρασης.

Σε αρκετά σημεία, η σπασμένη φωνή του Σπαθάρη (πάει να πατήσκει τα εννενήντα), δεν αποτύπωνε στη μαγνηταινία μερικές καίριες λέξεις και χρειαζότανε, πολλές φορές να ξανακούω ολόκληρες φράσεις.

Υπήρχαν ακόμα επαναλήψεις προηγούμενων φράσεων μέσα σε επόμενες νοηματικές ομάδες, που έκαναν εντελώς ακατανόητο το νόημα και έπρεπε να τις εξαλείψω.

Για την άνετη ανάγνωση των κειμένων πρόσεξα τη στίξη και τις παραγράφους. Δεν επέφερα καμιά μεταβολή στον τρόπο έκφρασης, ούτε στις λέξεις, που χρησιμοποιούσε.

Πιστεύω, ότι διαβάζοντας κανείς τα παραμύθια του, όσα περιέχονται σε τούτο το βιβλίο, θα αισθάνεται ότι τα διηγείται ο ίδιος, όπως τον ήξερε από πριν.

Είμαι ευτυχής, που συνέτεινα στο να γραφτούν τα παραμύθια του Βαγγέλη Σπαθάρη, του «παραμυθά», κάτι, που τόσο πολύ επιθυμούσε.

Βαγγέλης Π. Λιάπης





Ο παραμυθός του Β' ΚΑΠΗ κ. Ευάγγελος Σπαθάρης
στην εκδήλωση της απονομής των Βραβείων.

Ἰθαγενεὶ μου κυριε Πιάνη.
 εἰς εὐχαριστίαν ποῦ γιὰ τὴ δουλειά ποὶ ἔκανε,
 ὥστε νὰ θοῖνε οἱ βιβλία μερικὰ ἀπὸ τὰ πα-
 ραμύθια ποὶ γράφαρε μαζί δι' καθεὶ ποὶ
 τὰ ξέρω ἀπὸ τὸν Πάππαι καὶ τὴ Γιαγιὰ μου.
 Ἄν φέρ ἵππερ τὸ μεράκι σου κυριε Πιάνη.
 θὰ χαρόντασα ὅλα αὐτὰ τὰ παραμύθια.
 νύρκα μὲ τὴν Οἰότιμην δουλειά
 ποὶ ἔκανε θὰ γείνουνε γιὰ πάντα

Σὲ εὐχαριστῶ

Ξευδίνα, 5 Ὀκτωβρίου 1988

Βαγγέλης Σπαθάρης
 ὁ Παραμυθός



Η στρίγκλα

Μια φορά κι έναν καιρό ήτανε ένας βασιλιάς που είχε τρία αγόρια, ήθελε όμως να είχε και μια θυγατέρα να 'παιρνε ένα βασιλόπουλο να του γιόμιζε το παλάτι εγγόνια και να άπλωνε και σ' άλλα βασίλεια η φήμη του. Παρακαλούσε λοιπόν τον Θεό το ζευγάρι να τους έδινε κι ένα θηλυκό.

Ακούστηκε η επιθυμία τους κι αποκτήσανε ένα κορίτσι. Που να 'ξεραν όμως οι δύστυχοι ότι αυτό δεν ήταν άνθρωπος αλλά στρίγκλα καταραμένη και άγρια.

Τη νύχτα που γεννήθηκε, όταν ξημέρωσε, βρέθηκε ένα άλογο φαγωμένο στο στάβλο.

Κάλεσε συμβούλιο ο βασιλιάς να δούνε από που είχε έρθει το κακό. Αποφασίσανε να παραφυλάξει κάποιος κι έπεσε να φυλάξει το μικρό βασιλόπουλο. Έπιασε καλό πόστο το παιδί, όπου, καμιά φορά παρουσιάστηκε το θηριό να φάει άλλο άλογο. Απάνω εκεί σημαδεύει το παλικάρι με τη σφεντόνα του, του ρίχνει το βέλος, βρήκε τη στρίγκλα στο πόδι και της έκοψε το μικρό δαχτυλάκι του ποδιού. Χάθηκε το θηριό, πήρε το δαχτυλάκι το βασιλόπουλο.

Ξανακάλεσε συμβούλιο ο βασιλιάς και βγήκε διαταγή να βρεθεί αυτός που του έλειπε το μικρό δαχτυλάκι του ποδιού. Ανοιχτήκανε σε χώρες και χωριά, πουθενά δε βρήκανε το σημάδι.

Κάποτε είπε το βασιλόπουλο:

— Ψάξαμε όλο το βασίλειο, για να δούμε και τα ποδαράκια του μωρού μας. Ξεσκέπασε η παραμάνα το μωρό κι έλειπε απ' αυτό το μικρό δαχτυλάκι.

Κι άλλο συμβούλιο ο βασιλιάς. Το βασιλόπουλο υποστήριξε ότι αυτό ήταν το θηριό και ότι θα τους έτρωγε όλους. Όχι μόνο δεν τον άκουσαν αλλά και τον κορόιδευαν.

— Μα είναι ποτέ δυνατό ένα τόσο δα μωρό να μας φάει όλους;

Από τα πολλά, πήρε το βασιλόπουλο τη μάνα του, που την αγαπούσε πολύ και φύγανε από το παλάτι. Πήραν ένα σακί χρυσά φλουριά, αποχαιρέτησαν, φορτώσαν άλογα, καθαλίκηψαν από ένα κι έφυγαν.

Από τώρα πρέπει να πούμε ότι η στρίγκλα τους έφαγε όλους εκεί και ερήμωσε το βασίλειο.

Το βασιλόπουλο με τη μάνα του πήραν δρόμους μακρινούς, πέρασαν ξένους τόπους, ποτάμια και βουνά και όλο προχωρούσαν. Κάποτε νυχτώσανε σε ένα πυκνό δάσος και είπαν να περάσουν εκεί τη νύχτα, να ξαποστάσουν γιατί τους είχε φάει η κούραση.

Κάπου μακριά είδαν κάποιο φως.

— Πάμε μάνα προς τα εκεί, άνθρωποι θα είναι, μήπως μείνουμε απόψε και αύριο φεύγουμε.

Όταν πλησιάσανε βρέθηκαν μπροστά σε έναν πύργο και στην πόρτα είδαν ένα μεσόκοπο ρωμαλέο άνδρα.

— Γειά σου άρχοντά μου. Τον καλησπέρησε το βασιλόπουλο.

— Καλό να 'χεις παιδί μου και ώρα σου καλή, αλλά πως βρεθήκατε εδώ;

— Διαβατάρηδες είμαστε Άρχοντά μου, η μάνα μου κι εγώ, μας βρήκε η νύχτα στα μέρη σου και θέλω να σε παρακαλέσω να μείνουμε απόψε σε καμιά γωνιά εδώ στο αρχοντικό σου.

— Μετά χαράς παιδί μου, και όχι σε μια γωνιά αλλά στον πύργο μου μέσα.

Ο καλόκαρδος άνθρωπος, που ζούσε μόνος του στον πύργο του, τους ετοίμασε φαγητό, καλό κρασί, φρούτα από το περιβόλι του και τους έστρωσε να κοιμηθούν στο καλύτερο δωμάτιό του.

Το βασιλόπουλο ήταν ευχαριστημένο από αυτή τη ζεστή φιλοξενία του καλού ανθρώπου.

Όταν ξημέρωσε η μέρα και ήταν να συνεχίσουν το δρόμο τους, τους είπε ο καλός άνθρωπος:

— Ζω μόνος μου εδώ, θα μου κάνετε πολύ μεγάλη ευχαρίστηση αν μένατε μαζί μου. Ο πύργος τούτος είναι δικός μου, είμαι πολύ πλούσιος, όλη τούτη η περιοχή είναι δική μου και είναι γεμάτη φρουτόδεντρα. Ας ζήσουμε εδώ μαζί, μόνοι καθώς είσαστε και σεις.

Το βασιλόπουλο έβλεπε αυτό τον δυνατό άντρα και δεν έπαιρνε απόφαση, είχε βλέψεις και τη μάνα του, νέα ακόμα και όμορφη βασίλισσα, ρώτησε όμως.

— Κυνήγι έχει εδώ πατέρα;

— Από όλα τα κυνήγια παιδί μου. Εκεί είναι τα όπλα μου. Δικά σου.

Το βασιλόπουλο που ήταν ο καλύτερος κυνηγός είπε στη μάνα του.

— Θες μάνα να μείνουμε εδώ; Είναι πολύ ωραία.

— Όπως το θέλεις εσύ παιδί μου.

Μείνανε εκεί.

Το βασιλόπουλο πήγαινε στο κυνήγι κάθε μέρα και γύριζε γεμάτος. Άνθρωπος ήτανε όμως και η βασίλισσα, άνδρας γερός και δυνατός ο νοικοκύρης του πύργου. Μόνοι κάθε μέρα αφού έλειπε στο κυνήγι το παλικαρί.

Αγαπηθήκανε.

Καλά περνούσε ο καιρός, όλοι ήσαν ευχαριστημένοι, ο πύργοδεσπότης όμως φοβότανε ότι κάποτε θα 'σπαγε ο διάβολος το πόδι του, θα καταλάβαινε το παιδί τις σχέσεις του με τη μάνα του και έβλεπε ότι θα τους πέρναγε και τους δυο από το σπαθί του.

Ο πύργοδεσπότης έλεγε για τους φόβους του στην αγαπημένη του.

— Θα κάνεις πως είσαι άρρωστη και θα πεις στο γιο σου ότι με το α-
θάνατο νερό θα μπορέσεις να γίνεις. Θα πάει ο γιος σου να το φέρει και
δε θα γυρίσει. Τότε θα είμαστε οι δυο ευτυχισμένοι.

Ο έρωτας και ο πόθος νίκησαν τη μητρική αγάπη.

Η γυναίκα έκανε όπως της είπε ο εραστής της.

Όταν μια μέρα, γυρίζοντας το βασιλόπουλο από το καθημερινό του
κυνήγι είδε τη μάνα του κρεβατωμένη. Κατατρόμαξε.

— Τι έχεις μάνα μου; Τι έπαθες;

— Δεν είμαι καθόλου καλά παιδί μου και αισθάνομαι ότι πεθαίνω. Μό-
νο αν ήτανε να 'πινα λίγο από το αθάνατο νερό θα γινόμουν καλά.

— Θα σπάσω τη γης, θα σπάσω τα βουνά κι όπου είναι θα το θρω και
θα στο φέρω μάνα.

Καβαλάει το φτερωτό άλογο, που το λέγανε Σπίθα, γιατί πετούσε σαν
το πουλί και μια και δυο πήρε τους δρόμους για να βρει το αθάνατο νερό.
Πέρασε λόγγους, πήδησε βουνά και η αγάπη της μάνας τον οδήγησε σε
έναν έρημο τόπο όπου στην κορυφή ενός βουνού ήταν ένας πολύ μεγά-
λος και ωραίος πύργος. Σπιρούνιασε προς τα εκεί την Σπίθα του και όταν
έφτασε κοντά είδε μια πεντάμορφη κοπέλα που του χαμογελούσε.

— Γιατί γελάς κοπέλα μου;

— Γελάω γιατί ξέρω που πας και τι ζητάς.

— Τότε πες μου, που θα θρω αυτό που ζητάω;

— Ξέρω ότι ζητάς το αθάνατο νερό για τη μάνα σου. Άκουσέ με, με
μεγάλη προσοχή. Το βλέπεις αυτό το βουνό; Κάθε φορά, στα μεσάνυχτα
ακριβώς, ανοίγει το βουνό στα δύο. Μέσα εκεί είναι το αθάνατο νερό.
Μόλις ανοίξει, χύμηξε με το άλογό σου, πάρε ένα κουπάκι νερό, σπιρού-
νιασε δυνατά να θγεις γιατί γρήγορα κλείνει το βουνό και θα σε λιώσει.

Το βασιλόπουλο έκανε κατά πως τον ορμήνεψε η κοπέλα. Άνοιξε το
βουνό, στα μεσάνυχτα, χώθηκε μέσα, πήρε το αθάνατο νερό και το 'φερε
στην κοπέλα.

— Κάθισε τώρα να ξεκουραστείς, πέσε να κοιμηθείς και σαν ξεμερώ-
σει παίρνεις ξανά το δρόμο για τη μάνα σου. Και το άλογό σου έχει ανά-
γκη από ξεκούραση.

Το παλικάρι, που δεν είχε κανένα λόγο να μη πιστεύει στα λόγια της
κοπέλας, έκανε όπως του είπε.

Ήταν μάγισσα η κόρη, ήξερε από μαγικά και όταν ήταν να φύγει το
παιδί, του είχε αλλάξει αυτή το αθάνατο νερό με άλλο, ενώ αυτό το κρά-
τησε η ίδια.

Έφτασε κάποτε στη μάνα του το παλικάρι και όλος χαρά της έδωσε να
πιεί το αθάνατο νερό, όπως το νόμιζε, για να γίνει.

Ο πυργοδεσπότης, βλέποντας ότι δεν κατάφερε να εξαφανίσει το βα-
σιλόπουλο, υπέδειξε να ξανακάνει την άρρωστη η βασίλισσα και ότι σαν

μόνο φάρμακό της θα ήταν τα μήλα τα χρυσά.

— Θα σκίσω μάνα τα βουνά, τη γη θα κομματιάσω κι όπου να 'ναι θα τα βρω και θα στα φέρω για να γιάνεις μάνα μου.

Καβάλησε τη Σπίθα του το παιδί και μια και δυο πάλι στην κοπέλα.

— Θα περάσεις αυτό το βουνό. Κάτω από αυτό θα βρεις έναν κάμπο. Στη μέση του κάμπου θα δεις μια σπηλιά. Κοντά εκεί είναι η μηλιά με τα χρυσά μήλα. Πρόσεξε πολύ. Θα πας από το αντίθετο μέρος. Πολύ γρήγορα θα κόψεις τα μήλα, καβάλα όπως θα 'σαι, και θα ανέβεις πολύ γρήγορα το βουνό. Αν σε προλάβουνε οι σαράντα δράκοι, που είναι μέσα στη σπηλιά δε γλιτώνεις.

Έκανε το παλικάρι όπως του είπε η κοπέλα, τα κατάφερε και τώρα πήρε τα τρία χρυσά μήλα και της τα 'φερε. Όπως και την προηγούμενη φορά, τον έβαλε να κοιμηθεί για να ξεκουραστεί αυτός και το άλογό του. Κράτησε όμως η ίδια τα τρία χρυσά μήλα και του έδωσε άλλα τρία ψεύτικα, απ' τις μηλιές της.

Έφαγε τα μήλα η μάνα του, αλλά ο φόβος του εραστή πυργοδεσπότη ήταν τώρα πολύ μεγάλος, αφού το παλικάρι είχε βγει ζωντανός ύστερα από δυο τόσο μεγάλους κινδύνους.

Ξανά, με τις υποδείξεις του τυφλού ερωτευμένου πυργοδεσπότη, αρρώστησε τάχα η άμυαλη μητέρα, που τώρα, για να μην πεθάνει λέει, θα μπορούσε να γίνει καλά μόνο αν της έφερνε ο γιος της το γάλα της αγριογουρούνας.

— Θα κομματιάσω τα βουνά, θα σκίσω τη γη, θα φτάσω και σε άλλο κόσμο ακόμα, αν χρειστεί μάνα μου κι όπου να 'ναι θα βρω το γάλα της αγριογουρούνας και θα στο φέρω να γιάνεις, γιατί μόνον εσένα στον κόσμο έχω.

Μια και δυο πάλι στην κοπέλα το παλικάρι.

— Θα πας πάλι στο βουνό που ξέρεις, θα κατέβεις στον κάμπο που είναι η μηλιά. Θα περάσεις τον κάμπο, θα βγεις σε δεύτερο βουνό και από κει θα θρεθείς σε άλλη πεδιάδα. Εκεί το χορτάρι είναι ψηλό στα δυο μέτρα. Από μακριά θα σε μυριστεί η αγριογουρούνα και θα σου 'ρθει κατά πάνω. Μη φοβηθείς. Να, πάρε αυτό να της το ρίξεις.

Πήγε ύστερα η κοπέλα στον κήπο της, έκοψε ένα δεμάτι μαγικό χορτάρι και του έδωσε.

— Μόλις έρθει κοντά σου, να της το πετάξεις και μόλις το δει θα σου πει:

— Τι χάρη θέλεις να σου κάνω που μου έφερες αυτό το χόρτο; Τότε θα της πεις εσύ:

— Έρθα να σε αρμέξω για να δώσω το γάλα στη μάνα μου, που είναι άρρωστη και αυτή θα σταθεί να την αρμέξεις.

Και τώρα όλα έγιναν όπως του είχε πει η κοπέλα. Όταν όμως άρμεγε

το παλικάρι τη γουρούνα, του είπε αυτή:

— Κόψε παιδί μου τρεις τρίχες από το σβέρκο μου και άμα με χρειαστείς να κάψεις τη μία και αμέσως θα βρεθώ μπροστά σου.

Έκοψε το παιδί τρεις τρίχες από το σβέρκο της αγριγοουράνας και τις φύλαξε πάνω του.

Ξαναγύρισε το παιδί στην κοπέλα, κοιμήθηκε, αυτή του άλλαξε το γάλα με άλλο από τα πρόβατά της, και με αυτό έφτασε στη μάνα του.

Αφού είδε ο πυργοδεσπότης ότι και τώρα τα είχε καταφέρει το βασιλόπουλο, μη έχοντας άλλον τρόπο, αποφάσισε να τον βγάλει ο ίδιος από τη μέση.

Ήτανε φθινόπωρο, είχε γυρίσει το παιδί από το κυνήγι. Του ρίξανε υπνωτικό στο κρασί, ήταν κουρασμένος, τον έπιασε η νύστα, τον πήρε γρήγορα ο ύπνος. Ήθελε να κοιμηθεί πάνω στην ποδιά της μάνας του, όπως τότε που ήτανε μικρός.

Ο τρελός εραστής έδωξε τη βασίλισσα και με ένα σκοινί έδεσε χειροπόδαρά το παιδί, που τρομαγμένο, είχε καταλάβει πλέον τον σκοπό του.

— Λύσε μου τουλάχιστον το ένα χέρι να κάνω το σταυρό μου μια και θα πεθάνω.

— Άμα σου λύσω το ένα χέρι θα με φας τον ίδιο.

Δίνει μια, με μια μεγάλη χατζάρα ο πυργοδεσπότης και έκοψε το βασιλόπουλο στα δυο. Έβαλε τα δυο κομμάτια μέσα σ' ένα τσουβάλι το 'δεσε καλά, το φόρτωσε πάνω στο αγαπημένο άλογο του παιδιού, την Σπίθα, και το χτύπησε να φύγει κι όπου ήθελε ας πήγαινε.

Το άλογο, μαθημένο, πήγε και στάθηκε έξω από τον πύργο της κοπέλας, που όπως είδαμε ήτανε μάγισσα. Πρέπει να πούμε, ότι το περίμενε η μάγισσα πως έτσι θα γινότανε.

Ξεφόρτωσε το τσουβάλι η κοπέλα, ξάπλωσε σε μια πόρτα το κομματιασμένο κορμί. Έχυνε πάνω του το θάνατο νερό, έτριβε, έτριβε το κορμί του ώσπου έδεσε κι έγινε όπως ήταν, του 'δωσε και έφαγε τα τρία χρυσά μήλα, ήπια και το γάλα της αγριγοουράνας που, όλα αυτά τα είχε φυλαγμένα.

Το παλικάρι είχε ζωντανέψει και τώρα ήταν πιο γερός από πριν.

Η κοπέλα τον ρώτησε.

— Πες μου θυμάσαι τίποτα;

— Τα θυμάμαι όλα όπως έγιναν, και ακόμα, αν δεν ήσουν εσύ εγώ θα ήμουν χαμένος. Θα πάω να τιμωρήσω το φονιά μου και τη μάνα μου και θα 'ρθω μετά να ζήσουμε μαζί.

Φτάνοντας στον πύργο είδε το ζευγάρι μαζί στο κρεβάτι. Έκανε πως δεν είδε τίποτα. Άναψε μια γερή φωτιά, έβαλε ένα μεγάλο καζάνι πάνω να θράσουν δυο τουλούμια λάδι. Σαν ζεμάτισε το λάδι άρπαξε το φονιά του και του 'χωσε μέσα το κεφάλι να βράζει κρατώντας τον ανάποδα. Τότε είπε στη μάνα του.

— Καλά αυτός, εσύ όμως μάνα; Και να θέλεις να σκοτωθεί το παιδί σου;

Η μάνα τα είχε χαμένα.

Την άρπαξε κι αυτήν και της έχωσε το κεφάλι στο λάδι που έβραζε.

Με την Σπίθα του ξαναγύρισε στην κοπέλα.

— Τώρα θα ζήσουμε μαζί.

Πέρασε κάμποσος καιρός μέσα σε μεγάλη ευτυχία. Κάποτε θυμήθηκε το βασιλόπουλο το πατρικό παλάτι. Η γυναίκα του, που ήξερε την κατάσταση στο πατρικό του, προσπάθησε να τον εμποδίσει να πάει προς τα κει.

— Μην πας άντρα μου, γιατί η στρίγγλα τους έχει φάει όλους εκεί και δεν έχει αφήσει ούτε ποντικό. Μην πας γιατί μέχρι εκεί γράφει η κάρτα μου, δεν ξέρω πάρα πέρα να σε προστατέψω.

Παρ' όλα αυτά δεν μπόρεσε να τον κρατήσει.

Καβαλίκηψε τη Σπίθα, το άλογό του, και τράβηξε τους δρόμους κατά το βασίλειο του πατέρα του. Σαν έφτασε, είδε μια ρημαγμένη πολιτεία έρημη.

Το παλάτι έρημο κι αυτό, οι τοίχοι χωρίς σουβάδες κι αγριόχορτα ξερά κι αγκάθια γύρω. Όπως ήξερε από παλιά, από τη μια μεριά του παλατιού ήταν τρεις χρυσοί χαλκάδες όπου δένανε τα τρία βασιλόπουλα τα άλογά τους και από την άλλη, δύο, όπου έδεναν ο βασιλιάς και η βασίλισσα τα δικά τους. Το βασιλόπουλο έδωσε το άλογό του στο χρυσό χαλκά του πατέρα του με πρόχειρη θηλειά. Μπήκε μέσα, ερημιά.

Έφτασε και κάθισε στο βασιλικό θρόνο του πατέρα του και έβλεπε γύρω του. Τίποτα δεν ήταν ζωντανό σ' αυτό το παλάτι, που ήτανε κάποτε γεμάτο κόσμο και ευτυχία.

Έβλεπε γύρω, θυμόταν και λυπόταν.

Σε λίγο άνοιξε μια πόρτα και φάνηκε η αδερφή του το κακό θηρίο. Με προφασιστικό χαμόγελο και σαν τάχα να τον καλοδεχότανε του είπε.

— Πόση χαρά κάνω αδερφέ μου που σε ξαναβλέπω ύστερα από τόσα χρόνια. Θα ετοιμάσω κάτι να φάμε μαζί τα αδέρφια. Πάρε και την κιθάρά σου να παίξεις όπως πρώτα ώσπου να ετοιμάσω, να σε ακούω και να χαίρομαι.

Πήρε το όργανο το βασιλόπουλο και άρχισε να παίζει ενώ η στρίγγλα πήγε στο δωμάτιό της, πήρε μια μεγάλη λίμα και τρόχιζε τα δόντια της για να τον απολαύσει καλύτερα τρώγοντάς τον.

Εκεί που έπαιζε το παιδί, να ένας ποντίκαρος.

Βρε παλικάρι μου τι κάνεις εδώ; Κινδυνεύεις. Πάρε δρόμο και φύγε όσο είναι ακόμα καιρός, γιατί αυτή η στρίγγλα θα σε φάει. Το κάθε πόδι της γίνεται εκατό μέτρα. Φύγε γρήγορα. Δώσε μου την κιθάρα να παίζω εγώ και εσύ πάρε δρόμο και φύγε.

Φοβήθηκε πραγματικά το παλικάρι, έδωσε την κιθάρα στον ποντικό και αυτός, με τη σειρά του έπαιζε το όργανο, έτσι που να μην καταλάβαινε το θηριό τι γινότανε.

Με τη Σπίθα του το βασιλόπουλο πήρε δρόμο κι έφυγε μακριά.

Όταν κάποτε μπήκε στο βασιλικό δωμάτιο η στρίγγλα και είδε τον ποντικό να παίζει την κιθάρα ενώ ο αδερφός της είχε φύγει έγινε φουρτουνιασμένη θάλασσα από το θυμό της.

Στο γυρισμό μου θα σε φάω παλιοπόντικα.

Και το 'βανε στα πόδια ξωπίσω του αδερφού να τον προφτάσει. Μπρος το βασιλόπουλο με τ' άλογο, πίσω αυτή, που όσο πήγαινε και τον πλησίαζε. Το παλικάρι κινδύνευε. Έφτασε σε απόσταση να βλέπει τη σκιά της.

Είδε μπροστά του τρία πολύ μεγάλα δένδρα κοντά-κοντά με μπλεγμένα τα κλαριά τους. Γυμνασμένο το παιδί, πετάχτηκε πάνω στο δέντρο πιάστηκε από τα κλαριά και σπιρούνιασε το άλογο να φύγει.

Όσπου να φτάσει ν' ανέβει ψηλά έφτασε η στρίγγλα από κάτω. Τώρα πλέον δε χωρούσαν ψέμματα. Μανιασμένο το θηριό του είπε.

— Κατέβα να σε φάω με την ησυχία μου.

— Μα τον αδερφό σου θα φας κακούργα;

— Δεν υπάρχει καλύτερος μεζές από το να τρως τον αδερφό σου.

Και άρχισε να πριονίζει με τα δόντια της το μεγάλο κορμό του δένδρου, ώσπου το 'κοψε και έγερνε να πέσει.

Απάνω εκεί, πετάχτηκε το παιδί στα κλαριά του άλλου δένδρου. Χυμάρει με λύσσα στον κορμό του δένδρου το θηριό, το 'ριξε κι αυτό, ενώ το παιδί σκαρφάλωνε στα κλαριά του τρίτου δένδρου. Το θηριό είχε μισοφάει τον κορμό του τρίτου και το βασιλόπουλο έβλεπε πως το τέλος του ήταν πολύ κοντά.

Πάνω στη μεγάλη του απελπισία θυμήθηκε τις τρεις τρίχες που είχε από την αγριογουρούνα.

Τις έβγαλε βιαστικά από τον κόρφο του και τις έκαψε και τις τρεις μαζί. Αμέσως παρουσιάστηκε στο μέρος εκεί κατατρομαγμένη η αγριογουρούνα μαζί με τα δώδεκα αγριογουρουνάκια της.

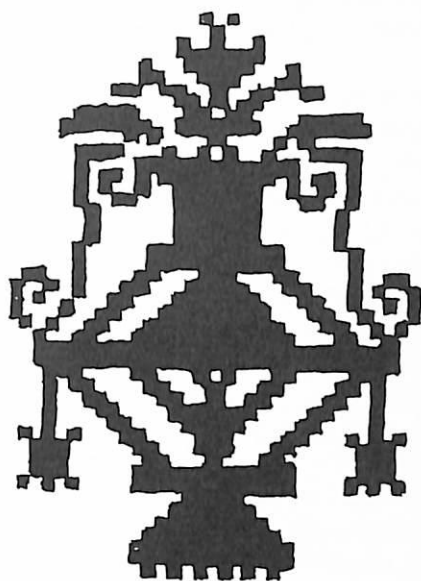
— Τι έπαθες αφεντικό; Σε τι μπορούμε να σε βοηθήσουμε;

— Κινδυνεύω να με φάει αυτή η στρίγγλα.

Πέσανε με ορμή πάνω στο θηριό, μάνα και τα δώδεκα παιδιά της χωρίς αυτό να μπορεί να τα φάει ξεχωριστά ένα-ένα. Δαγκωματιές από δω, δαγκωματιές από κει, την αποφάγανε ολόκληρη και την αποτέλειωσαν. Η αγριογουρούνα και τα δώδεκα αγριογουρουνά της φύγανε χορτάτα.

Σφύριξε το βασιλόπουλο δυνατά, όπως ήξερε, και να το άλογο, η Σπίθα μπροστά του. Καβαλίκεψε και πήγε στη μάγισσα τη γυναίκα του. Της τα είπε όλα όπως γίνανε.

Από τότε ζήσανε αυτοί καλά κι ευτυχισμένοι και εμείς καλύτερα.



Ο σπανός με τις τρεις λουρίδες

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν τρία αδέρφια. Ζούσαν φτωχικά στο χωρίο τους.

Η φτώχεια δύσκολα περνιέται παιδί μου.

Απ' τα πολλά, κάποτε είπανε τα παιδιά στον πατέρα τους.

— Πατέρα θα φύγουμε, θα πάμε σε μια μεγάλη πολιτεία να βρούμε να δουλέψουμε. Τρία παλικάρια είμαστε, θα δουλέψουμε οι τρεις μαζί, θα προκόψουμε.

— Με την ευχή μου παιδείά μου και στην καλή την ώρα, αλλά την κατάρτα μου να 'χετε αν νταραβεριστείτε με σπανό. Μακριά από σπανό παιδιά μου. Είναι διάβολος μεταμορφωμένος.

— Θα σε ακούσουμε πατέρα.

Πήραν την ευχή του πατέρα τους τα τρία αδέρφια και πήρανε το δρόμο για τις μεγάλες πολιτείες. Στην πρώτη που έφτασαν βρίσκουν μπροστά τους ένα σπανό.

— Για που βρε παλικάρια;

— Πάμε για την πολιτεία να βρούμε δουλειά.

— Εγώ θέλω έναν στη δούλεψή μου.

— Δε δεχόμαστε φίλε.

Προχώρησαν τα τρία αδέρφια, περπατούσαν, βλέπανε τον κόσμο και θα άρχιζαν να ρωτάνε, που θα μπορούσαν να δουλέψουν. Να ένας σπανός πάλι μπροστά τους.

— Για που βρε παλικάρια;

Είπανε τα παιδιά τα ίδια, του αρνηθήκανε, συνέχισαν το δρόμο τους.

Σε λίγο άλλος σπανός μπροστά τους.

Τους ρώτησε, του είπαν, ζήτησε αυτός να του δουλέψει ο ένας.

Τα παιδιά, από χωριό βλέπεις, που να καταλαβαίνανε ότι τους έβγαине μπροστά ο ίδιος σπανός; Και να δεις, που οι σπανοί έχουνε όλοι την ίδια μαύρη μούρη. Ο ένας από τους τρεις είπε:

— Βρε αδέρφια, φαίνεται ότι εδώ είναι όλοι σπανοί. Ας πάει ένας μας να δουλέψει σ' αυτόν, κομμάτια να γίνει, βλέποντας και κάνοντας.

Πήγε ο ένας συμφωνήσανε το μεροκάματο. Ο σπανός όμως ζητούσε να κάνουν και μια συμφωνία ακόμα: Αν μετάνιωνε το παιδί και ζητούσε να φύγει, θα του 'βγαζε ο σπανός μια λουρίδα κρέας από την πλάτη. Αν πάλι ο σπανός τον έδιωχνε, τότε το παιδί θα του 'βγαζε μια λουρίδα κρέας από την πλάτη. Συμφώνησαν και σ' αυτό. Το παιδί έπιασε να δουλεύει.

Από την πρώτη μέρα κι όλας φάνηκε πόσο κακός ήτανε ο σπανός.

— Πάρε τα πρόβατα για τη βοσκή, πάρε και το ξινάρι να σκάβεις και να ξελακώνεις το αμπέλι όσο βόσκουν τα πρόβατα.

Μέρα-νύχτα στις βαριές δουλειές το παιδί, πολύ λίγο το ψωμί που του έδινε, έβλεπε ότι σίγουρα θα τον πέθαινε αυτός.

— Ξέρεις τίποτα αφεντικό; Τράβα μια λουρίδα κρέας από τη ράχη μου γιατί όπως το πας με έχεις για θάνατο.

Του τράβηξε τη λουρίδα ο δαιμονισμένος σπανός, πήρε δρόμο το παιδί και βρήκε τα αδέρφια του. Τους είπε τα όσα έπαθε, θύμωσε ο δεύτερος αδερφός και είπε:

— Θα πάω εγώ.

Αλλά και αυτός έπαθε τα ίδια με τον πρώτο και γύρισε κι αυτός στους άλλους.

Ο τρίτος δεν κρατιότανε από το θυμό του, ήθελε να εκδικηθεί.

— Θα πάω κι εγώ και θα τον φτιάξω το φίλο.

Ο σπανός ζήτησε τώρα ότι αν φύγει το παιδί με τη θέλησή του θα του έβγαζε τρεις λουρίδες από τη ράχη του. Αν τον έδιωχνε ο ίδιος, τότε θα 'βγαζε τρεις λουρίδες κρέας από τη ράχη του σπανού.

Έπιασε δουλειά το παιδί.

Την πρώτη κι όλας διάταξε το αφεντικό:

— Πάρε τα πρόβατα να πας να τα βοσκήσεις. Πάρε και το ταγάρι που έχω μέσα ένα καρβέλι ψωμί, πάρε και το σκύλο μαζί σου. Όταν γυρίσεις, θέλω να είναι χορτάτα τα πρόβατα και ο σκύλος και το ψωμί αφάγωτο.

— Εντάξει αφεντικό.

Πήρε τα πρόβατα, τα 'ριξε στο περιβόλι, χορτάρι μπόλικο, λαχανικά όσα ήθελες, φάγανε, φουσκώνανε οι κοιλιές τους. Πήρε το σκύλο, του 'κοψε λίγο τομάρι στο πόδι έβαλε ένα καλάμι, το φούσκωσε κι έδεσε το πόδι, κούφωσε ύστερα από μέσα το καρβέλι, έφαγε, χόρτασε.

Γύρισε το βράδυ στο σπίτι. Από μακριά είδε ο σπανός τα πρόβατα με φουσκωμένες τις κοιλιές, το ίδιο και το σκύλο. Σαν έφτασε κοντά, είπε ο στανός στο παιδί.

— Σίγουρα θα 'φαγες το ψωμί.

— Όχι αφεντικό, νάτο.

Το παιδί είχε βάλει από μέσα κάτι ξιλαράκια ώστε να φαίνεται απείραχτο το καρβέλι, είδε ο σπανός, πίστεψε.

— Μήπως μετάνιωσες αφεντικό; Αν μετάνιωσες, να σου βγάλω τρεις λουρίδες κρέας από τη ράχη όπως συμφωνήσαμε.

— Όχι, όλα γίνανε καλά, δε σε διώχνω.

Νύχτωσε, βάλανε να φάνε, πέσανε να κοιμηθούνε.

Ο σπανός είχε μια κόρη κοπέλα κι ένα αγοράκι μικρό. Τη νύχτα το μικρό φώναξε πως ήθελε να κατουρίσει. Έξω εκεί κρεμότανε μια χατζάρα.

— Πρόσεξε βρε μη κατουρίσεις γιατί θα σου το κόψω.

Τρόμαξε το μικρό, του 'φυγε το κατούρημα.

Μετά από λίγο πάλι το μικρό, πάλι ο σπανός στο παιδί, να το βγάλει έξω να κατουρήσει.

Έπεσε το παιδί να κοιμηθεί κι απάνω που τον έπαιρνε ο ύπνος, πάλι το μικρό να θέλει να κατουρήσει, πάλι ο σπανός:

— Σήκω να το βγάλεις έξω να κατουρήσει.

Το παιδί είχε χάσει τον εαυτό του. Δεν άντεξε, άρπαξε τη χατζάρα το 'κοψε κομμάτια, το πέταξε έξω και πήγε να κοιμηθεί.

Σηκώθηκε το πρωί ο σπανός, είδε κομματιασμένο το παιδί.

— Βρε τι έκανες εδώ;

— Μήπως μετάνιωσες αφεντικό; Αν το μετάνιωσες διώξε με, εγώ σου βγάζω τις τρεις λουρίδες κρέας από τη ράχη σου, φεύγω και είμαστε εντάξει.

— Όχι δε σε διώχνω αλλά ώσπου να θάψουμε το παιδί, εσύ να ανεβάσεις την αγελάδα πάνω στην τaráτσα του σπιτιού.

Έφυγαν αυτοί, πήρε τη χατζάρα το παιδί, κομμάτιασε την αγελάδα και ώσπου να γυρίσει ο σπανός είχε πετάξει όλα τα κομμάτια της απάνω.

Τα είδε ο σπανός έσφιξε τα δόντια, ήθελε να φάει το παιδί.

— Μήπως μετάνιωσες αφεντικό; Αν μετάνιωσες διώξε με, αλλά, όπως συμφωνήσαμε, πρέπει να σου βγάλω τρεις λουρίδες κρέας από τη ράχη σου.

— Όχι δε σε διώχνω.

Κοιμηθήκανε, ξημέρωσε ο Θεός την ημέρα. Είπε ο σπανός στο παιδί:

— Πάρε τα πρόβατα και πήγαινε να τα βοσκήσεις.

Ο σπανός είχε φτιάξει σχέδιο, στο πως θα 'βγαζε από τη μέση το παιδί. Είπε στη γυναίκα του.

— Όταν έρθει αυτός το βράδυ να του πεις:

— Τ' αφεντικό πέθανε. Εγώ θα φιάξω μια γούβα σαν μνήμα και θα κρυφτώ μέσα. Πες του λοιπόν ότι πέθανα και να φύγει, γιατί αλλιώς θα μου βγάλει τρεις λουρίδες κρέας από τη ράχη.

Έφτασε το βράδυ το παιδί με τα πρόβατα, τακτοποίησε τις δουλειές και ρώτησε τη γυναίκα του σπανού, που είναι το αφεντικό.

— Το αφεντικό πέθανε. Του είπε η κυρά.

Έπιασε αυτός τάχα να κλαίει, που έχανε ένα τόσο πολύ καλό αφεντικό.

— Τότε κυρά μου εγώ δεν έχω πια δουλειά εδώ και πρέπει να φύγω. Πες μου όμως, που τον θάψατε να πάω να προσκυνήσω το χωματάκι του πριν φύγω.

Όλα όμως αυτά τα έκανε στα ψέματα, γιατί ποτέ δεν πίστευε ότι όλα αυτά ήτανε αλήθειες. Θυμήθηκε τη συμβουλή του πατέρα του, που και τα παιδιά είχανε παρακούσει, θυμήθηκε και τι είχαν πάθει τ' αδέρφια του και ήταν αποφασισμένος να τον βγάλει από τη μέση πριν υποφέρουνε και άλλοι εξ αιτίας του. Μα και η γυναίκα με την κόρη του υποφέρανε από αυτόν τον διάβολο.

Η γυναίκα έδειξε στο παιδί, που ήτανε η γούβα που 'χε μπει μέσα ο σπανός.

Πλησίασε το παιδί και παρασταίνοντας τη φωνή της γυναίκας του σπανού, σαν τάχα να ήταν αυτή η ίδια είπε:

— Άντρα μου έφυγε αυτό το παλιόσκυλο.

Και από μέσα από τη γούβα ο σπανός:

— Έφυγε γυναίκα;

— Ναι έφυγε άντρα μου.

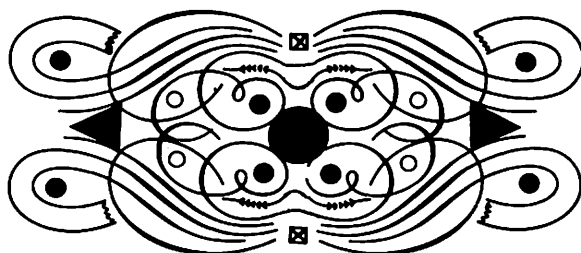
Αφού βεβαιώθηκε καλά το παιδί ότι ο σπανός ήτανε μέσα στη γούβα που είχε φροντίσει να τη σκεπάσει κι όλες, πήγε εκεί, πέταξε το σκέπασμα και καθώς ήτανε στη γούβα, τον κομμάτιασε εκεί με τη χατζάρα.

Η γυναίκα του σπανού δε λυπήθηκε καθόλου για το πάθημα του άντρα της, ίσα-ίσα είχε ελευθερωθεί από τα βασανιστήρια που της έκανε.

Το παιδί που τα 'ξερε όλα αυτά είπε στην κυρά.

— Θα πάρω την κόρη σου γυναίκα μου και θα ζήσουμε όλοι ήσυχα και ωραία. Παντρεύτηκε την κόρη του σπανού το παιδί, ήτανε δουλευτής και αγαπητός, προκόψανε καλά, φώναξε μαζί και τα άλλα αδέρφια, αποκτήσανε χρήματα και κοπάδια πρόβατα.

Και ζούσαν όλοι αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα.



Τα τρία μήλα τα χρυσά

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας βασιλιάς που είχε τρία αγόρια.

Στο εξοχικό του είχε μια μηλιά που απ' τη μια μέρα στην άλλη ψηνόντουσαν τα χρυσά της μήλα, αλλά, όλο και πρόφταινε κάποιο θηριό και τ' άρπαζε.

Αποφασίσανε να το παραφυλάξουνε και έπεσε στο μικρό βασιλόπουλο.

Έπιασε καλό μέρος το παιδί και εκεί που ήταν έτοιμα τα μήλα να οριμάσουνε πετάχτηκε ένα παράξενο θηριό με δώδεκα κεφάλια να τα χάψει. Πάνω εκεί το σφεντόνισε το παλικάρι και το λάβωσε στο πόδι, χάθηκε όμως το θηριό.

Το παιδί δεν το 'βαλε κάτω, ακολούθησε κατά πως έτρεχε το αίμα από το πόδι του θηριού και τα σημάδια τον φέρανε μπροστά σε μια μεγάλη σπηλιά.

Μπήκε μέσα, προχώρησε και σε λίγο είδε πως πήγαινε στο βάθος που

ήτανε ολοσκότεινο.

Γύρισε στο παλάτι και είπε στα αδέρφια του να πάρουνε πολλά σκοινιά, να δεθεί κάποιος να κατέβει στο βάθος κάτω της σπηλιάς, να βρει και να σκοτώσει το θεριό.

Έτσι κι έγινε.

— Θα κατέβω εγώ, είπε το μικρό βασιλόπουλο.

Δέθηκε καλά και έδωσε τις παραγγελίες του στ' αδέρφια.

— Όταν σας κουνάω γρήγορα το σκοινί, αυτό θα είναι σημάδι να με ανεβάζετε γρήγορα πάνω, αν το κουνάω σιγά, περιμένετε και μη φοβάστε.

Δέσανε πολλά-πολλά σκοινιά, τον κατέβαζαν, τον κατέβαζαν, καμιά φορά τους κούνησε μαλακά το σκοινί, κατάλαβαν πως είχε φτάσει στο τέρμα του μαύρου πηγαδιού. Έμειναν και περίμεναν εκεί.

Το παλικάρι σαν έφτασε το τέρμα του πηγαδιού, βρέθηκε σε φωτεινό τόπο, κατάλαβε πως ήταν στον κάτω κόσμο, όπως είχε ακουστά.

Λίγο πιο πέρα είδε έναν ωραίο πύργο, προχώρησε προς τα εκεί και του βγήκε μπροστά μια όμορφη κοπέλα σαν όλα τ' αστέρια του ουρανού.

— Πως βρέθηκες εσύ εδώ;

— Το και το, της είπε το βασιλόπουλο. Έρθα να σκοτώσω το θεριό.

— Πρόσεχε παλικάρι μου, έτσι και με την πρώτη δε το σκοτώσεις, χάθηκες.

Το θεριό κοιμότανε του καλού καιρού. Συγκεντρώθηκε το βασιλόπουλο, σημάδεψε με τη σπάθα του ίσια στο μεσόφρυδο του κεφαλιού του και με μια δυνατή του άνοιξε στα δύο το κεφάλι. Το θεριό δεν ήθελε άλλη. Σπαρτάρισε, σπαρτάρισε δυνατά, ώσπου τα τίναξε.

Σαν έγιναν όλα τούτα τα σπουδαία, του είπε η κοπέλα.

— Και γω βασιλοπούλα είμαι. Για καλό και για κακό όμως, πάρε αυτά τα τρία καρύδια κι αν έρθεις σε κίνδυνο και δυσκολία θα σου χρειαστούν. Πάμε τώρα ν' ανέβουμε στον απάνω κόσμο.

Το παιδί πονηρεύτηκε. Του πέρασε από το μυαλό, ότι αν δενότανε πρώτος αυτός και τον ανέβαζαν τ' αδέρφια, μπορούσε να τη χάσει. Και ήταν η πεντάμορφη του κόσμου.

Έδεσε καλά την κοπέλα, κούνησε βιαστικά το σκοινί και αμέσως άρχισε το ανέβασμα.

Μόλις την είδαν απάνω τ' αδέρφια θαμπωθήκανε κι αμέσως βάλανε το κακό στο νου τους για τον αδερφό.

Δεν πήγαινε πίσω όμως και το μικρό βασιλόπουλο. Το κακό νικάει και τ' αδέρφια ακόμα. Όταν κατέβηκε το σκοινί και έμενε να δεθεί ο ίδιος να τον ανεβάσουν, φοβήθηκε μη τον πετούσαν κάτω αν τον ανέβαζαν κάμποσο, οπότε χανότανε σίγουρα. Έδεσε λοιπόν μια πέτρα, κοντά στο βάρος του, κούνησε βιαστικά το σκοινί τραβήχτηκε λίγο από το πηγάδι και περίμενε.

Σε λίγο, ένας μεγάλος κρότος και η δεμένη πέτρα είχε κομματιαστεί μπροστά του. Το παιδί έμεινε στον κάτω κόσμο.

Τα κακά αδέρφια πιέσανε την κοπέλα να μη πει πουθενά τίποτα, γιατί θα την σκότωναν αμέσως. Κάνανε συμφωνία ότι θα την έπαιρνε ο ένας από τους δύο.

Μαυροφορέθηκε το παλάτι για το χαμό του παλικαριού.

Ας αφήσουμε όμως τον απάνω κόσμο κι ας δούμε τι έγινε το καλό βασιλόπουλο στον κάτω κόσμο.

Πήρε δρόμο, περπάτησε μέρες και μέρες. Κάποτε έφτασε σε μια μεγάλη πολιτεία. Είδε μαυροφορεμένο όλο τον κόσμο. Έσφιξε η καρδιά του παιδιού. Ρώτησε τι κακό τους είχε βρει.

— Θα 'σαι ξένος παλικάρι μου και δε θα ξέρεις τη συμφορά μας. Έχουμε εδώ ένα θηρίο που μας κρατάει το νερό κι αν δεν πάνε κάθε μέρα κι από έναν να φάει, δε μας το αφήνει. Και η πιο μεγάλη ακόμα συμφορά είναι, που έπεσε κλήρος στην κόρη του βασιλιά, γι αυτό είμαστε όλοι σε μαύρο θρήνο. Ο βασιλιάς μας, έβγαλε είδηση, ότι όποιο παλικάρι μπορέσει και σκοτώσει το θηρίο, θα πάρει την κόρη του γυναίκα και όλο το βασίλειό του.

Το βασιλόπουλο ζήτησε να μάθει όλες τις λεπτομέρειες. Τα άκουσε όλα μα δεν ξεστόμισε τίποτα.

Έρθε η ώρα, που ο υπηρέτης του βασιλιά κουβαλούσε την κόρη και θα την άφηνε στη συνηθισμένη θέση κοντά στο πηγάδι, πήγε όμως πιο μπροστά το παιδί και έπιασε τη θέση της.

— Για μένα είναι η θέση αυτή παλικάρι μου. Σε μένα ο κλήρος να με φάει το αχόρταγο θηρίο, πήγαινε πιο πέρα.

— Όχι κοπέλα μου, εγώ ξέρω και σκοτώνω κάτι τέτοια θηρία.

Απάνω στην κουβέντα, βγήκε το θηρίο με τα τρία κεφάλια. Ήτανε χαρούμενο.

— Μπα, τι βλέπω; Δυο μεζέδες μου 'φεραν σήμερα.

Πλησίασε το θηρίο ν' αρπάξει πρώτα το παλικάρι, που ήτανε πρώτο, αλλά σαν αστραπή αυτό του τίναξε μια, δυο δυνατές σπαθιές πάνω στα κεφάλια και του τα τίναξε πέρα όλα.

Είδε το θαύμα ο υπηρέτης, πήρε τη βασιλοπούλα να φύγει.

Το παλικάρι έκοψε τις τρεις γλώσσες από τα κεφάλια του θηρίου, τις έκρυψε και έφυγε κι αυτό.

Ο υπηρέτης του βασιλιά σκέφτηκε το πονηρό. Φώναζε ότι αυτός σκότωσε το θηρίο. Είχε μάλιστα απειλήσει τη βασιλοπούλα ότι αν μιλούσε θα τη σκότωνε.

Η δουλειά πήγαινε καλά. Ο υπηρέτης, που θα γινότανε βασιλιάς είχε βγάλει διαταγή:

— Όλοι όσοι πίνουν να λένε: εις υγείαν του υπηρέτη που σκότωσε το

θηρίο.

Το βασιλόπουλο είχε θρει ένα καλυβάκι και έμενε μαζί με μια θεομό-
ναχη γριούλα.

Ο υπηρέτης, σα να 'τανε από τώρα βασιλιάς, έβγαλε διαταγή να έρθει
όλη η πολιτεία στο παλάτι, να γλεντήσουν όλοι για τη σωτηρία τους. Δεν
έπρεπε να λείψει κανένας, θα τρώανε, θα πίνανε λέγοντας:

— Εις υγείαν του υπηρέτη που σκότωσε το θηρίο, αλλά δε θα 'πρεπε
να πάρουν τίποτα μαζί τους.

Πήγε και η γριούλα στο μεγάλο τραπέζι, κάτι πήρε για τη γατούλα της.
Την είδαν όμως.

— Δεν πειράζει γιε μου, μια γατούλα έχω.

— Να την έφερνες εδώ να έτρωγε όσο ήθελε.

Πήγαν υπηρέτες στο σπίτι της γριούλας να φέρουν τη γάτα, είδαν ό-
μως εκεί το βασιλόπουλο, που δεν ξέρανε ποιός είναι.

— Γιατί εσύ δεν ήρθες στο βασιλικό τραπέζι; Έλα γρήγορα.

Τι να κάνει το παιδί, πήγε στο βασιλικό τραπέζι.

Όταν σήκωσε το ποτήρι του να πει το πρώτο κρασί δεν είπε την ευχή
που είχε διατάξει ο πανούργος υπηρέτης. Αυτός τον πρόσεξε και του εί-
πε θυμωμένος.

— Γιατί δε λες: εις υγείαν του υπηρέτη που σκότωσε το θηρίο;

— Γιατί δεν το σκότωσε κανένας υπηρέτης το θηρίο.

Όλος ο κόσμος στο παλάτι αναστατώθηκε. Ο βασιλιάς τα είχε χαμένα,
ενώ η βασιλοπούλα έβλεπε πλέον ότι θα ελευθερωνότανε από τα νύχια
του πανούργου υπηρέτη. Και προτού ακόμα προφτάσει ο υπηρέτης να
κάνει οτιδήποτε σηκώθηκε το βασιλόπουλο και είπε:

— Το θηρίο με τα τρία κεφάλια το σκότωσα εγώ. Έδωξα τη βασιλο-
πούλα από τη θέση της, πήρα εγώ τη δική της, και του πέταξα πέρα τα
τρία κεφάλια με δυο δυνατές σπαθιές. Ήθελα να ρωτήσω τον υποψήφιο
βασιλιά και πρέπει ν' απαντήσει: Υπάρχει κεφάλι χωρίς γλώσσα;

— Όχι απάντησε ο υπηρέτης.

— Νάτες οι γλώσσες των κεφαλιών του θηρίου. Και πέταξε πάνω στα
τραπέζια τρεις μεγάλες άγριες γλώσσες.

Η βασιλοπούλα δεν άντεξε άλλο. Πετάχτηκε από την θέση της και χύ-
θηκε στην αγκαλιά του βασιλόπουλου κλαίγοντας:

— Είσαι ο σωτήρας μου. Ναι πήρες τη θέση μου για μένα μπροστά στο
θηρίο. Σε θαύμασα παλικάρι μου όπως το κομμάτιασες. Έφυγες όμως και
βρήκε καιρό ο κακός αυτός άνθρωπος να πει πως τάχα αυτός το σκότω-
σε, με απείλησε μάλιστα πως θα με σκοτώσει αν μαρτυρούσα.

Δέσανε τον υπηρέτη πίσω από δύο άλογα, τα 'βαλαν να τρέχουν.

Κομματιάστηκε ο υπηρέτης.

Λέει ο βασιλιάς:

— Παλικάρι μου η κόρη μου είναι δική σου. Και το βασίλειό μου όλο δικό σου. Να ζήσετε, να σας βλέπω και να χαίρομαι.

— Βασιλιά μου είσαι ο πιο καλός άνθρωπος του κόσμου. Η κόρη σου η πιο καλή και πιο ωραία απ' όσες βασιλοπούλες υπάρχουν στον κόσμο. Σ' ευχαριστώ για τη μεγάλη τιμή που μου κάνεις. Είμαι πολύ λυπημένος που δε μπορώ να απολαύσω αυτή τη μεγάλη ευτυχία που μου προσφέρεις γιατί έχω από πριν δώσει το λόγο μου σε μια κοπέλα στον απάνω κόσμο. Μια χάρη μόνο ζητάω βασιλιά μου, βοήθησε να ανέβω στον απάνω κόσμο.

Μάζεψε τις μάγισσες ο βασιλιάς και βρήκανε αυτές τον τρόπο.

— Να μαζευτούν σαράντα αετοί. Θα 'χεις παιδί μου σαράντα κομμάτια κρέας, σαράντα κομμάτια ψωμί και αρκετό νερό. Άμα ακούσεις κρα, θα δίνεις κρέας και ψωμί στους αετούς, άμα ακούσεις κρου, θα τους δίνεις νερό!!

Έγιναν όλα όπως τα είπαν οι μάγισσες, αποχαιρέτησε το παιδί το βασιλιά και την όμορφη βασιλοπούλα, μπήκε σ' ένα καλάθι που το σήκωναν οι αετοί και όλοι μαζί πήραν κατά τη ύψη.

Ανέβαιναν, ανέβαιναν, κάθε τόσο τάζε το παιδί τους αετούς, τους έδινε και νερό. Είχανε ακόμα ύψος να κάνουνε για να βγούνε στον απάνω κόσμο και του παιδιού είχε σωθεί το κρέας. Όταν άκουσε από τα φοβερά πουλιά «κρα» και δεν είχε άλλο κρέας, έκοψε με το σπαθί του ένα κομμάτι από τη γάμπα του και τους το 'δωσε.

Φτάσανε στον απάνω κόσμο.

Ο αρχηγός των αετών, που είχε καταλάβει τι είχε κάνει το παιδί, τον έβαλε να περπατήσει αλλά αυτός κούτσαινε.

— Όποιος το 'φαγε να το ξεράσει.

Το ξέρασε ο αετός που το είχε φάει, του το κόλησαν, περπατούσε ωραία.

Οι αετοί κατέβηκαν ξανά στον κάτω κόσμο.

Πήρε τους δρόμους το παιδί. Βασανιζότανε στο πως θα πήγαινε στο παλάτι του πατέρα του; Πως θα έπαιρνε την κοπέλα;

Στον δρόμο συνάντησε έναν τσοπάνο.

— Μου δίνεις αυτό που φοράς στο κεφάλι;

Του το έδωσε. Το βασιλόπουλο φαινότανε σαν τσοπανόπουλο.

Έφτασε στην πολιτεία, που ήταν το παλάτι του πατέρα του. Μπήκε σ' ένα ραφτάδικο.

— Πάρτε με στη δουλειά σας. Δεν θέλω τίποτα. Μόνο ένα κομμάτι ψωμί. Θα 'μαι πιστός.

Η γυναίκα του ράφτη τον λυπήθηκε.

— Ας τον πάρουμε τον καημένο.

Έκανε με προθυμία ότι του λέγανε, έβρισκε όμως καιρό και πήγαινε κατά το παλάτι. Το γυρόφερνε, παρατηρούσε πόρτες και παράθυρα,

μπαλκόνια. Από τις πολλές φορές την είδε κάποτε που έστεκε μόνη στο μπαλκόνι. Της έδωσε να καταλάβει με νοήματα ποιος ήταν. Αυτή είχε καταλάβει. Πάλι την άλλη μέρα, νέα νοήματα, η κόρη τα ήξερε πλέον όλα.

Το μεγάλο βασιλόπουλο πίεζε την κόρη να δεχτεί να την κάνει γυναίκα του.

Η κόρη, που ο βασιλιάς την αγαπούσε σαν δικό του παιδί, ζήτησε να της φτιάξουν μια φορεσιά. Πήραν σειρά τα μαγαζιά, στάθηκε η κόρη στο ραφτάδικο όπου δούλευε το βασιλόπουλο. Ζήτησαν να τους πει τι φορεσιά ήθελε.

— Θέλω μια φορεσιά τον κάμπο με τα λουλούδια αλλά να είναι μονοκόμματα ούτε ψαλιδιά, ούτε βελονιά.

Ο ράφτης απορούσε. Το βασιλόπουλο σκούνταγε το αφεντικό του και του έλεγε κρυφά να πει ότι μπορούσαν να την φτιάξουν. Καμιά φορά καταφέρνει το αφεντικό και είπε το ναι.

Πήρε το αφεντικό την παραγγελία και ζήτησε από τον υπηρέτη του να του πει πως θα έφτιαχναν μια τέτοια φορεσιά.

— Αφεντικό θέλω ένα σακί καρύδια, ποτό και ένα δωμάτιο που να είναι κλειστό. Ούτε τρυπίτσα.

Το αφεντικό έκανε όπως ακριβώς του ζήτησε ο παράξενος υπηρέτης του. Πήρε ο υπηρέτης τα καρύδια και το ποτό, πήρε και μια κρεμάστρα και κλείστηκε στο δωμάτιο. Έσπαγε καρύδια, έτρωγε και έπινε ο πονηρός υπηρέτης. Έμεινε εκεί μια δυο μέρες. Έσπασε τέλος ένα από τα μαγικά καρύδια που του είχε δώσει η κοπέλα όταν την έδενε να την ανεβάσει στον απάνω κόσμο κι αμέσως βγήκε ένα ωραίο φουστάνι που 'χε πάνω του κάμπους με τα λούλουδα, χωρίς ψαλιδιά και χωρίς καμιά ραφή.

Το 'φερε στο αφεντικό του που έμενε σαστισμένος.

Έρθαν ο βασιλιάς με την κόρη, το είδαν, το θαύμασαν, το πλήρωσαν όσο ήθελε ο ράφτης και το πήραν.

Ζήτησε όμως και άλλο φουστάνι η κόρη.

Πάλι ο βασιλιάς με το κορίτσι στο ράφτη.

— Θέλω ένα φουστάνι τις θάλασσες με τα καράβια αλλά χωρίς ψαλιδιά και ραφή.

Πάλι τα ίδια σκουντήματα στο αφεντικό ο υπηρέτης, δέχτηκε ο ράφτης την συμφωνία, γίνανε όσα και στο πρώτο φουστάνι και έτοιμο το νέο με τις θάλασσες και τα καράβια.

Ζήτησε όμως και τρίτο φουστάνι η κόρη και ήθελε τώρα να έχει τον ουρανό με τ' άστρα, αλλά και τούτο το 'φτιαξε το βασιλόπουλο σπάζοντας το τρίτο καρύδι.

Όλο το παλάτι ήτανε πολύ ευχαριστημένο και ζήτησε να 'ρθει ο ράφτης με όλο του το προσωπικό να τους κάνουν τραπέζι.

Με αυτό τον τρόπο, άγνωστο το μικρότερο βασιλόπουλο, έμπαινε ύ-

στερα από πολλά χρόνια στο πατρικό παλάτι ενώ η κοπέλα, ήξερε τώρα πολύ καλά ότι αυτός ήταν που την είχε ανεβάσει στον απάνω κόσμο και την είχε κερδίσει σκοτώνοντας το θηρίο με τα δώδεκα κεφάλια, όπως είδαμε στην αρχή. Ήξερε ακόμα η κοπέλα και πόσο άσκημα είχαν φερθεί σ' αυτόν τα δυο του αδέρφια.

Άρχισε να διηγείται τα όσα είχαν γίνει. Έφτασε και στο σημείο που τα αδέρφια του άφησαν την πέτρα, νομίζοντας πως ήταν ο ίδιος. Θέλοντας να τον βγάλουν από τη μέση για να πάρει κάποιος απ' αυτούς την όμορφη βασιλοπούλα.

Τα δύο αδέρφια είχαν κιτρινιάσει από το φόβο τους και έτρεμαν. Τους κατάλαβε όμως το βασιλόπουλο και τους είπε:

— Αδέρφια μου, δεν πειράζει. Αν και πέρασα πολλά εξ' αιτίας σας, εγώ δεν σας κρατάω κακία. Αρκεί που ξαναβρίσκω τούτη τη βασιλοπούλα.

Το κορίτσι χύθηκε στην αγκαλιά του.

— Με κέρδισες άρχοντά μου σκοτώνοντας το θηρίο με τα δώδεκα κεφάλια που με κρατούσε φυλακισμένη στον κάτω κόσμο.

Ο βασιλιάς ξαναβρήκε το χαμένο γιο του, πήγαινε όμως η καρδιά του για τους άλλους δύο.

Γίνανε γάμοι και χαρές. Το μικρότερο βασιλόπουλο έπαιρνε μια βασιλοπούλα που είχε κερδίσει με τη δύναμή του.

Τα δύο άλλα βασιλόπουλα δεν αντέξανε τη ντροπή. Το είχαν πιο καλά να τιμωρηθούνε σκληρά. Αντίς γι' αυτό η συγχώρεση. Δεν άντεχαν τη ντροπή. Πήρανε τα μάτια τους και φύγανε για χώρες μακρινές. Ποτέ δε γυρίσανε πίσω.

Το βασίλειο του πατέρα με το νέο βασιλιά τώρα ξαναγνώριζε την ευτυχία που του είχαν χαλάσει τα δυο αδέρφια. Ζήσαν λοιπόν καλά κι εμείς ακόμα καλύτερα.





Τα διαμάντια

Μια φορά κι ένα καιρό ήταν ένας σπανός. Όλοι οι σπανοί έχουν το διάβολο μέσα τους. Είχε βρει κάτι πολύ παλιά χαρτιά, που γράφανε για χαμένους κόσμους, για ζωή πάνω στ' αστέρια, γράφανε και για ένα νησί, μέσα στον απέραντο ωκεανό που πόδι ανθρώπου δεν πάτησε ποτέ εκεί ο-πού 'τανε βράχος σωστός, ίσιος προς τα πάνω σαν την κολώνα, και, που στην κορυφή του βρισκόταν σωροί από διαμάντια και μπιρλάντια.

Τα χαρτιά του σπανού γράφανε πως μάτι ανθρώπου δεν το είδε και πόδι ανθρώπου δεν το πάτησε ποτέ, πως καράβι κανένα δε το συνάντησε στην πλώρη του κι έγραφε ακόμα, πως αν το δει το μάτι σου και φτάσεις κοντά του αδύνατο θα 'ναι να φτάσεις στην κορφή του.

Ο σπανός — το διάβολο είχε μέσα του — σκεφτότανε, πως θα 'βρισκε το νησί, αλλά πιο πολύ, πως θα 'φτανε να πάρει το πιο μεγάλο θησαυρό του κόσμου, πως βρισκότανε εκεί.

Κατάστρωσε το σχέδιό του:

Κατέβηκε στα λιμάνια και παρατηρούσε τα πλεούμενα.

Διάλεξε ένα όπου 'χε τη γοργόνα του Μεγαλέξαντρου στην πλώρη και το σκαρί του, δελφίνι σωστό.

Πλησίασε τον καπετάνιο:

— Θα 'θελες καπετάνιε μου να σε ναυλώσω για ένα ταξίδι στις άγνωστες θάλασσες;

— Για τούτο το καράβι άρχοντά μου δεν υπάρχουν άγνωστες θάλασσες. Όσο στη γοργόνα μου μπροστά λένε πως ζει ο αδερφός της ο Μεγαλέξαντρος, οι θάλασσες λαδώνουνε κι ανοίγουνε οι δρόμοι κι όποιος της πει πως πέθανε, ζωντανεύει και τον πνίγει.

— Μεγάλη μπουκιά φάε καπετάνιε μου, μεγάλο λόγο μη λες.

— Αν είναι να πάμε σ' άγνωστες θάλασσες, δικό σου το καράβι μου.

— Δε θέλω καράβια. Τα καράβια χρυσάφι δεν είναι, μα χρυσάφι κουβαλάνε. Ας μη λέμε πολλά καπετάνιε μου. Με τούτο το ταξίδι μόνο, χρυσό θα γίνει όλο το καράβι σου.

Έδωσε φλουριά ο σπανός στον καπετάνιο ν' αφήσει στο σπιτικό του και στους ναύτες του όσο θα λείπανε, πήρε όμως μαζί του και το μικρό ναυτόπουλο που άξιζε για όλους. Φίλησε το ναυτόπουλο το χέρι της μά-

νας του, πήρε κοντά την ψυχή της, δύναμη Θεού.

Ξεκίνησε το καράβι, άνοιξε πανιά και χύθηκε στο μαύρο πέλαγος. Πήρανε όλα τα χρειαζούμενα για πολύ μεγάλο ταξίδι, πήρε όμως και ο διαβολεμένος τα δικά του χρειαζούμενα κι ακόμα: ένα άδαιο τραγίσιο τουλούμι, όπλα, φτυάρια και άλλα πολλά. Ήξερε αυτός.

Ταξίδευαν μέρες και νύχτες. Συνάντησαν φουρτούνες, πέρασαν δύσκολα περάσματα. Ο σπανός όλο μελετούσε τα παλιά χαρτιά του, έβλεπε τις νύχτες τ' αστέρια κι έλεγε στον καπετάνιο την πορεία οπού έπρεπε.

Πέρασαν μέρες. Ουρανό και θάλασσα μόνο έβλεπε, η γοργόνα μπροστά.

Κι ένα πρωινό, με το που βγήκε ο ήλιος μέσα από τη θάλασσα και σπάζαν κάτω τα διαμαντένια νερά, να το παράξενο νησί μπροστά με τις κοφτές κορφές, τις απότομες πέτρινες ακρογιαλιές ίσιες ψηλά σαν την κολώνα, οπού 'τανε αδύνατο να τις πατήσει πόδι ανθρώπου.

Ο σπανός είπε να πλευρίσει κοντά εκεί το καράβι.

Ρίξαν άγκυρες γύρω τριγύρω.

Ο σπανός είχε καταστρώσει το σχέδιό του.

'Αλειψε με λάδι το τραγίσιο τουλούμι, του άνοιξε μερικές τρύπες, έβαλε μέσα το μικρό ναυτόπουλο, του 'βαλε μέσα ένα όπλο κι ένα φτυάρι και του 'δωσε παραγγελιές. Έδεσε το τουλούμι. Το παιδί έπαιρνε αέρα από τις τρύπες.

Τέλειωσε τη δουλειά του, άφησε το τουλούμι πάνω στ' αμπάρι, πήρε τον καπετάνιο κι όλους τους ναύτες και κατέβηκαν κάτω.

Είδε ένας μεγάλος αετός την ερημιά, του μύρισε το λάδι, όρμησε και πήρε το τουλούμι, πέταξε μια, και νάτος στην κορφή του βουνού πάνω στους σωρούς με τα διαμάντια, όπου δεν πάτησε ανθρώπου ποδάρι. Εκεί μπορούσε να το φάει.

Δασκαλεμένο το ναυτόπουλο, δίνει μια ντουφεκιά μέσα από το τουλούμι και χάθηκε ο αετός.

Βγήκε το ναυτόπουλο από το τουλούμι, τι να δει; Σωροί από διαμάντια και μπριλάντια που παίζανε με τον ήλιο και δεν μπορούσες να καταλάβεις, ο ήλιος ή τα διαμάντια είχανε μέσα τους τη λάμψη. Το παιδί μισόκλεινε τα μάτια από την αστραφτερή λάμψη.

— Μήπως τούτα είναι του ουρανού τ' αστέρια κι ήρθαν εδώ να ξεκουραστούν από το μεγάλο ταξίδι της νύχτας; αναρωτιόταν το ναυτόπουλο.

Πάνω εκεί άκουσε από κάτω τη φωνή του σπανού:

— Κάνε όπως σε διάταξα.

Το παιδί φτιάριζε τις διαμαντόπετρες και τα μπιρλάντια και τα 'σπρωχνε προς τα κάτω. Όλα πέφτανε πάνω στο αραγμένο καράβι.

Κάποτε φόρτωσε το καράβι μέχρι τα μπούνια.

— Καιρός να φεύγουμε. Είπε ο σπανός στον καπετάνιο:

— Όλα καλά, μα το ναυτόπουλο μου τι θα γίνει, πως θα το πάρουμε;

— Τί αξία έχει ένας άνθρωπος μπροστά σε τούτο τον θησαυρό;

Ο καπετάνιος είχε υποταχτεί μπροστά σε τούτους τους σωρούς από τα πιο πολύτιμα πετράδια.

Έφυγαν κι άφησαν μόνο το παιδί πάνω στο έρημο νησί.

Το παιδί έβλεπε το καράβι, που όσο πήγαινε και μάκραινε, ώσπου το 'χασε από τα κλαμένα μάτια του. Έβλεπε πως ήταν της μοίρας του γραφτό να χαθεί πάνω σ' αυτή την αστραφτερή ερημιά.

Πήρε να γυρίσει γύρω-γύρω το νησί, όσο μπορούσε. Προσπάθησε να κατέβει προς τη θάλασσα, μη και περνούσε κανένα καράβι να τον πάρει, τίποτα.

Ήταν αδύνατο να κατέβει από αυτά τα όρθια βράχια, όρθιες κολώνες. Θυμήθηκε το σπίτι του, το τελευταίο φιλί στη μάνα του, θυμήθηκε την ευχή της: «Βοήθησέ με ευχή της μάνας μου».

Το παιδί ξεθαρρεμένο έψαχνε παντού να βρει τρόπο. Κάτι του 'λεγε πως δε θα χαθεί. «Βοήθησέ με ευχή της μάνας μου».

Και η ευχή μίλησε.

Καθώς περπατούσε πάνω στις διαμαντόπετρες, είδε μπροστά του, μια μεγάλη χρυσή πλάκα. Στάθηκε και την παρατηρούσε. Έσκυψε και την τράβηξε. Είδε κάτι σκαλιά που πήγαιναν προς τα κάτω.

Πίστεψε πως είχε βρει την σωτηρία του.

Άρχισε να κατεβαίνει αυτά τα σκαλοπάτια. Κατέβαινε, κατέβαινε, μέρες και νύχτες, κατέβαινε. Είχε φτάσει στον κάτω κόσμο.

Έφτασε σ' ένα δάσος όλο πορτοκαλιές και φρούτα. Έφαγε το ναυτόπουλο και χόρτασε. Πήγε πιο πέρα, είδε ένα φούρνο, που απ' τη μια μεριά έμπαιναν άψητα ψωμιά και βγαίνανε ψημένα από την άλλη.

Πήρε ένα μαζί του και πάλι δρόμο.

Έφτασε κάποτε σ' ένα τόπο, όπου έτρεχε νερό από μια πηγή.

Στάθηκε εκεί και ήπιε και ξεκουράστηκε.

Πουθενά να δει άνθρωπο. Ξαναπήρε τον δρόμο, περπατούσε, περπατούσε σε έρημο ωραίο τόπο. Η ερημιά τον είχε αγριέψει. Είδε μπροστά μακριά έναν μεγάλο πύργο. Τάχυνε προς τα εκεί το βήμα. Όταν πλησίασε πολύ κοντά, είδε στην πόρτα του πύργου να κάθεται ένας άνθρωπος. Μα δεν ήταν σαν όλους τους ανθρώπους. Αυτός ήταν ολόκληρος μαλλιαρός όπως είναι οι ουρακοτάγκοι.

Το παιδί φοβήθηκε πολύ. «Πως θα γλυτώσω απ' αυτό το θηρίο», είπε μέσα του. Σκεφτότανε να του μιλήσει, μα τι να του 'λεγε; Σκέφτηκε, σκέφτηκε, του 'ρθε και τρύπωσε κάτω από το κάθισμά του.

Σε μια στιγμή που κουνήθηκε κάπως αυτός ο παράξενος άνθρωπος, πετάχτηκε μπροστά του το παιδί, και του είπε χαρούμενο.

— Είσαι ο πατέρας μου, τώρα θα με γέννησες.

Τότε μίλησε ο παράξενος άνθρωπος, παραμέρισε τα μακριά του μαλλιά που του σκέπαζαν το πρόσωπο και είπε.

— Μπράβο παιδάκι μου. Πάρε ένα ψαλίδι και κόψε μου τούτα τα μαλλιά που του σκέπαζαν το πρόσωπο.

Πήρε το ναυτόπουλο ένα ψαλίδι μεγάλο του 'κόψε τα μαλλιά μπροστά ελευθέρωσε τα μάτια του.

— Μπράβο παιδάκι μου, που μ' έκανες και σε βλέπω.

— Ποιος σ' έκανε έτσι πατέρα;

— Μια πεντάμορφη μάγισσα παιδί μου.

Ζούσε καλά το ναυτόπουλο με τούτο τον πατέρα.

Κάποτε ο πατέρας έδωσε στον γιο του τριάντα εννέα κλειδιά για τις τριάντα εννέα αποθήκες του, που είχε όλου του κόσμου τα καλά, όσο ήθελε η ψυχή σου.

— Δε σου δίνω το άλλο κλειδί παιδί μου, αυτό με το νούμερο σαράντα. Μέσα εκεί έχω κλειδωμένες τις νεράιδες. Αν σου το δώσω πρέπει να σκλαβώσεις μια και να την πάρεις γυναίκα σου. Αυτές μπορεί να σου ξεφύγουν όλες και τότε χάθηκες κι εσύ.

— Μη φοβάσαι πατέρα, θα τα καταφέρω.

Πήρε το κλειδί, το κρατούσε, ενώ ήξερε τι ήταν σ' αυτό το κλειστό μέρος.

Πέρασε καιρός, πέθανε ο πατέρας. Το παιδί ξανάμεινε μόνο σ' αυτό τον έρημο τόπο. Είχε όλου του κόσμου τα καλά, μα ήταν μόνος.

Θυμήθηκε το κλειδί, όπου μ' αυτό θα άνοιγε τη μεγάλη πόρτα και θα βρισκότανε μέσα στις νεράιδες, θυμήθηκε και τι του 'χε πει ο πατέρας του.

Κάποτε πήρε τη μεγάλη απόφαση. Βρέθηκε σε μια μεγάλη μαρμαρένια γούρνα, όπου κάνανε μπάνιο μερικές. Το μάτι του έπεσε στην τρίτη. Και πριν καλά αυτές χαθούν και γίνουν αερικά καθώς ήσαν, αρπάζει το φόρεμα της τρίτης και το κρατούσε.

— Παλικάρι μου κρατάς κάτι δικό μου, μου το πήρες, με πήρες κι εμένα, είμαι δική σου.

Η νεράίδα έτσι καθώς ήταν ολόγυμνη δόθηκε στο παλικάρι.

Αυτό, εκεί, την έκανε δική του.

Την έφερε στο μεγάλο πύργο του πατέρα του.

Ένα αντρόγυνο ζούσε ευτυχισμένο.

Το ναυτόπουλο όμως, αν και ευτυχισμένο, το έτρωγε από μέσα του ένα μαράζι. Ποθούσε να πήγαινε στον απάνω κόσμο κι έδινε ότι κι αν ήταν να βρισκότανε ξανά στον τόπο του. Τούτος ο κάτω κόσμος του πλάκωνε την καρδιά. Είπε στη γυναίκα του τον πόνο του.

— Μη μου στεναχωριέσαι, αφού εσύ το θέλεις θα γίνει.

Η νεράιδα ήξερε που ήταν το μαγικό ραβδί. Το χτύπησε μια και να οι δυο τους στον απάνω κόσμο με τον ήλιο την ημέρα και την νύχτα με τον ουρανό με τ' άστρα.

Χτύπησαν το μαγικό ραβδί, είπαν να γίνει ένα παλάτι κι αμέσως νάτο μπροστά τους. Το ωραιότερο του κόσμου.

Είδανε από το παλάτι του βασιλιά τούτο το νέο παλάτι και μένανε με ανοιχτό το στόμα. Πότε χτίστηκε; Και πόσο ωραίο.

Ευτυχισμένο ζούσε το ναυτόπουλο με την πεντάμορφη νεράιδα του, όλοι τους αγαπούσαν.

Ο βασιλιάς τους κάλεσε στο παλάτι του να τους κάνει τραπέζι, με πολλούς άλλους καλεσμένους άρχοντες από το βασίλειό του. Φάγανε, ήπιανε, δισκεδάζανε.

Άρχισε ο χορός. Όλοι χορεύανε εκτός από την νεράιδα.

Ο βασιλιάς το παρατήρησε πρώτος. Μια τέτοια ομορφιά και να μη τιμái το χορό του; Την πλησίασε, την ρώτησε, αυτή του είπε:

— Βασιλιά μου έτσι πως είμαι ντυμένη είναι αδύνατο σε μένα να χορέψω, αν είχα το φόρεμα που ξέρει ο άντρας μου, μετά χαράς σου.

Πρέπει να πούμε, ότι η νεράιδα, έτσι και της πήρε τότε το νεραϊδένιο φόρεμα κι είχε γίνει γυναίκα του ναυτόπουλου, με τον καιρό παράσταινε ότι τον αγάπησε τόσο πολύ, που δεν ήθελε να ξαναγίνει νεράιδα. Και κάθε τόσο του έλεγε. Είχε πει λοιπόν στον άντρα της να κάψει το νεραϊδένιο φόρεμά της για να 'μενε για πάντα κοντά του, όσο ζούσε αυτός. Ο άντρας της, ενώ της είπε ότι το έκαψε, δεν το 'χε κάνει, αλλά το έκρυβε και πολλές φορές το κουβαλούσε πάνω του. Νεράιδα ήτανε αυτή, ήξερε πως δεν καίγεται το νεραϊδένιο φόρεμα.

Είπε ο βασιλιάς στο ναυτόπουλο το και το. Αυτός πως να χαλάσει το χατήρι του βασιλιά;

Έβγαλε κι έδωσε στη γυναίκα του το νεραϊδένιο φόρεμά της.

Μόλις ξεντύθηκε η νεράιδα τα ρούχα της γης και φόρεσε το νεραϊδένιο της έλαμψε από φως ολόκληρο το παλάτι. Ομορφιά σαν κι αυτή δεν είχε δει ποτέ τούτο το βασίλειο. Όλοι σταμάτησαν τον χορό και την βλέπανε. Χόρεψε για λίγο χωρίς να ακουμπάνε τα πόδια της στο δάπεδο και είπε:

— Με είδατε όπως ήμουν όταν ήρθα εδώ. Με βλέπετε και τώρα. Καιρός μου να πάω στον κόσμο που ανήκω.

Και χάθηκε από τα μάτια όλων η νεράιδα.

Το ναυτόπουλο έπεσε σε θρήνο. Ούτε ο βασιλιάς δε μπορούσε να το παρηγορήσει. Και να δεις, που αυτός είχε γίνει η αιτία να σηκωθεί τόσο μεγάλη δυστυχία.

Από τα πολλά, τον έκανε πρώτο αξιωματικό του ο βασιλιάς.

Ζούσε αυτός καλά κι εμείς καλύτερα.



Τα δυο αρχοντόπουλα

Μια φορά κι ένα καιρό δυο άρχοντες από πολύ μακρινές πολιτείες μια στο νότο και η άλλη στο βορρά, είχαν στείλει τα παιδιά τους σε μια άλλη πολύ μακρινή πολιτεία, όπου ήσαν άνθρωποι πολύ σοφοί και σπουδαγμένοι και διατηρούσαν τα μεγαλύτερα σχολεία του κόσμου, να σπουδάσουν τις επιστήμες ώστε να γίνουν πιο τρανοί άρχοντες απ' αυτούς.

Τα δυο αυτά αρχοντόπουλα, αν και από πολύ διαφορετικές πολιτείες με διαφορετικές συνήθειες, με γλώσσα διαφορετική και αντιλήψεις ακόμα διάφορες, γίνανε με τον καιρό φίλοι καρδιακοί και αχώριστοι. Πουθενά δε χωρίζανε. Σε όλα μαζί.

Μια μέρα ήρθε είδηση από την πολιτεία του νότου, που έλεγε ότι ο άρχοντας ήτανε άρρωστος βαριά, ζητούσε να δει το παιδί του και ότι έπρεπε αμέσως να ξεκινήσει για τη χώρα του, το παιδί.

Αποχαιρέτησε το αρχοντόπουλο του νότου τον φίλο του και ξεκίνησε με τον φόβο, τάχα θα 'βρισκε ζωντανό τον πατέρα του.

Έφτασε το παιδί στον τόπο του, τον είδε ο πατέρας του και έκλεισε για πάντα τα μάτια.

Είχαν περάσει μια-δυο μέρες από την κηδεία του άρχοντα πατέρα, οπότε βρέθηκε εκεί το αρχοντόπουλο του βορρά.

Αγκαλιάστηκαν οι δυο φίλοι ενώ η γιομάτη λύπη καρδιά του λυπημένου, είχε γεμίσει τώρα από χαρά αφού είδε πόσο μεγάλη ήταν η αγάπη του φίλου του γι' αυτόν.

— Δε μπορούσα να κάνω χωρίς εσένα. Όσο σκεπτόμουνα την θέση σου δε με χωρούσε ο τόπος. Ήτανε μεγάλο μου λάθος να μη ξεκινήσουμε μαζί. Έκανα δρόμο ανοιχτό, θουνά και θάλασσες και να 'μαι φίλε μου κοντά σου.

Το αρχοντόπουλο του βορρά έκανε ότι μπορούσε για να γλυκάνει τον πόνο του φίλου εξ αιτίας του χαμού του πατέρα του, τον έπαιρνε και πήγαιναν σε περιπάτους με την άμαξα του άρχοντα με τα τέσσερα άσπρα αλόγατα και τον αμαξηλάτη μπροστά καμαρωτό. Έτσι περνούσαν οι πρώτες δύσκολες μέρες.

Σε κάποιον απ' αυτούς τους περιπάτους πέρασαν και από το σπίτι της αγαπημένης του λυπημένου αρχοντόπουλου. Η άμαξα περνούσε από τον δρόμο της και αυτή καθότανε στο μπαλκόνι του σπιτιού της.

Όταν είδε το αρχοντόπουλο του βορρά θαμπώθηκε από την ομορφιά της και ζητούσε επίμονα από τον φίλο του να κάνει δυνατά τα αδύνατα να την έπαιρνε σύντροφο της ζωής του.

— Δεν είμαι να ζήσω αδερφέ μου αν δεν πάρω για γυναίκα μου αυτή την ομορφιά.

Ο φίλος του βλέποντας τούτο το πάθος του δε θέλησε να του πει πως η κοπέλα ήταν δικιά του αγαπημένη, για να μην τον στενοχωρήσει και να μη σταθεί αυτός εμπόδιο στην ευτυχία του. Έκανε την καρδιά του πέτρα και προσπάθησε να πείσει την αγαπημένη του ότι γι' αυτήν καλύτερο ήταν να πάρει το φίλο του για άντρα της.

— Μη στενοχωρηθείς για μένα αγαπημένη μου. Η μεγάλη αγάπη που έχω για σένα, μου επιβάλλει να σταθώ πίσω για να γενείς ακόμα πιο ευτυχισμένη.

Ήτανε ένα μαρτύριο τόσο για τον ίδιο όσο και για την κοπέλα που με κανένα τρόπο δε μπορούσε να τον θγάλει μέσα από την καρδιά της.

Κάποτε κάμφθηκε η κόρη μπροστά στη μεγάλη επιμονή του καλού της και στα μεγάλα προτερήματα του αρχοντόπουλου του βορρά. Η φιλία είχε νικήσει τον έρωτα.

Το αρχοντόπουλο του βορρά παντρεύτηκε ένα δροσερό μυρωδάτο λουλούδι του νότου και έφυγαν μαζί για τη μακρινή τους χώρα.

Η απελπισία του αρχοντόπουλου του νότου ήταν απεριγράπτη. Είχε χάσει τον άρχοντα πατέρα του. Έχασε για χάρη της φιλίας την αγαπημένη του, έχασε, με καιρό και την μητέρα του.

Ο τόπος γύρω του είχε γίνει αφιλόξενος και κρύος. Ένωθε σαν ξερι-

ζωμένος πια, σαν ξένος σε ξένο τόπο και τον γέμιζε η επιθυμία να φύγει, να φύγει κι ας ήταν και στην κόλαση.

Κατέθηκε στο μεγάλο λιμάνι της πολιτείας, στους απέραντους θαλασσινούς δρόμους να πάει όσο μπορούσε μακριά, τόσο, που να μην είχε γυρισμό στον τόπο του κι ας χανότανε καλύτερα.

Είδε στο λιμάνι ένα μεγάλο καράβι που ετοίμαζε πανιά.

— Καπετάνιο είμαι γραμματισμένος από το πιο μεγάλο σχολείο του κόσμου και μπορώ να βοηθήσω στο καράβι σου.

— Έχω μεγάλη ανάγκη παλλικάρι μου για έναν τέτοιο. Με μεγάλη μου χαρά σε παίρνω στη δούλεψή μου.

Η μεγάλη του χαρά ήταν, που το καράβι θα πήγαινε στον νέο κόσμο απ' όπου αδύνατος ήταν τότε κάθε γυρισμός. Μια άδεια ψυχή ταξίδευε στο άγνωστο.

Βγήκε το καράβι στον απέραντο ωκεανό. Ουρανός και θάλασσα μόνο στο μάτι, θάλασσα και ουρανός μέρα και νύχτα. Οι δυνατοί νοτιάδες σπρώχνανε το καράβι προς το βορρά, σκίζανε τα πανιά του και όλο ένα το έσπρωχναν ώσπου μια μαύρη φουρτουνιασμένη νύχτα, κόλαση σωστή, το τσάκισε στα άγρια βράχια της χώρας του βορρά.

Χάθηκαν όλα στο θυθό, καράβι και πλήρωμα.

Σώθηκαν μόνο, ο καπετάνιος και το παιδί.

Πήρανε τον δρόμο να βρουν ανθρώπους για προστασία, περπάτησαν μερόνυχτα και φτάσανε σε μια μεγάλη πολιτεία.

Δεν ξέρανε τη γλώσσα. Είδαν κάπου σ' ένα μαγαζί γράμματα του τόπου τους, έτρεξαν εκεί.

— Θα μείνετε εδώ όσο θέλετε, θαλασσοπνιγμένοι είσαστε, εμείς στον τόπο μας προστατεύουμε τους ξένους, πατριώτες μου εσείς και σε ξένο τόπο, χρειάζεται περισσότερο να σας προστατέψω.

Τους έντυσε, τους τάισε, τους έδωσε τόπο να μένουν.

Το παιδί, που έλεγε πλέον πατέρα τον ναυαγισμένο καπετάνιο, έβλεπε ότι εκεί στο μαγαζί του πατριώτη προστάτη πήγαιναν σπουδαίοι άνθρωποι με μεγάλες δουλειές, τρανά εμπόρια και αρκετά πλούσιοι. Έξερε λίγο τη γλώσσα τους εξ αιτίας της φιλίας του με το αρχοντόπουλο του βορρά, ζήτησε από τον προστάτη του να μιλήσει να τον πάρουν στη δούλεψή τους μια και ήταν σπουδαγμένος από το πιο μεγάλο σχολείο του κόσμου. Και όλα τούτα γιατί του ήταν πολύ δύσκολο να τρώνε και να πίνουνε δυο άνθρωποι από του άλλου την τσέπη.

Πολύ εύκολα τον πήραν οι μεγαλέμποροι στις δουλειές τους, πολύ γρήγορα έγινε το δεξί τους χέρι.

Η δουλειά πήγαινε πολύ καλά, έτσι το παιδί και ο πατέρας-καπετάνιος, έτσι τον έλεγε, μπορούσαν πλέον να πορεύονται χωρίς να γίνονται βάρος στον καλό συμπατριώτη τους.

Έμαθε το παιδί ότι στην πολιτεία αυτή ζούσε ο φίλος του το αρχοντόπουλο του βορρά και αποφάσισε να πάει κάποτε να τον δει, αν και αυτό του ξυπνούσε κάποια δύσκολη εποχή, και περισσότερο, δυσκολευόταν να το κάνει από φόβο μήπως δυσκολέψει τις σχέσεις του αντρόγυνου.

Ρώτησε για το φίλο του τον προστάτη πατριώτη και που θα τον έβρισκε.

— Για ποιον μου μιλάς βρε παιδί μου; Αυτός είναι δεύτερος βασιλιάς στον τόπο μας.

Δεν του εξήγησε περισσότερα.

Πήγε στο σπίτι, βρήκε την παλιά του αγάπη, ο άντρας της έλειπε.

— Πως βρέθηκες εδώ;

Της είπε την ιστορία του.

— Χαίρομαι μόνο, που είσαι εσύ ευτυχισμένη. Είχα ένα βάρος στην ψυχή μου. Ίσως δε σου φέρθηκα καλά. Τώρα έχω ξαλαφρώσει.

Απάνω στην ώρα φάνηκε και ο αγαπημένος του φίλος. Είδε ότι δεν τον δέχτηκε όπως ο ίδιος φανταζότανε, το μόνο ότι ρώτησε τη γυναίκα του αν πρόσφερε κάτι στον επισκέπτη τους.

— Δε με ενδιαφέρουν τέτοιες προσφορές φίλε μου. Εδώ με οδήγησε η φιλία μας. Τώρα βλέπω ότι και αυτή ακόμα έχει πεθάνει.

Και έφυγε θυμωμένος παρά τις δικαιολογίες της γυναίκας ότι τάχα οι βόρειοι είναι ψυχροί τύποι όπως το κλίμα της χώρας τους.

Το μόνο που είχε γίνει ήταν ότι το ζευγάρι γνώριζε πλέον την παρουσία του παιδιού στον τόπο τους.

Στη δουλειά του είχε προκόψει πολύ. Είχε γίνει το μυαλό και η ψυχή στις μεγάλες εμπορικές επιχειρήσεις των αφεντικών του και το πιο έμπιστο και αγαπητό στοιχείο.

Ζήτησε από τα αφεντικά του να τον βοηθήσουν οικονομικά ώστε να κάνει και αυτός δική του δουλειά.

Του έδωσαν με προθυμία και αμέσως όσα τους ζήτησε.

Με τη συμπαράσταση του πατέρα-καπετάνιου, άνοιξε τρία μαγαζιά στο κέντρο της μεγάλης πολιτείας.

Το πρώτο μαγαζί ήταν ένα πολύ μεγάλο μαγέΡΙκο όπου μπορούσε ο καθένας να τρώει να πίνει όσο ήθελε και δεν πλήρωνε τίποτα.

Δίπλα σ' αυτό άνοιξε ένα άλλο μεγάλο εμπορικό κατάστημα με υφάσματα απ' όλο τον κόσμο και μεταξωτά, τα καλύτερα του κόσμου.

Το τρίτο κατάστημα, κοντά στα άλλα δύο ήταν ένα από τα πολυτελέστατα ζαχαροπλαστεία που διέθετε η πολιτεία.

Ο πατέρας-καπετάνιος ήταν το ανοιχτό μάτι σε όλα αυτά και ο ίδιος η ψυχή τους.

Από τις πρώτες κι όλας μέρες οι δουλειές πήγαιναν θαυμάσια. Ολόκληρη η πολιτεία ψώνιζε στα δυο μαγαζιά και όλη η φτωχολογιά έτρωγε κι

έπινε στο πρώτο χωρίς να πληρώνει. Όλοι μακάριζαν τους γονείς του άγιου αυτού ανθρώπου, που σαν αυτόν δεν είχε δει ποτέ άλλοτε αυτός ο τόπος.

Μια μέρα πήγαν στο εμπορικό κατάστημα να ψωνίσουν, μια μάνα με την κόρη της.

Διαλέξανε ένα ωραίο φουστάνι για την όμορφη κοπέλα. Το παιδί, πρόθυμα τις περιποιήθηκε.

Τους είπε την τιμή και η μάνα άφησε δέκα φορές περισσότερα χρήματα.

— Κάνετε λάθος κυρία μου. Μου αφήσατε πολλά χρήματα.

— Στον τόπο μας έτσι το συνηθίζουμε όταν πρόκειται για νέα καταστήματα. Πρέπει, στα πρώτα τους θήματα, να σταθούν οικονομικά.

Τις ευχαρίστησε και τις παρακάλεσε να τους προσφέρει κάτι στο διπλανό ζαχαροπλαστείο του.

Πήγαν ξανά στο κατάστημα μάνα και κόρη, αγόρασαν πάλι ένα φόρεμα και πλήρωσαν δέκα φορές πάνω στην αξία του.

Πήγε και τρίτη φορά η μάνα, αλλά μόνη της τώρα.

Έσπευσε το παιδί να την περιποιηθεί.

Άκουσέ με. Σε έχω εκτιμήσει πολύ. Είσαι πολύ άξιος και πολύ καλός άνθρωπος. Θέλω να σε κάνω δικό μου παιδί.

— Είναι κυρία μου πολύ μεγάλη η τιμή για μένα. Σας ευχαριστώ θερμά. Επιτρέψτε μου σας παρακαλώ λίγο χρόνο να το σκεφτώ.

Ρώτησε τον πατέρα-καπετάνιο, ρώτησε και τον πατριώτη προστάτη.

Ο δεύτερος του είπε:

— Παιδί μου, αυτή η τύχη για σένα είναι από τις πιο μεγάλες του κόσμου. Πρόκειται για την πρώτη οικογένεια της πολιτείας μας. Όσο για την κοπέλα; Εκτός που είναι η πεντάμορφή μας, έρχεται η πρώτη απ' όλες στα χαρίσματα και στην καλοσύνη.

Το παιδί δέχτηκε την πρόταση της πλούσιας κυρίας.

Γίνανε χαρές και χαρές. Ήρθε και ο καιρός να γίνει ο γάμος τους.

Η μάνα της νύφης φρόντισε να φτιάξει τον κατάλογο των καλεσμένων. Θα ήσαν όλοι οι αντιπρόσωποι από τις άλλες χώρες και όλοι οι αξιωματούχοι της πολιτείας.

Στον κατάλογο είδε το παιδί και το όνομα του φίλου του και αξίωσε να μη τον καλέσουν στον γάμο του.

— Όλη η πολιτεία να 'ρθει. Μόνο αυτός, όχι.

Η μάνα δεν έφερε αντίρρηση.

Στο μεγάλο τραπέζι, μετά το γάμο, είδε ο γαμπρός σε μια πλευρά τον φίλο του. Στενοχωρήθηκε πολύ αλλά η στιγμή ήταν τέτοια, που δεν μπορούσε να κάνει επεισόδιο και μάλιστα σε τόσους καλεσμένους, που ήταν ότι πιο επίσημο και διαλεχτό διέθετε αυτή η χώρα. Στενοχωρήθηκε βέ-

βαια αλλά δεν μπόρεσε να μιλήσει.

Στον τόπο εκεί συνήθιζαν, πάνω στο τραπέζι του γάμου, να λέει ο γαμπρός την ιστορία της ζωής του.

Άρχισε ο γαμπρός να λέει την ιστορία του. Μίλησε για τη φιλία του με κάποιο αρχοντόπουλο του βορρά, αρχοντόπουλο από το νότο αυτός, με συγκινητικά λόγια περιέγραψε πως του συμπαραστάθηκε όταν έχασε τον πατέρα του, και συνέχισε.

— Στον τόπο μου αγαπούσα μια όμορφη κοπέλα. Όταν την είδε ο φίλος μου πόθησε πολύ δυνατά να την κάνει γυναίκα του. Δεν ήξερε ότι ήταν η αγαπημένη μου. Δε μπορούσα να χαλάσω την καρδιά του φίλου μου, προτίμησα να ξεσκίσω τη δικιά μου σε κομμάτια. Δεν πειράζει, αν εγώ υπέφερα πολύ. Είμαι ευτυχής που σήμερα ανθίζει ένα λουλούδι του νότου στον κρύο βορρά.

Διηγήθηκε ύστερα όλη του την άλλη περιπέτεια για να τονίσει, ότι παντού στον κόσμο υπάρχουν καλοί άνθρωποι όταν εσύ ο ίδιος είσαι καλός.

Δε θέλησε να πει τίποτα εναντίον του φίλου του με την ψυχρή υποδοχή.

Όλοι ήταν συγκινημένοι.

Η νύφη του έσφιγγε τα χέρια.

Απάνω σε μια ησυχία σηκώθηκε το αρχοντόπουλο, ο φίλος του γαμπρού και είπε:

— Είχα κι εγώ έναν καρδιακό φίλο. Χωρίς να το θέλω του πήρα την αγάπη του. Ήταν αργά όταν το 'μαθα, ήταν και αδυναμία μου να υποχωρήσω. Πήρα ένα μεσογειακό λουλούδι και το 'φερα στο βορρά. Είμαι ευτυχισμένος που ανθίζει δίπλα του. Και έδειξε την γυναίκα του.

Είχε συγκινηθεί πολύ. Δυσκολεύοταν να συνεχίσει. Πλησίασε το ζευγάρι, τους νεόνυμφους και με φωνή που έτρεμε είπε στον γαμπρό:

— Σου πήρα την αγάπη σου χωρίς να το θέλω. Συγχώρησέ με. Θέλω να γίνεις ευτυχισμένος όπως κι εγώ. Σου δίνω την αδερφή μου. Τούτο το λουλούδι του βορρά. Ζήστε ευτυχισμένοι.

Τους αγκάλιασε και τους δού, τους φίλησε πολύ-πολύ και έκλαιγε.

Το ζευγάρι έκλαιγε κι αυτό.

Όλοι οι καλεσμένοι το ίδιο.

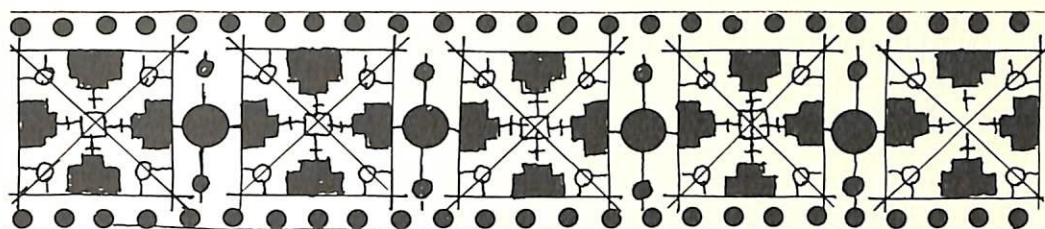
Ένα λουλούδι έφυγε από τον τόπο κι άνθιζε στο βορρά.

Ένα λουλούδι του βορρά ρίζωνε δίπλα στον κορμό ενός δυνατού δέντρου του νότου.

Μια δυνατή φιλία που πήγαινε να σπάσει ξανάδεσε γερά με άλυτους δεσμούς.

Μια διπλή ευτυχία είχε γεννηθεί.

Ζούσαν ευτυχισμένα τα δύο ζευγάρια. Ζούσαν καλά αλλά κι εμείς καλύτερα.



Η Τριανταφυλλένια

Μια φορά κι ένα καιρό ήταν ένας βασιλιάς που ζούσε ευτυχισμένος με τη βασίλισσα στο βασίλειό του με τους υπηκόους του. Το βασιλιά τον έλεγαν Πολώνιο και τη βασίλισσα Αρχιστράτα.

Κεντούσε μια μέρα η βασίλισσα μπροστά στο παράθυρό της κι απάνω εκεί τρύπησε το δάχτυλό της με το βελόνι της. Έσταξε λίγο αίμα έξω κι έπεσε πάνω στο χιόνι. Το είδε η βασίλισσα και είπε με το νου της: «Λες να κάνω ένα κορίτσι να 'ναι άσπρο σαν το χιόνι και ροδοκόκκινο σαν το αίμα;»

Πέρασε καιρός, ήρθε και γέννησε η βασίλισσα ένα κοριτσάκι άσπρο σαν το χιόνι και κόκκινο σαν το αίμα. Του δώσανε το όνομα «Τριανταφυλλένια» γιατί ήταν όμορφη όπως το τριαντάφυλλο.

Δε μπόρεσε όμως η βασίλισσα να χαρεί την όμορφη κόρη της, ούτε η κόρη τη μάνα της. Μικρή ακόμα η Τριανταφυλλένια, έχασε την μάνα της.

Ο βασιλιάς σαν πέρασε ο χρόνος της λύπης, πάντρεύτηκε μια από τις πρώτες αρχόντισσες του τόπου.

Από τις πρώτες κιόλας μέρες, η νέα βασίλισσα δεν ήθελε να βλέπει την Τριανταφυλλένια, γιατί την ενοχλούσε πολύ η ομορφιά και η καλοσύνη της και έβαζε στο νου της τα χίλια όσα, στο πως θα μπορούσε να την βγάλει από τη μέση.

Μετά από κάμποσο καιρό το βασίλειο τούτο έπεσε σε πόλεμο με άλλο διπλανό και χρειάστηκε ο βασιλιάς να είναι κοντά με τον στρατό του. Τούτο βρήκε σαν ευκαιρία η κακιά μητριά για να πετύχει στους κακούς σκοπούς της.

Διάλεξε δύο στρατιώτες, τους πλήρωσε χρυσάφι γερό, τους έταξε ότι θα τους κάνει και αξιωματικούς και τους είπε:

— Θα πάρετε την Τριανταφυλλένια πως τάχα πάτε μαζί της για κυνήγι, θα τη σκοτώσετε, θα την εξαφανίσετε και για να σας πιστέψω θα μου φέρετε το αίμα της μέσα σ' ένα μπουκάλι.

Πήραν την κοπέλα οι δυο στρατιώτες, φτάσανε στο δάσος κι απάνω που ήρθε να κάνουν κατά πως τους είχε διατάξει η κακιά βασίλισσα, ήρθανε στα λογικά τους, πως να χανότανε τέτοια ομορφιά από το τίποτα;

— Βρε δεν είναι αμαρτία να σκοτώσουμε ένα τέτοιο κορίτσι μια τόσο καλή κοπέλα;

Έμεναν οι άνθρωποι σε αμηχανία και δεν πήγαινε καθόλου το χέρι τους. Απάνω εκεί πέρασε μπροστά τους ένας λαγός. Μια ντουφεκιά και τον σκότωσαν.

— Να ευκαιρία να γλυτώσουμε την κοπέλα, γιόμισαν το μπουκάλι από το αίμα του λαγού.

Είπαν στην Τριανταφυλλένια:

— Κόρη μου, η μητριά σου μας έβανε να σε σκοτώσουμε και να της πάμε το αίμα σου στο μπουκάλι για να πιστέψει. Εμείς τώρα θα της πάμε αίμα από λαγό αντί για το δικό σου. Φύγε κόρη μου μακριά και μην πας ποτέ προς το παλάτι. Όσο ζεις μη πλησιάσεις προς τα εκεί.

Άφησαν την κοπέλα στο δάσος οι στρατιώτες, πήγαν το μπουκάλι με το αίμα στη βασίλισσα, αυτή καταχάρηκε, οι στρατιώτες είχαν ξαλαφρώσει.

Η Τριανταφυλλένια, απελπισμένη, πήρε τον πρώτο δρόμο που βρήκε μπροστά της. Περπατούσε, περπατούσε, πέρασε βουνά και ποτάμια, έφυγε μακριά από το παλάτι του πατέρα της και πως να γινότανε, να 'φευγε και έξω από το βασίλειό του. Περπάτησε πολλές μέρες, τις νύχτες κούρνιαζε μέσα σε σκίνα και θάμνους.

Κάποτε έφτασε σε μια μεγάλη πολιτεία και είπε να βρει κάποιο τόπο κάποιον καλό άνθρωπο να την βοηθήσει.

Σταμάτησε σε ένα μικρό φτωχικό σπιτάκι, είδε μια γριούλα, πήγε προς τα εκεί.

— Καλέ γιαγιά, είμαι ξένη και απροστάτευτη.

— Μόνη μου είμαι κόρη μου, χωρίς καμιά συντροφιά, έλα μαζί μου εσύ να 'χεις εμένα κι εγώ εσένα.

— Γιαγιά είμαι νέα κι ικανή, θα βγω στην πολιτεία και θα ζητήσω κάπου να δουλέψω.

Βρήκε και δούλευε η κόρη, κοντά σ' αυτό έμαθε τραγούδι και χορό.

Ο πόλεμος με το γειτονικό βασίλειο είχε τελειώσει, γύρισε νικητής ο βασιλιάς παίρνοντας για αιχμάλωτο το βασιλόπουλο του αντιπάλου του, δεν μπόρεσε όμως να εορτάσει τη νίκη, αλλά διάταξε να μαυροφορεθεί όλο το παλάτι από το χαμό της Τριανταφυλλένιας, που όπως του είπαν σκοτώθηκε κατά λάθος της σ' ένα κυνήγι.

Μετά από χρόνια ο άρχοντας ενός γειτονικού κάλεσε το βασιλιά σε επίσκεψη. Πήγε ο βασιλιάς, τραπέζια, περιποήσεις, το βράδυ θα είχαν παρουσίαση χορευτριών και τραγουδιστάδων για τιμή του βασιλιά.

Πρέπει να πούμε ότι η Τριανταφυλλένια, κοντά στη δουλειά της, είχε προοδέψει πολύ στο χορό και στο τραγούδι και ήταν μια από τις πρώτες και τις πιο διαλεχτές για τούτη τη βραδιά που γινότανε για χάρη του επισκέπτη βασιλιά.

Έρθε λοιπόν και η σειρά της ύστερα από τόσα ωραία, της βραδιάς, χόρεψε υπέροχα, σταμάτησε τον χορό της και τραγούδησε τούτο το τραγούδι.

Πατέρα μου Πολώνιε και μάνα μου Αρχιστράτα
που με αφήσατ' ορφανή και περπατώ στή στράτα

Ο βασιλιάς είχε κερώσει. Ας είχαν περάσει χρόνια, γνώρισε ο βασιλιάς την άσπρη σαν το χιόνι και κόκκινη σαν το αίμα κόρη του Τριανταφυλλένια έτρεξε και την πήρε στην αγκαλιά του κλαίοντος.

Ο βασιλιάς είχε μάθει από την κόρη του το τι προσπάθησε να κάνει η μητριά της πως δεν το κατάφερε.

Έριξε στη φυλακή την κακιά μητριά, και στη φυλακή φρόντιζε τη μητριά η Τριανταφυλλένια.

Το σκλαβωμένο βασιλόπουλο που κρατούσε ο βασιλιάς στο παλάτι του για να μην ξανακάνει πόλεμο με το γειτονικό βασίλειο, γνωρίστηκε με τον καιρό με την Τριανταφυλλένια και γιατί να μην το πούμε; Αγαπήθηκαν τα παιδιά κι ας ήταν γιος εχθρού το βασιλόπουλο.

Η Τριανταφυλλένια, που ο πατέρας της τη λάτρευε αφού μονάκριβη μοναχοκόρη την είχε, είπε μια μέρα στον πατέρα της:

— Βασιλιά και άρχοντα πατέρα μου. Ποτέ το μίσος δε θγάζει σε καλό. Ούτε είναι καλό να κρατάς σκλάβο ένα βασιλόπουλο. Μ' αυτόν αγαπηθήκαμε. Να μια ευκαιρία, πατέρα μου, να φιλιώσεις με το γειτονικό βασίλειο και να μην έχεις φόβο.

Γίνανε γάμοι και χαρές. Εκεί που κάποτε γίνονταν πόλεμος, τώρα έβλεπες αγάπη και ομόνοια.

Δύο εχθρικά βασίλεια φιλιώσανε.

Δύο εχθρικά βασίλεια ενώσανε και γίνανε ένα.

Ζήσανε ευτυχισμένα το νέο βασιλικό ζευγάρι.

Οι πατεράδες τους ευτυχισμένοι κι εμείς ακόμα πιο πολύ.



Ο Χριστός και ο χαρτοπαίκτης

Μια φορά κι έναν καιρό, πήρε ο Χριστός τους μαθητές του κι έκανε μια περιοδεία στα χωριά διδάσκοντας.

Φτάσανε σε μια πολιτεία μεγάλη. Τον είδε μια γυναίκα, που ήξερε ότι αυτός είναι ο Χριστός και του είπε:

— Να καλωσορίσεις απόψε στο σπιτικό μου, να σου κάνω το τραπέζι και να μείνεις και τη νύχτα.

Την ευχαρίστησε ο Χριστός, δέχτηκε την πρόσκλησή της και πήγε να συναντήσει τους μαθητές του.

Ήρθε στο σπίτι ο άντρας και του είπε η γυναίκα:

— Κάλεσα να μας έρθει απόψε ο Χριστός να του κάνουμε τραπέζι, θα μείνει και τη νύχτα στο σπίτι μας, αλλά τρέξε στην αγορά να ψωνίσεις τα χρειαζούμενα.

Ο άντρας ήτανε μεγάλος χαρτοπαίκτης.

— Μόνο τούτο το μικρό χρήμα μου 'μεινε θρε γυναίκα, τίποτα δεν ψωνίζεις με τούτο. Θα πάω στο χαρτοπαίγνιο, θα το παίξω και σαν κερδίσω θα σου ψωνίσω του πουλιού το γάλα και θα 'χει να θυμάται ο Χριστός

από περιποίηση.

Πήγε ο χαρτοπαίχτης, έπαιξε, κέρδισε πολλά.

Όταν πήγε ο Χριστός στο σπίτι, κουβάλησε μαζί του και όλους τους μαθητές του, πλούσια ήτανε η ετοιμασία, φάγανε, ήπιανε, ευχαριστηθήκανε όλοι.

Την άλλη μέρα είπε ο Χριστός στον άντρα:

— Πολύ μας ευχαρίστησες όλους αδερφέ μου. Τι χάρη θα 'θελες να σου κάνω;

— Τι να θέλω Χριστέ μου; Εγώ είμαι ένας χαρτοπαίχτης άνθρωπος, ένας αμαρτωλός. Και να σου ζητήσω; Αυτό που επιθυμώ, εσύ δεν θα το κάνεις αν και το μπορείς, γιατί δεν είναι από τα σωστά αυτό.

— Πες μου τι επιθυμείς και εγώ θα το κάνω.

— Θέλω, όποτε παίζω στο χαρτοπαίγνιο, να κερδίζω.

— Όποτε θα παίζεις θα κερδίζεις.

— Καλά αυτό Χριστέ μου, αλλά, όχι, σαν πεθάνω να με πετάξουν να βράζω στην πίσσα σαν βραστό κοτόπουλο. Να κανονίσεις, όταν πεθάνω να στείλεις να με πάρουνε, να με φέρουνε στην παράδεισο και όχι να με αρπάξουνε αυτοί με τα τσιγγέλια, τις ουρές και τα κέρατα.

— Και αυτό θα γίνει αδερφέ μου. Όταν θα 'ρθει η σειρά σου να πεθάνεις, θα στείλω εγώ από τους δικούς μου, με παραγγελία να σε φέρουνε στην παράδεισο.

Δώσανε τα χέρια, χαιρετηθήκανε, έφυγε ο Χριστός με τους μαθητές του.

Πήγαινε ο χαρτοπαίχτης στα χαρτοπαίγνια, έπαιζε κι όλο κέρδιζε. Είχε γίνει εκατομμυριούχος.

Έρθε όμως κι αυτουνού ο καιρός να πεθάνει.

Είπε ο Χριστός στον αρχάγγελο:

— Πήγαινε να πάρεις την ψυχή του χαρτοπαίχτη.

Πήγε ο αρχάγγελος, αλλά τον παρακάλεσε ο χαρτοπαίχτης.

— Άφησέ με σε παρακαλώ για σήμερα, έλα πάρε με αύριο.

Στο μεταξύ αυτός τρέχει, αγόρασε μια καινούρια τράπουλα την έβαλε στην τσέπη του.

Πήγε την άλλη μέρα ο αρχάγγελος να πάρει την ψυχή του. Είχαν τρέξει όμως εκεί ένα σύνταγμα διαβόλοι με τον αρχιχάροντα, να πάρουν την ψυχή του χαρτοπαίχτη, αφού ήτανε από τους κολασμένους ο πιο μεγάλος, αφού και χαρτόπαιζε και έκλεβε στα χαρτιά.

Μαλώνανε ο αρχάγγελος με τον αρχιχάροντα ποιος θα πάρει την ψυχή του. Ο ένας έλεγε: είναι δικός μου, ο άλλος είναι δικός μου, μαλώνανε.

Μπήκε στη μέση ο χαρτοπαίχτης.

— Θα σας λύσω εγώ τη διαφορά. Ο αρχάγγελος από δω ήρθε να με

πάρει, εσείς ήρθατε να με πάρετε. Αρχιχάροντα, το παίζουμε στο χαρτί; Αν χάσω, είμαι δικός σου, αν κερδίσω μ' έχασες.

Άλλο που δεν ήθελε ο αρχιχάροντας, που είχε από το Χριστό το χάρισμα.

— Τώρα που έχασες, ούτε με παίρνεις, αλλά θέλω να βγάλεις από την κόλαση πέντε-έξι κολασμένους, που τους χρειάζομαι.

Τι να 'κανε ο αρχιχάροντας χαμένος ήτανε, δέχτηκε.

Τους έξι όμως τους έφτασε δώδεκα ο χαρτοπαίχτης.

Μπαίνει μπροστά ο χαρτοπαίχτης, σαν αρχηγός και από πίσω οι δώδεκα κολασμένοι.

— Ακολουθάτε με όλοι.

Περπατήσανε, περπατήσανε όλο ανήφορος. Από σύννεφο είδανε από μακριά την παράδεισο.

Φτάσανε στην πόρτα. Χτύπησε ο χαρτοπαίχτης, άνοιξε το μικρό παραθυράκι της χοντρής πόρτας και να, η μούρη του αρχαγγέλου.

— Άνοιξε να μπούμε.

Είδε ο αρχάγγελος όλη αυτή την ακολουθία από καλεσμένους, τον έπιασε ο φόβος. Δεν άνοιξε τη μεγάλη σιδερένια πόρτα.

— Στάσου, περίμενε εδώ να πάω να ρωτήσω τον Χριστό.

— Πες του να 'ρθει μέσα.

— Καλά αυτός Χριστέ μου, αλλά κουβαλάει μαζί του και δώδεκα κολασμένους.

— Τότε άφησε να πάω εγώ.

Πήγε ο Χριστός, άνοιξε το μικρό παραθυράκι, βλέπει την κατάσταση είπε στον χαρτοπαίχτη.

— Μα αδερφέ μου, όλα καλά, αν και κολασμένος σε δέχτηκα στην παράδεισο αλλά, καθώς θα θυμάσαι, κάλεσα μόνο εσένα, ενώ συ μου κουβάλησες εδώ και άλλους δώδεκα. Πως γίνεται αυτό;

— Α Χριστέ μου, δε μου τα λες καθόλου καλά. Όταν ήρθες στο σπίτι μου, η γυναίκα μου κάλεσε μόνο εσένα, αλλά εσύ κουβάλησες τους δώδεκα μαθητές σου. Γιατί τότε εμείς το κάναμε καλά και τώρα εσύ όχι;

Πως γίνεται αυτό;

Τι να 'κανε ο Χριστός; Σκεφτηκε, σκέφτηκε, δίκαιος ήτανε. «Δε βαριέσαι, για δώδεκα κολασμένους δε θα κουτσάνει η παράδεισος», σκέφτηκε.

Άνοιξε τη μεγάλη πόρτα και μπήκανε όλοι μέσα.

Τα χάσανε από την ομορφιά, που δε μπορώ να σου την πω. Μεγάλα δέντρα, λουλούδια, δροσερά ποταμάκια, πουλιά να κελαηδάνε, άλλο να σου τα λέω και άλλο να τα δεις.

Με τον καιρό οι κολασμένοι και ο αρχικολασμένος χαρτοπαίχτης συνηθίσανε τον τόπο.

Ζούσανε αυτοί καλά κι εμείς εδώ καλύτερα.



Ο ψαράς

Μια φορά κι ένα καιρό ήταν ένα ωραίο και δυνατό παλικαρόπουλο ψαράς. Κάποτε έπιασε ένα ολόχρυσο πολύ μεγάλο ψάρι. Θαμπώθηκε το παλικάρι και είπε μέσα του: «Βρε με τούτο το χρυσάφι μπορώ να κάνω την τύχη μου να μη με τρώει η αρμύρα της θάλασσας».

Κρατούσε κρεμασμένο το ψάρι να φαίνεται κι άρχισε να διαλαλεί έξω από το παλάτι του βασιλιά.

Παραξενευτήκανε από μέσα, βγήκε η κόρη του βασιλιά με την υπηρέτριά της, είδανε το χρυσό ψάρι, πως και τι να το αγοράσει η βασιλοπούλα.

— Τι ζητάς γι' αυτό το ψάρι;

Η βασιλοπούλα ποθούσε το χρυσό ψάρι, αλλά ο ψαράς μόλις την είδε ξέχασε τα χρήματα που απαρχής είχε σκεφτεί.

— Δεν το πουλάω με χρήματα αρχόντισσά μου.

— Αν δε θέλεις λεφτά, τότε τι ζητάς για να μου το πουλήσεις;

Τρελό το παλικαρόπουλο, χωρίς να λογαριάζει τίποτα της είπε:

— Μόνο να σε δω για λίγο από πάνω μέχρι τη μέση σου, όπως σε γέννησε η μάνα σου και χαλάλι σου αρχόντισσά μου τόσο χρυσάφι.

Η βασιλοπούλα έγινε έξω φρενών, πήγε να φωνάξει τους φρουρούς να τον πιάσουνε, αλλά η πρακτική υπηρέτρια την σταμάτησε.

— Μόνο να δει σου ζήτησε, δε θα σε φάει. Δες πως λάμπει τόσο χρυσάφι.

Με τα πολλά, την κατάφερε η υπηρέτρια, έδειξε στον ψαρά το κορμί της από τη μέση και πάνω. Είδε λίγο ο ψαράς, της έδωσε το χρυσό ψάρι και έφυγε αμέσως χωρίς τίποτα άλλο.

Ο ψαράς, μετά μερικές μέρες ψάρεψε και άλλο χρυσό ψάρι, μα τούτο, τι να σου πω; Άσε που ήταν μεγαλύτερο από το πρώτο, έλαμπε πióτερο κι από τον ήλιο.

Γραμμή ξανά στο παλάτι ο ξετρελαμένος ψαράς, που ζούσε με τη θύμηση της ωραίας βασιλοπούλας.

— Έχω ψάρια, καλά ψάρια.

Γνωστή η φωνή, τρέξανε βασιλόπουλα και υπηρέτρια, που τώρα είδανε το ωραίο παλικαρόπουλο σαν ήλιο στα χέρα του και του 'δινε λάμψη από τη δική του και το 'κανε ακόμα πιο ωραίο.

— Πόσα λεφτά ζητάς για τούτο το ψάρι;

— Δεν πουλάω με χρήματα καλή μου αρχόντισσα. Τι να τα κάνω; Εγώ κρατάω τώρα στα χέρια μου το θησαυρό του κόσμου. Αν ήθελα, μόνο με τούτο το χρυσάφι μπορώ να γίνω ο πρώτος πλούσιος. Άλλο ζητάω αρχόντισσά μου εγώ.

— Πες μου λοιπόν τι ζητάς να μου το δώσεις;

— Να σε δω για λίγο όπως σε γέννησε η μάνα σου και χαλάλι σου τόσο λαμπερό χρυσάφι, κι αν είναι να πεθάνω μετά θα 'μαι ευτυχισμένος.

Η βασιλοπούλα δεν κρατιότανε από το θυμό της, γρήγορα όμως σαν καλμάρισε μόνη της, της έλεγε και η υπηρέτρια από κοντά, είδε το αστραφτερό χρυσάφι και το πρόσωπο του παλικάριου που έλαμπε, ίδιο βασιλόπουλο κι από τα πολλά της υπηρέτριας έδειξε στον τρελό ψαρά το γυμνό κορμί της για λίγο μόνο.

Την είδε το παιδί, της έδωσε το χρυσό ψάρι, δεν είπε τίποτα κι έφυγε.

Το παλικάρόπουλο πρόφτασε και είδε ότι από τον αφαλό της βασιλοπούλας είχαν φυτρώσει τρεις τρίχες χρυσές που ήταν τόσο μεγάλες ώστε έφερναν το σώμα της και σταματούσαν πάλι μπροστά.

Όταν σου το έχει η μοίρα σου γραμμένο παιδί μου, τίποτα δεν απογίνεται. Τον ψαρά τον είχαν γραμμένο οι μοίρες, ας δούμε όμως πως.

Πέρασαν μερικές μέρες.

Έπιασε όμως κι άλλο χρυσό ψάρι ο ψαράς. Τούτο κι αν ήτανε. Εκτός που ήτανε όλο χρυσό, τούτο είχε διαμαντένια λέπια και στα δυο του μάτια δυο μεγάλα μαργαριτάρια. Είπε το παιδί μέσα του: «Όπως το κακό έτσι και το καλό, μόνο τριτώνει. Είμαι ο πιο πλούσιος του κόσμου, μπορώ να πάρω όποια αρχοντουπούλα θέλω. Τι τερτίπια είναι τούτα που με πιάσανε»; Έκανε να πάει κατά την καλύβα του, μα τα βήματά του, σαν το ρεύμα της θάλασσας, τον τραβούσαν όλο κατά το βασιλικό παλάτι. Και να δεις, περπατούσε και δεν έβλεπε. Η βασιλοπούλα, που τώρα είχε σκλαβώσει την καρδιά του, τον τραβούσε.

Με το που φώναξε πως πουλάει ψάρια, να την έξω από το παλάτι η βασιλοπούλα με την υπηρέτριά της. Τώρα όμως η βασιλοπούλα κάπως είχε ξεχάσει αυτά τα προηγούμενα, θυμότανε αυτά τα λαμπερά μάτια και την ομορφιά του ψαρά, άνθρωπος ήτανε κι αυτή, νέα ήτανε, κάτι ξυπνούσε μέσα της.

Μόλις είδε η βασιλοπούλα τούτο το ψάρι με τα διαμαντένια λέπια και τα μαργαριταρένια μεγάλα μάτια, ζαλίστηκε. Είδε και τον ψαρά που το κρατούσε, και της φάνηκε σαν πιο ωραίος απ' τις άλλες φορές.

— Βασιλοπούλα μου καλή πάρε τούτο το ψάρι. Μόνο εσύ στον κόσμο και στην οικουμένη όλη το μπορείς.

— Και γιατί παλικάρι μου μόνο εγώ; Τάχα δεν υπάρχουν κι άλλα βασίλεια στον κόσμο με βασιλοπούλες και πιο όμορφες από μένα;

— Υπάρχουνε καλή μου, αλλά μόνο σε σένα ταιριάζει τούτο το χρυσό

ψάρι. Σε καμιά άλλη βασιλοπούλα στον κόσμο.

Το κορίτσι καρδιοχτυπούσε, βασιλοπούλα όμως, κακό να φανερωθεί.

— Κι αφού είναι, όπως λες, για μένα μόνο, τι ζητάς να το πάρω;

— Να σε κρατάω λίγο στην αγκαλιά μου. Φέρε αμέσως ύστερα τους στρατιώτες σου να μου πάρουν το κεφάλι και το χρυσό ψάρι τούτο, δικό σου μ' όλη μου την καρδιά.

Η βασιλοπούλα είχε ζαλιστεί. Η υπηρέτρια τη σκούνταγε να το δεχτεί. Ο ψαράς τα είχε χαμένα. Σε μια στιγμή της ήρθε να τον διώξει, κάτι όμως την κρατούσε, ήταν και η υπηρέτρια που της πιπίλιζε το μυαλό.

Το δέχτηκε.

Αυτό το αγκάλιασμα όμως, έτσι όπως για πρώτη φορά ένιωθε η κοπέλα τη σφιχτή αγκαλιά ενός γερού παλικάριου, την είχε παραλύσει ολόκληρη. Ζούσε σαν μέσα σε παράδεισο. Δεν ήθελε ποτέ να σταματούσε αυτή η πρωτογνώριστη ευτυχία. Σε μια στιγμή, ο ψαράς της έδωσε ένα φιλί στο μάγουλο που έκαιγε φωτιά σωστή, της έδωσε το ψάρι και είπε.

— Είμαι ο πιο ευτυχισμένος άνθρωπος του κόσμου. Φώναξε στρατιώτες σου να με σκοτώσουν εδώ μπροστά σου. Να βλέπω εσένα κλείνοντας για πάντα τα μάτια.

— Φύγε, φύγε γρήγορα του είπε μεθυσμένη η βασιλοπούλα.

Το παιδί έφυγε τρέχοντας.

Πέρασαν δυο τρεις-μέρες χωρίς να μπορεί να κολήσει ύπνος στην βασιλοπούλα. Συνέχεια θυμότανε τον ωραίο της ψαρά και τον ποθούσε. Ποθούσε να την ξανασφίξει δυνατά-δυνατά στη γερή αγκαλιά του.

Θυμότανε κι έκλαιγε.

Η προσωπική της υπηρέτρια, που ήταν κοντά της σ' όλη τούτη την ιστορία, προσπαθούσε να την συνεφέρει, αλλά τίποτα.

— Πήγαινε να τον βρεις, να του πεις να περάσει από εδώ να τον δω μια φορά ακόμα κι ας πεθάνω.

— Μάζεψε τα μυαλά σου κυρά μου. Και να τον δεις τίποτα δε θα γίνει. Ίσα-ίσα αυτό θα σε αναστατώσει ακόμα πιο πολύ. Άκου και μένα, ξέρω εγώ από τέτοια. Αλλά τι να σκεφτούμε να κάνουμε ώστε να τον έχουμε χρονικής κοντά μας. Αυτό να μου πεις και όχι να περάσει να τον δεις. Το μάτι κόρη μου είναι αχόρταγο. Κάτι άλλο χρειάζεται εδώ. Άφησε να δω τι θα σκεφτώ.

Σκέφτηκε η υπηρέτρια ότι ένας γέρος κηπουρός στο παλάτι δεν μπορούσε να τα βγάλει πέρα και κάπως ζητούσαν να βρουν κάποιον νέο να τον θάνουνε στο πόδι του.

Είπε τη σκέψη της στη βασίλισσα. Έτρεξε στο γερό κηπουρό.

— Ως πότε θα δουλεύεις καψερέ μου; Γέρασες πια. Καιρός να ξεκουραστείς.

— Η μοίρα των φτωχών είναι να δουλεύουν όσο ζούνε.

Περνούσε ο βασιλιάς και τον άκουσε. Έβγαλε διαταγή: «Να σταματήσει τη δουλειά ο κηπουρός. Να τρώει, να πίνει και να κάθεται. Αρκετά δούλεψε». Τότε η πονηρή γριά υπηρέτρια βρήκε την πιο καλή ευκαιρία της ζωής της.

— Και έχω εγώ βασιλιά μου ένα κηπουρό συγγενή, παλικάρι μέχρι εκεί πάνω. Και δουλευτής να δουν τα μάτια σου.

Ο βασιλιάς έδωσε εντολή να τον φέρει.

Πήρε το φουστάνι στο χέρι, που λένε, η υπηρέτρια, από βάρκα σε βάρκα στο λιμάνι, βρήκε το παλικάρι του είπε το και το.

Ο ψαράς, που από τότε δεν πήγαινε για ψάρεμα αλλά έμενε ολομόναχος μέσα στη βάρκα του για να θυμάται την καλή του, ξεπετάχτηκε με μιας και ακολούθησε την υπηρέτρια.

Να μην τα πολυλογάμε, κηπουρός στο παλάτι του ο ερωτευμένος ψαράς, πολλές ήταν οι ευκαιρίες να τον βλέπει η βασιλοπούλα.

Ο έρωτας παιδί μου, άσε που είναι στραβός όπως εδώ, είναι, πανάθεμά τον, και άμυαλος. Δεν έφτανε που κατέβαινε κάθε τόσο η βασιλοπούλα στο κήπο και έπεφτε στην αγκαλιά του καλού της μέσα στις φυλλωσιές και στα λουλούδια, δεν προσέχανε μη τους δει κανένα μάτι.

Ο διάβολος βλέπεις έχει πολλά ποδάρια, τους είδανε μια, τους είδανε δυο, έφτασε και στ' αυτιά του βασιλιά.

Πιάσανε τον κηπουρό, τον ρίξανε στην φυλακή, θα του έπαιρναν το κεφάλι.

Έρθε η μέρα του. Την παραμονή θα πήγαινε ο παππάς να τον κοινωνήσει.

Τρέχει η κόρη στον παππά.

— Εσύ μπορείς να σώσεις το παιδί παππά μου. Δεν έφταιξε αυτό σε τίποτα. Εγώ τα έκανα όλα. Και πως θα ζήσω παππά μου μ' ένα τέτοιο κρίμα στο λαιμό μου;

— Θα μου δώσεις τα παπαδίστικά σου και το άγιο δισκοπότηρο και αντ'ίς για σένα θα πάω εγώ στη φυλακή του. Από εκεί και πέρα ξέρω εγώ.

Έδωσε στον παππά και ένα σακουλάκι με χρυσά φλοριά και το πράγμα πήρε το δρόμο του.

Δε βρήκε βέβαια δυσκολία η βασιλοπούλα που ήτανε ντυμένη παππάς. Διάλεξε μάλιστα η πονηρή να πάει στη φυλακή του μελλοθανάτου νύχτα.

Μπήκε στη φυλακή του.

— Βγάλε γρήγορα τα ρούχα σου, δώσε να τα φορέσω εγώ και φόρεσε εσύ τα παπαδίστικά. Πάρε και το δισκοπότηρο και φύγε. Στο λιμάνι σε περιμένει καράβι να ξεκινήσει για χώρες μακρινές.

Όλα γίνανε κανονικά. Τώρα στη φυλακή ήταν η βασιλοπούλα.

Το παιδί ταξίδευε σε μακρινούς τόπους.

— Σου είχα πει παιδί μου, ότι ο έρωτας είναι στραβός και άμυαλος, βρίσκει όμως τρόπους να μη σβήσει όταν κινδυνεύει.

Πήγαν το πρωί οι στρατιώτες του βασιλιά να πάρουν τον κηπουρό να τον κρεμάσουν και αντίς γι' αυτόν βρήκαν τη βασιλοπούλα, που φορούσε τα ρούχα του.

— Πάρτε εμένα να κρεμάσετε. Πείτε στο βασιλιά ότι αν εγώ δεν ήθελα, ποτέ δε θα με πείραζε ο κηπουρός. Εγώ φταίω, εμένα να κρεμάσετε. Αυτό είναι το δίκαιο.

Τρέξανε στο βασιλιά του είπανε τα καθέκαστα.

Θύμωσε ο βασιλιάς, φουρτουνιασμένη θάλασσα.

— Η κόρη μου θα μένει στη φυλακή όσο ζει. Εσείς όλοι, ανοιχτείτε στο βασίλειό μου, ψάξτε, βρείτε τον κηπουρό και φέρτε τον μπροστά μου ζωντανό ή πεθαμένο.

Το παιδί τότε σίγουρο ταξίδευε στον ωκεανό.

Ο βασιλιάς, που αυτή την κόρη είχε μονάκριβη και έκανε όνειρα να την παντρέψει με κάποιο τρανό βασιλόπουλο να συνεχιστεί το βασίλειό του, έβρισκε τις πόρτες κλειστές όπου χτυπούσε, γιατί το πράγμα με τον κηπουρό είχε ακουστεί σ' ανατολή και δύση.

Σε δυο τρία χρόνια πέθανε ο βασιλιάς από τον καημό του.

Η βασιλοπούλα ανέβηκε στο θρόνο του πατέρα της και έπρεπε να κρατήσει το βασίλειο.

Ο θρόνος ήθελε βασιλιά. Η βασιλοπούλα δεν ήθελε να παντρευτεί βασιλόπουλο.

Ας αφήσουμε όμως τη βασιλοπούλα κι ας δούμε τι απέγινε το παλικάρι.

Τρέχοντας, νύχτα ώρα, για το καράβι το παιδί, για να γλυτώσει από το θάνατο, τον βοήθησε κάποιος, που κι αυτός μπήκε στο ίδιο καράβι.

— Εσύ φίλε είσαι το τυχερό μου, η τύχη μου. Έλα μαζί μου.

Ταξίδεψαν στον ωκεανό μέρες και μέρες. Κάποτε πιάσανε στεριά.

— Έλα φίλε μαζί μου, όπου πάμε να 'μαστε μαζί.

Έπρεπε να βρει κάποια δουλειά να δουλέψει. Σταμάτησε σ' ένα μεγάλο χασάπικο.

— Βλέπω αφεντικό δεν έχεις βοηθό.

— Μόνος μου είμαι παιδί μου, μόνο μια κόρη έχω, γέρασα, δυσκολεύομαι στην δουλειά.

— Πάρε με στη δουλειά σου. Ξέρω από χασάπης. Εγώ θα κόβω και συ να κάθεσαι στο ταμείο. Είμαι μάστορας χασάπης.

Τον πήρε.

Όσο κρέας του ζητούσαν τόσο έκοβε. Ήταν σαν να το 'χες ζυγίσει. Ποτέ δεν λάθευε ούτε δράμι. Ακούστηκε ο χασάπης και η πελατεία πλήθαινε. Το αφεντικό κέρδιζε πολλά.

Ζήτησε να τον κάνει γαμπρό στην κόρη του και να του έδινε το μαγαζί.

— Ευχαριστώ αφεντικό. Η καρδιά μου είναι αλλού δοσμένη. Κι αν με ρωτήσεις; ποτέ δε θα βρω την αγαπημένη μου. Είναι της μοίρας μου να πεθάνω μόνος.

Κάποτε που 'ρθαν κι άλλα καράβια σε τούτη τη χώρα, ακούστηκε ότι σε μια χώρα, μακρινή χώρα μια βασιλοπούλα πάνω στο θρόνο του πεθαμένου πατέρα της ζητούσε να βρει τον κηπουρό της.

Η είδηση ήταν παράξενη και γι' αυτό περπατούσε από στόμα σε στόμα.

Το 'λεγαν σαν αστείο και γελούσαν.

Έπεσε και στ' αυτιά του παιδιού.

Ήταν ο μόνος που καταλάβαινε το νόημα.

Χαιρέτησε το αφεντικό του, πήρε μαζί του τον τυχερό φίλο του και κατέβηκαν μαζί στο μεγάλο λιμάνι μήπως βρούνε κανένα καράβι για να φύγουν.

Πέρασαν μέρες περιμένοντας, φάνηκε κάποιο.

Πληρώσανε όσα τους ζήτησαν, μπήκαν και ξεκίνησαν για την ευτυχία.

Κάπου δυο μήνες ταξίδεψαν μέσα στις θάλασσες και τους ωκεανούς ώπου να φτάσουν.

Κάποτε φτάσανε στην πατρίδα.

Τα χρόνια, οι κακουχίες και οι φουρτούνες της ζωής είχανε αλλάξει το παλικαρόπουλο. Τώρα είχε γίνει σωστός άντρας.

Στον τόπο της η βασιλοπούλα είχε βγάλει είδηση:

— Όποιος μου πει σημάδι από το σώμα μου, θα τον πάρω άντρα μου και θα γίνει βασιλιάς.

Φτερά στα πόδια το παλικαρόπουλο, έφτασε στο παλάτι και ζήτησε τη βασίλισσα να της πει τα σημάδια.

Σαν τον είδε δεν τον γνώρισε. Δεν ήτανε το παλικαρόπουλο που ήξερε. Είχε να κάνει με έναν άντρα ρωμαλέο και γερό.

— Τι ξέρεις εσύ σημάδια του κορμιού μου και μου 'ρθες εδώ;

— Έχεις τρεις χρυσές τρίχες που ξεκινάνε από τον αφαλό σου, γυρίζουν στο κορμί σου και φτάνουν πάλι μπροστά. Είμαι ο ψαράς που τον έκανες κηπουρό. Έφερα ένα γύρο τη γη και ξανάρθα κοντά σου αγαπημένη μου.

Χύθηκε ο ένας αγκαλιά του άλλου.

Γίνανε γάμοι γίνανε και χαρές.

Ο φτωχός ψαράς έγινε βασιλιάς του τόπου. Το φίλο του, την τύχη του, τον έκανε υπασπιστή του.

Ζούσαν πολύ ευτυχισμένοι έκαναν απογόνους.

Ζούσαν εμείς καλά κι αυτοί καλύτερα.



Η χήρα με τις τρεις κόρες

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν μια χήρα που είχε τρεις κόρες της παντρειάς. Φτωχειά οικογένεια, κάθε μια με την τέχνη της, η μια ήτανε μοδίστρα, η άλλη πλέχτρα και η τρίτη κεντήστρα. Δουλεύανε οι κόρες, φτιάχνανε και τα 'παιρνε η μάνα, γύριζε στα χωριά, τα πουλούσε και ψευτοπερνούσαν.

Έβγαλε διαταγή ο βασιλιάς: «κανένας μη δουλεύει πριν ακόμα βγει ο ήλιος και μετά τη δύση». Ο βασιλιάς αυτός είχε μόνο τη μάνα του και ο ίδιος δεν είχε παντρευτεί ακόμα.

Βασιλικιά διαταγή και τα σκυλιά δεμένα, που λέει η παροιμία.

Η χήρα όμως με τις τρεις κόρες δεν μπορούσε να τα βγάλει πέρα. Έπρεπε να κάνουνε και νυχτέρια. Παρακούγανε λοιπόν στα κρυφά τη διαταγή του βασιλιά.

Κάποιο βράδυ πέρασε ο βασιλιάς από το σπίτι της χήρας, άκουσε κρότο της μηχανής, πλησίασε στα κρυφά. Έβαλε αυτί.

Απάνω εκεί είχαν σταματήσει να δουλεύουν οι κοπέλες και το είχανε ρίξει στην κουβέντα.

— Όλοι ποθούμε όσα δεν έχουμε.

Είπε η μεγάλη:

— Βρε μάνα, πόσο ήθελα να 'μouna μέσα στο παλάτι και να 'τρωγα απ' όλα τα φαγητά που ετοιμάζουν για το βασιλιά.

Λέει η δεύτερη:

— Βαρέθηκα βρε μάνα, να δουλεύω. Πόσο θα 'θελα να 'μouna στο παλάτι του βασιλιά, να γέμιζα την ποδιά μου χρυσά φλοριά, να μη ξαναδούλευα.

Η μικρή άκουγε και δε μίλαγε, μόνο κεντούσε.

Της είπε η μάνα της:

— Πες και συ κάτι, τι θα 'θελες;

— Τι να πω; δεν ξέρω.

— Κάλι να πεις κι εσύ και να ξαναβάλουμε μπρος τη δουλειά.

— Ε, αφού θέλετε, να σας πω κι εγώ. 'Ηθελα να 'χα άντρα μου τον βασιλιά, να του κάνω δυο παιδιά: ένα αγόρι με τον ήλιο στο μέτωπο κι ένα κορίτσι με το φεγγάρι στο μέτωπο.

Γελάσανε όλες και την κοροϊδεύανε.

Βάλανε μπρος όλες και συνεχίζανε τη δουλειά.

Ο βασιλιάς απ' έξω, που τα 'χε ακούσει όλα, πήρε τον δρόμο και πήγε στο παλάτι του.

Ξημέρωσε ο Θεός την άλλη μέρα και διάταξε ο βασιλιάς τον βεζύρη του να πάει να φέρει μπροστά του τα τρία κορίτσια της χήρας.

— Γιατί δουλεύετε μετά τη δύση του ήλιου αφού έχω δώσει διαταγή και το απαγορεύω;

Πήρε τον λόγο η μεγάλη κόρη.

— Είμαστε φτωχείς βασιλιά μου και δε μπορούμε να τα βγάλουμε πέρα.

— Καλά, αφού είσαστε φτωχείς, άντε, δεν πειράζει, δουλέψτε πάρα πάνω να τα βγάλετε πέρα. Αλλά, δε μου λες, χθες το βράδυ τι έλεγες εσύ στο σπίτι σου;

Η κόρη ντράπηκε, δεν απαντούσε. Με τα πολλά αναγκάστηκε:

— Να, βασιλιά μου, έλεγα ότι επιθυμούσα να 'μouna στο παλάτι, να 'τρωγα από όλα τα φαγητά που ετοιμάζουν για σένα.

Χτύπησε τα χέρια ο βασιλιάς, φάνηκαν οι υποταχτικοί.

— Βάλετε ένα τραπέζι από όλα τα καλύτερα φαγητά που ετοιμάζετε για μένα να φάει τούτη η κοπέλα. Ότι σας ζητήσει να το έχει.

Έρθε η σειρά της δεύτερης.

— Εσύ τι έλεγες χθες το βράδυ στο σπίτι σου;

— Να, βασιλιά μου, είπα ότι ήθελα να 'μouna στο παλάτι σου να γέμιζα την ποδιά μου χρυσά φλοριά, να μη ξαναδούλευα γιατί κουράστηκα.

— Έλα κοντά μου.

Την πήγε στο μεγάλο χρηματοκιβώτιο του παλατιού, το άνοιξε.

— Πάρε όσα φλοριά μπορείς να πάρεις.

Φορτώθηκε χρυσάφι η δεύτερη, πήρε δρόμο κι έφυγε.

Ήρθε η σειρά της τρίτης.

— Εσύ τι έλεγες;

Αυτή ντρεπότανε. Είχε κλείσει το στόμα και δε μιλούσε καθόλου.

Βρε αμάν, βρε ζαμάν, τίποτα αυτή.

Θύμωσε ο βασιλιάς.

— Πρόσεξε καλά, αν εξακολουθήσεις να μη μιλάς θα σε ρίξω στη φυλακή και θα πεθάνεις εκεί.

Φοβήθηκε το κορίτσι και είπε:

— Βασιλιά μου είπα πως ήθελα να σε είχα άντρα μου να σου 'κανα δύο παιδιά. Το ένα αγόρι, με τον ήλιο στο μέτωπο, το άλλο κορίτσι, με το φεγγάρι στο μέτωπο.

— Εσύ θα γίνεις η βασίλισσά μου.

Έγιναν βασιλικοί γάμοι, που ξεσηκώθηκε ολόκληρη η πολιτεία. Γλέντια και χαρές μέρα και νύχτα.

Η μάνα του βασιλιά, κακιά γυναίκα, ήτανε η μόνη που δεν της άρεσε. Ήθελε ο γιος της να 'παιρνε μια τρανή βασιλοπούλα από άλλο βασίλειο, να τράνευε ακόμα πιο πολύ ο γιος της. Προσπαθούσε, κάθε τόσο, να βρίσκει αιτίες να κατηγορεί τη νέα βασίλισσα, να θάζει κρυφά, ζιζάνια στο νέο αντρόγυνο, και έκανε ότι μπορούσε ώστε να φέρει τον γιο της στο σημείο να μη θέλει αυτή την φτωχειά.

Η ευκαιρία η μεγάλη δόθηκε κάποτε στην κακιά μητέρα.

Κάποτε ο βασιλιάς άνοιξε πόλεμο με το γειτονικό βασίλειο και αναγκάστηκε να είναι μακριά από το παλάτι.

Η νέα βασίλισσα ήτανε κοντά να γεννήσει.

Φεύγοντας ο βασιλιάς, παράγγειλε στη μητέρα του να φροντίζει τη γυναίκα του και να του 'στελνε μαντατοφόρο στο μέτωπο τι θα 'κανε όταν γεννούσε.

Σαν γέννησε με το καλό η βασίλισσα κι έκανε ένα ωραίο αγοράκι, σκέφτηκε η κακιά μάνα το μεγάλο κακό.

Πήρε το αγοράκι το 'βαλε σε μια κασόνα με τζάμι από πάνω και πήγε κρυφά και το πέταξε στην θάλασσα. Έφτιαξε ακόμα ένα κασάκι, έβαλε μέσα ένα μικρό σκυλάκι και το 'δωσε σε μαντατοφόρους να το πάνε στο βασιλιά, λέγοντάς τους να του πούνε ότι αυτό γέννησε η βασίλισσα.

Τελείωσε ο πόλεμος, γύρισε ο βασιλιάς γιομάτος λύπη στο παλάτι.

Ζούσε μόνος του και λυπημένος για το κακό που τον είχε βρει.

Ας δούμε όμως τι έγινε το παιδί με τον ήλιο στο μέτωπο.

Η θάλασσα έφερε το κασάκι, σ' ένα μεγάλο νησί. Τα κύματα χτυπούσαν στο βράχο, το άκουσε ο ηγούμενος ενός Μοναστηριού που ήτανε δίπλα. Σοφός ήτανε αυτός ο ηγούμενος, προφήτης ήτανε, ήξερε τι κακό γι-

νότανε παντού, ήξερε και το κακό που πήγαινε να γίνει στο δύστυχο το βασιλόπουλο.

Έτρεξε, το περιμάζεψε, το 'φερε στο μοναστήρι, γάλα από τα πρόβατά του.

Μεγάλωνε το παιδί με τον ήλιο στο μέτωπο. Ο ηγούμενος το δίδασκε, του μάθαινε γράμματα και όλες τις σοφίες του κόσμου.

Είχαν περάσει χρόνια, είχε κάπως ξεχάσει την πρώτη του δυστυχία ο βασιλιάς.

Ξαναγκαστρώθηκε η βασίλισσα, αλλά ξανά πόλεμος, ξανά μακριά από το παλάτι ο βασιλιάς για να μπορεί, εύκολα πάλι, η κακιά μητέρα του να κάνει τα ίδια που έκανε και με το αγόρι. Τώρα είχε βάλει σ' ένα κασάκι μια μικρή γατούλα. Το δεύτερο ήταν κοριτσάκι με το φεγγάρι στο μέτωπο.

Όταν γύρισε από τον πόλεμο ο βασιλιάς, κάλεσε μεγάλο συμβούλιο και αποφασίστηκε να τη ρίξουνε στην φυλακή, την βασίλισσα.

Και το δεύτερο κασάκι το 'φερε η θάλασσα στο ίδιο μέρος. Και αυτό το περιμάζεψε ο ίδιος σοφός ηγούμενος.

Τώρα το αγόρι με τον ήλιο στο μέτωπο και το κορίτσι με το φεγγάρι στο μέτωπο, μεγάλωναν μαζί στο μοναστήρι, ενώ ο ηγούμενος, που ήξερε όλη τους την ιστορία, τα φρόντιζε, τα προστάτευε, τα δίδασκε τις σοφίες του κόσμου.

Στο παλάτι η κακιά μητέρα χαιρότανε την κακία της.

Ο βασιλιάς ζούσε τη μεγάλη του στενοχώρια.

Η φτωχιά βασίλισσα ζούσε στην φυλακή της.

Έτσι πέρασαν ακόμα μερικά χρόνια.

Ο σοφός ηγούμενος είχε γεράσει, έβλεπε πλέον κοντά το τέλος του.

Φώναξε κοντά του τα δύο παιδιά.

— Παιδιά μου εγώ θα πεθάνω. Εσείς θα μέινετε εδώ. Μετά τον θάνατό μου θα 'ρθει εδώ ένα καράβι που θα φέρει τάματα για το μοναστήρι, ζητήσετε από τον καπετάνιο να σας πάρει μαζί του. Θα βγείτε σε ένα μεγάλο λιμάνι. Από εκεί και πέρα έχει ο Θεός. Θα σας προστατέψει. Μόνο προσέξτε τούτο που θα σας πω. Θα δέσετε από ένα μαντήλι στο κεφάλι σας ώστε να μη φαίνεται ούτε ο ήλιος στο μέτωπο, ούτε το φεγγάρι. Αν το δει άνθρωπος, αμέσως θα πεθάνετε. Προσέξτε λοιπόν να μη το βγάλετε ποτέ.

Είπε στα παιδιά κάτι και για μερικά άλλα που θα συναντήσουν και μπορούμε από τώρα να πούμε ότι ήξεραν πάνω-κάτω όλα όσα θα τους βρίσκανε.

Όλα γίνανε όπως τους τα είχε πει ο σοφός ηγούμενος.

Τα δύο παιδιά βγήκανε στο μεγάλο λιμάνι. Μεγάλη πολιτεία. Τα παιδιά, δεν είχαν δει άλλη φορά τόσους πολλούς ανθρώπους να πάνε, να έρχονται. Περπατούσαν στους δρόμους σαν σαστισμένα σαν απορημένα. Δεν

ήξεραν κατά που να πάνε.

Από τα πολλά, τα είδε ένας πλούσιος άνθρωπος, κατάλαβε ότι είναι ξένα και έρημα, τα πλησίασε, τα χάιδεψε, τα ρώτησε αν έχουν γονείς, από που είναι.

Του είπε το αγόρι:

— Δεν ξέρουμε από που είμαστε άρχοντά μου, ξέρουμε ότι είμαστε αδέρφια. Μόνο, όπως μας είπε ο σοφός ηγούμενος προστάτης μας, αν κάποιος μας αγγίξει το μαντήλι που έχουμε δεμένο στο κεφάλι, θα πεθάνουμε αμέσως.

Τα περιμάζεψε ο καλός αυτός άνθρωπος, τα πήρε στο σπίτι του και τα είχε σαν δικά του παιδιά.

Το σπίτι αυτού του καλού ανθρώπου γειτόνευε με το βασιλικό παλάτι.

Παίζανε γύρω εκεί τα παιδιά, φτάνανε κοντά στο παλάτι, κανένας δεν τα μπόδιζε.

Ο βασιλιάς, στεναχωρημένος από την ατυχία του, έβλεπε τα παιδιά να παίζουν εκεί κοντά, τα καμάρωνε, τα χαιρότανε η ψυχή του. Που να 'ξερε όμως ότι αυτά ήταν τα δικά του παιδιά. Και να δεις, που αυτά ξέρανε πολύ περισσότερα για τον εαυτό τους από το βασιλιά πατέρα τους. Δεν είχε φτάσει όμως ακόμα η ώρα.

Ρώτησε ο βασιλιάς ποια ήταν αυτά τα χαριτωμένα παιδιά, μια και ήξερε ότι ο γείτονάς του δεν είχε αποκτήσει παιδιά.

Κάλεσε κάποτε τον γείτονά του στο παλάτι αλλά να 'φερνε μαζί του και τα δυο χαριτωμένα παιδιά.

Πριν πάνε στο παλάτι ζήτησαν τα παιδιά από τον προστάτη τους να τους πάρει να έχουν μαζί τους, δύο περιστέρια.

Πήγανε στο παλάτι.

Τους κάθισαν στο βασιλικό τραπέζι, φάγανε, ήπιανε, όλα καλά. Σε μια στιγμή ρώτησε βασιλιάς:

— Γιατί τα παιδιά έχουν δεμένο στο κεφάλι τους αυτό το μαντήλι και δεν είδα ποτέ να το έχουν βγαλμένο;

Πήρε το λόγο το αγόρι, που τα ήξερε όλα αυτά από το σοφό ηγούμενο. Είπε όλη του την ιστορία και της αδερφής του, όπως έγιναν όλα και τέλος είπε στο βασιλιά:

— Βασιλιά μου, όποιος μας αγγίξει το μαντήλι που έχουμε δεμένο στο κεφάλι μας, αμέσως θα πεθάνουμε και τα δυο. Αλλά αν θέλεις να λύσουμε το μαντήλι, έχεις στη φυλακή σου μια φυλακισμένη γυναίκα. Σε παρακαλούμε να την φέρεις εδώ.

Ο βασιλιάς τρόμαξε. Θυμήθηκε, ολόκληρη την κακιά του τύχη με τα παιδιά του. Πως ήξερε όμως το αγόρι ότι αυτός είχε φυλακισμένη κάποια γυναίκα; Και γιατί την ζήτησε το αγόρι;

Έδωσε εντολή να την φέρουν.

Αμέσως η φυλακισμένη στο λουτρό να καθαριστεί, καινούρια ρούχα. Την παρουσιάσανε.

— Βασιλιά μου, βάλε αυτή τη γυναίκα να σταθεί δίπλα σου.

Κάνανε όπως είπε το παιδί.

Πήγε ύστερα το αγόρι μόνο του και κάθισε δίπλα στον βασιλιά. Το κορίτσι πήγε και στάθηκε δίπλα στη γυναίκα.

Άφησαν ελεύθερα τα δύο άσπρα περιστέρια. Πέταξαν και κάθισαν, το ένα πάνω στο κεφάλι του βασιλιά και το άλλο στο κεφάλι της γυναίκας, που όπως όλοι πλέον ξέρουμε, ήταν η δυστυχισμένη βασίλισσα. Πέταξαν αμέσως τα παιδιά το μαντήλι που 'χαν δεμένο στο κεφάλι τους κι αμέσως άστραψε ο τόπος από τον ήλιο στο μέτωπο του αγοριού κι από το φεγγάρι που ήταν στο μέτωπο του κοριτσιού.

Τα είδε αυτά ο βασιλιάς. Τα κατάλαβε όλα όσα είχαν γίνει, πίσω από την πλάτη του. Ρώτησε όμως το αγόρι για το σκυλάκι και τη γατούλα και αυτό του είπε πως όλα αυτά ήτανε τεχνάσματα της μητέρας του, που δε χώνεψε τη νύφη της επειδή ήτανε από φτωχεία οικογένεια.

— Φτωχεία οικογένεια βασιλιά μου αλλά τίμια.

Διηγήθηκε ύστερα το αγόρι πως το πέταξε η κακιά μάνα βασίλισσα στη θάλασσα μέσα σ' ένα κασάκι, το ίδιο και την αδερφούλα του, για το μοναστήρι, για το σοφό ηγομένο, όλα με όλες τις λεπτομέρειες.

— Βασιλιά μου στα είπα όλα. Έτσι με συμβούλεψε ο σοφός προστάτης μου ηγούμενος, έτσι κάνω. Είμαστε τα δικά σου παιδιά βασιλιά μου, εγώ με τον ήλιο στο μέτωπο και η αδερφούλα μου εδώ, με το φεγγάρι στο μέτωπο. Είμαστε παιδιά σου γεννημένα από αυτήν τη μάνα μας.

— Το κακό βασιλιά μου στις αρχές χαίρεται. Ποτέ σε στεριώνει, όπως μας έλεγε ο σοφός δάσκαλός μας.

Ο βασιλιάς δεν κρατήθηκε άλλο. Έπεσε στην αγκαλιά της γυναίκας του και έκλαιγε. Τα δύο παιδιά πέσανε κι αυτά πάνω τους.

Πως να σου τα πω τώρα; Δεν τα καταφέρνω. Εσύ μπορείς μόνος σου να καταλάβεις το τι έγινε.

Διάταξε ο βασιλιάς να φωτιστεί ολόκληρο το παλάτι του. Να βγούνε με σάλπιγγες και τούμπανα να διαδοθεί στο βασίλειό του ότι ο βασιλιάς βρήκε τα παιδιά του: το αγόρι με τον ήλιο στο μέτωπο και το κορίτσι με το φεγγάρι. Να μαζευτεί όλο το βασίλειο σε μεγάλο γλέντι.

Σαν άκουσε η κακιά μάνα όλη τη φασαρία, αυτά τα φώτα, κάτι πήρε το αυτί της κατατρόμαξε, κατάλαβε τι την περίμενε και το 'βαλε στα πόδια να φύγει, να κρυφτεί. Την είδανε όμως οι στρατιώτες, την πιάσανε και το 'πανε στο βασιλιά. Αυτός δε θέλησε να τη δει, διάταξε να τη θάνουν στη πιο σκοτεινή φυλακή.

Σάπισε εκεί.

Από τότε ζούσαν όλοι ευτυχισμένοι, καλά, κι εμείς καλύτερα.



Ο γιος του Αχ αράπη

Μια φορά κι ένα καιρό ήτανε μια φτωχεια, θεόφτωχη γριούλα που είχε ένα γιο. Πήγαινε για ξύλα η γριά, να ζεσταθούνε, πήγαινε, μάζευε χόρτα, έφερνε κάτι να φάνε. Το παιδί είχε γίνει παλικάρι πια.

Κάποτε του είπε η γριά:

— Βρε παιδάκι μου, δεν πας κι εσύ να κάνεις καμιά δουλειά, να βοηθήσεις να βγάλουμε πέρα τη φτώχεια που μας δέρνει;

Στην αυλή του σπιτιού ήταν μια πολύ μεγάλη πέτρα. Ασήκωτη.

Είπε το παιδί στη μάνα:

— Όταν μπορέσω και σηκώσω αυτή την πέτρα τρεις φορές τότε θα πάω στη δουλειά.

— Αυτή βρε, είναι ασήκωτη. Το λες για να μη πας.

Πήγε το παιδί έπιασε την πέτρα, την σήκωσε την πέταξε, μια, δυο, τρεις φορές. Τότε κατάλαβε ο ίδιος την δύναμή του και η μάνα του ότι είχε γιο ένα τρανό παλικάρι.

Πήρε το παιδί ένα τσουβάλι, ένα μαχαίρι και πήγε για χόρτα. Σκεφτη-

κε: «Που να πάω εγώ να μαζεύω χόρτα ένα-ένα». Πήγε σ' ένα περιβόλι. Τα λαχανικά δυο μέτρα μπόι. Έκοβε, έβαζε στο τσουβάλι. Κόντευε να το γεμίσει μέχρι πάνω. Πήγε να κόψει ένα μεγάλο λάχανο. Έβαλε το μαχαίρι του, δυσκολεύοταν. Πήγε να το χώσει πιο βαθιά, πιο δύσκολα. Τότε άκουσε μια φωνή. Αχ! και πετάχτηκε μέσα από αυτό το λάχανο ένας αράπης ίσαμε κει πάνω. Ο αράπης του είπε:

— Τι με θέλεις και με ζητάς; Ο Αχ αράπης είμαι εγώ.

Το παιδί τον έβλεπε και δε μιλούσε.

— Πήγαινε να χαιρετήσεις τη μάνα σου. Θα σε κάνω παιδί μου. Έχω πολλά πλούτη.

Πήγε το παιδί φίλησε τη μάνα του:

— Αντίο μάνα.

— Καλή τύχη παιδί μου, και ξαναγύρισε στον Αχ αράπη.

Πήρε το παιδί αυτός και το κατέβασε στον κάτω κόσμο. Κατεβήκανε κάτω και είπε ο Αχ αράπης στο παιδί:

— Έλα τώρα παιδί μου να σου δείξω το βιος μου.

Πρώτα-πρώτα τον πήγε και του έδειξε το άλογό του που είχε ανθρώπινη λαλιά.

Είπε ο Αχ αράπης στο άλογο:

— Άκουσε. Από δω και πέρα αυτός θα είναι το αφεντικό σου. Θα σε ταΐζει, θα σε ποτίζει, θα σε προσέχει. Τον έκανα δικό μου παιδί. Και εσύ να τον προσέχεις σαν τα μάτια σου.

— Όπως διατάξεις αφεντικό. Είπε το άλογο.

Το πήγε ύστερα το παιδί σε μια μεγάλη αποθήκη. Ήτανε ένα τραπέζι και απάνω εκεί ένα σκουριασμένο σπαθάκι με το θηκάρι του. Το είδε το παιδί, σκέφτηκε: «ποιος ξέρει τι να κάνει αυτό;»

Τον πήγε σε μια άλλη αποθήκη. Δεν είχε τίποτα μέσα, παρά μόνον ένα ζευγάρι τσαρουχάκια με τα κορδόνια τους. Τα είδε το παιδί, σκέφτηκε: «ποιος ξέρει γιατί τα έχει αυτά;»

Τον πήγε σε τρίτη αποθήκη. Ένα τραπέζι μόνο και έχει απάνω μια σκούφια. Απόρησε και εδώ το παιδί.

Δεν τον πήγε πουθενά αλλού, αλλά το παιδί ήτανε γεμάτο απορία, δε μπορούσε να καταλάβει τίποτα, εκτός από το άλογο που είχε ανθρώπινη λαλιά.

Ρώτησε τον πατέρα του για όλα αυτά.

— Άκουσε παιδί μου. Το σπαθάκι που είδες, όταν το διατάξεις κάνει ότι θέλεις. Όταν φορέσεις τα τσαρούχια, πετάς στον αέρα και πας όπου θέλεις και όταν φορέσεις την σκούφια γίνεσαι αόρατος από τους άλλους. Αυτά είναι η μεγάλη μου περιουσία. Πάρε τα και θα σου χρειαστούν παιδί μου.

— Εγώ θα πεθάνω. Θα μου κάνεις την κηδεία μου και ότι χρειάζεται

για την ψυχή μου. Σε σαράντα μέρες θα γίνει κατακλυσμός και καταστροφή μεγάλη. Αν δεν πας μετά να πάρεις την πεντάμορφη του κόσμου. Την κατάρρα μου να 'χεις αν δεν πας.

Πέθανε ο Αχ αράπης όπως το 'χε πει, το παιδί του έκανε όλα τα χρειαζούμενα.

Πέρασαν οι σαράντα μέρες έγινε ο κατακλυσμός, πήγε το παιδί να ταΐσει το άλογο και του είπε:

— Τι κάθесαι παιδί μου;

— Τι να κάνω;

— Πάρε αυτά που σου είπε το αφεντικό και πάμε για την πεντάμορφη του κόσμου. Κάνε γρήγορα γιατί αργούμε.

Πήρε το παιδί, το σπαθάκι, τα τσαρούχια και τη σκούφια, καβάλησε κι νάει και φεύγει.

Πήγε-πήγε, εκεί που πήγαινε βλέπει μια αλεπού και την κυνηγούσε ένας λύκος.

Λέει το άλογο στον καβαλάρη:

— Αφεντικό, σκότωσε το λύκο να γλυτώσει η αλεπού.

Μια τουφεκιά στον λύκο το παιδί, πάρτον κάτω.

Τρέχει η αλεπού στον καβαλάρη.

— Τι καλό θέλεις να σου κάνω αφεντικό, που μου έσωσες την ζωή;

— Τι καλό μωρέ θέλεις από μία αλεπού;

— Δεν το ξέρεις αφεντικό πως έρχονται τα πράματα πάρε λίγες τρίχες από το τομάρι μου, φύλαξέ τες πάνω σου κι αν με χρειαστείς κάψετε και να 'μαι μπροστά σου εγώ.

Πήρε το παιδί λίγο μαλλί από την αλεπού το 'βαλε στην τσέπη του και συνέχισε τον δρόμο. Πήγαιναν, πήγαιναν, εκεί που πηγαίνανε, βλέπει έναν αϊτό που κυνηγούσε έναν κόρακα.

Λέει το άλογο στο παιδί:

— Αφεντικό, σκότωσε τον αϊτό να γλυτώσει ο κόρακας.

Μια ντουφεκιά το παιδί στον αϊτό, πάρτον κάτω.

Τρέχει ο κόρακας.

— Αφεντικό, τι καλό θέλεις να σου κάνω που μου έσωσες τη ζωή;

— Τι να θέλω μωρέ από έναν κόρακα;

— Δεν το ξέρεις αφεντικό. Οι απάνω πέφτουν κάτω και οι κάτω ανεβαίνουν πάνω. Πάρε ένα φτερό μου κι αν με χρειαστείς κάψε το και μπροστά σου εγώ, για ό,τι θέλεις.

Πήρε το φτερό του κόρακα το παιδί, το 'κρυψε στην τσέπη του και πάλι δρόμο. Εκεί που πήγαινε ακούει μια φασαρία, ένα κακό. «Τι γίνεται μωρέ;» Είχε σαστίσει. Είχε ανέβει μια σκόνη, σύννεφο, ένας ανεμοστρόβιλος μέχρι εκεί πάνω.

Το άλογο, που τα ήξερε όλα του είπε:

— Έρχεται αφεντικό να σε συναντήσει το παιδί της γης. Είναι ένα δυνατό και καλό παλικάρι. Αλλά εσύ είσαι ακόμα πιο δυνατός γιατί έχεις απάνω σου τα σημάδια του Αχ αράπη. Να αγαπηθείτε, να γίνετε παρέα.

Συναντηθήκανε ο καθαλάρης γιος της με το παιδί, δώσανε τα χέρια, γίνανε αδέρφια συνέχισαν τον δρόμο.

Προχωρούσανε, προχωρούσανε, πηγαίνανε, φτάσανε σε μια παραλία.

Σηκώθηκε μια μεγάλη φουρτούνα, ένα κακό, βουνό τα κύματα.

— Τι κακό είναι τούτο πάλι; Ρωτούσε απορημένο το παιδί.

Το άλογο, που τα ήξερε όλα του είπε:

— Αφεντικό, θγαίνει τώρα το παιδί της θάλασσας, είναι τρομερό παλικάρι και πολύ καλό κι αυτό σαν το παιδί της γης. Εσύ όμως είσαι ακόμα πιο δυνατός γιατί έχεις τα σημάδια του Αχ αράπη πάνω σου. Θα αγαπηθείτε, θα γίνετε τρεις παρέα, τα πιο φοβερά παλικάρια.

Συναντηθήκανε και οι τρεις τώρα, αδερφωθήκανε, συνεχίσανε το δρόμο τους.

Ακολούθησαν και οι τρεις καθαλαράιοι ένα δρόμο κοντά στην θάλασσα. Είδανε ένα πελώριο ψάρι έξω στην στεριά.

Το άλογο είπε στο αφεντικό του.

— Αφεντικό κατεβάτε και οι τρεις και σπρώξτε το ψάρι μέσα στην θάλασσα γιατί θα ψοφήσει σαν μείνει στη στεριά.

Κατέβηκαν, έσπρωξαν το ψάρι το 'ριξαν στη θάλασσα.

Είπε το ψάρι:

— Τι χάρη θέλεις να σου κάνω που μου 'σωσες τη ζωή;

— Τι να θέλω από ένα ψάρι; Έκανα μόνο ένα καλό, αυτό με φτάνει.

— Πάρε παλικάρι μου ένα λέπι από πάνω μου. Θα το βρέξεις κι αμέσως θα παρουσιαστώ.

Πήρε το παιδί το λέπι, το 'κρυψε κι αυτό στην τσέπη του.

Για να μη ξεχνάμε, ας τα θυμηθούμε. Τρία πράματα είχε πάρει το παιδί στο δρόμο του από τρία καλά που είχε κάνει σώζοντας τρεις ζωές. Το μαλλί της αλεπούς, το φτερό του κόρακα και το λέπι του μεγάλου ψαριού.

Προχωρούσανε, προχωρούσανε τα τρία αδέρφια, φτάσανε σε μια μεγάλη πολιτεία. Εκεί είδανε όλο τον κόσμο μαυροφορεμένο και ότι δεν υπήρχε πουθενά κανένα παλικάρι. Στάθηκαν σ' ένα χάνι κάτι να φάνε, να ξεκουραστούνε τα άλογα.

Ρωτήσανε το χανιτζή.

— Γιατί σε τούτη την πολιτεία δε βλέπουμε κανένα παλικάρι και είναι όλοι στα μαύρα;

— Τι να σας πω παιδιά μου. Μας είχε βρει πολύ μεγάλο κακό. Έχουμε δω την κόρη του βασιλιά. Αυτή βάζει στοίχημα με τα παλικάρια. Θα κρυφτεί το παλικάρι κι δεν τον ανακαλύψει ως την άλλη μέρα το μεσημέρι

την παίρνει γυναίκα του και γίνεται αυτός βασιλιάς. Αν τον ανακαλύψει, που είναι κρυμμένος, και αυτό γίνει τρεις μέρες συνέχεια, τότε του παίρνει το κεφάλι. Έχει έναν καθρέφτη, βγαίνει στο μπαλκόνι κι όπου να 'σαι σε βρίσκει. Πάνε τα παλικάρια μας, μια, δυο, τρεις φορές, αν την μια δε τον βρει, την κερδίζει, αν το παλικάρι χάσει και τις τρεις φορές χάνεται. Κανένας μέχρι σήμερα δεν κέρδισε το στοίχημα.

Δίπλα στο παλάτι σωρός τα κεφάλια των παλικαριών που χάσανε. Είμαστε πολύ δυστυχισμένοι παιδιά μου.

Πήγε την άλλη μέρα το παιδί και έβαλε το στοίχημα.

Τι να κάνανε; Που να κρυφτεί; Θυμήθηκε τον κόρακα. Έκαψε το φτερό του, νάτος ο κόρακας μπορστά του.

— Διάταξε αφεντικό.

— Το και το είπε το παιδί, αν με βρει που είμαι κρυμμένος χάθηκα, που θα με κρύψεις;

Πήρε ένα καλάθι ο κόρακας τό 'δεσε στα πόδια του, μπήκε το παιδί μέσα, μια στον αέρα και ψηλά, πολύ ψηλά φτάσανε.

Το παιδί σαν πήγανε πολύ ψηλά ρώτησε τον κόρακα.

— Πως φαίνεται η γη;

— Κάπως μεγάλη αφεντικό.

— Τράβα ακόμα πιο ψηλά.

— Πως φαίνεται η γη;

— Σαν μια φακή αφεντικό.

— Στάσου εδώ. Δεν πιστεύω να μας ανακαλύψουν τόσο ψηλά.

Έριξε τον μαγικό καθρέφτη η βασιλοπούλα, από δω, από κει, στη γη πάνω, κοίταξε όλες τις θάλασσες, τίποτα, άρχισε να ψάχνει στον ουρανό, τ' αστέρια, κάπου τον είδε μέσα στο καλάθι δεμένο στα νύχια του κόρακα.

Έγινε μεσημέρι, κατέβηκε το παιδί, πήγε στη βασιλοπούλα να του 'λεγε αν τον ανακάλυψε και που ήτανε κρυμμένος.

Αυτή γελαστή του είπε:

— Καλά τι σχέσεις έχεις εσύ με τα κοράκια και σε ανεβάζουν τόσο ψηλά;

Το παιδί είχε χάσει το πρώτο στοίχημα. Αν έχανε και τα άλλα δυο πήγαινε χαμένος.

Στενοχωρημένος, που είχε χάσει, ρώτησε την άλλη μέρα το άλογό του τι έπρεπε να κάνει.

— Τράβα κατά τη θάλασσα και θα δούμε τι θα γίνει.

Πήγε το παιδί στην θάλασσα, έβρεξε το λέπι του μεγάλου ψαριού και νάτο το ψάρι μπροστά του:

— Τι θέλεις από μένα;

— Το και το ψάρι μου. Καθώς βλέπεις κινδυνεύω.

— Καλά, έμπα στην κοιλιά μου.

Μπήκε το παιδί στην κοιλιά του ψαριού, πήγε το ψάρι και χώθηκε σε μια σπηλιά κοντά στη θάλασσα, αλλά δε χώραγε κι έμενε έξω το μισό.

Πήρε η βασιλοπούλα το μαγικό καθρέφτη, ρίξε έξω, ρίξε εκεί, γη, ουρανός, θάλασσα, δύσκολος της ερχότανε τούτος ο νέος που ήθελε να νικήσει και να την κερδίσει. Καμιά φορά βλέπει το παιδί μέσα στην κοιλιά του ψαριού.

Έγινε μεσημέρι, ήρθε η ώρα, πήγε το παιδί στη βασιλοπούλα.

— Τι φιλίες έχεις εσύ με τα ψάρια και σε κρύβουνε στην κοιλιά τους;

Καθώς βλέπεις έχασες και το δεύτερο στοίχημα και σου μένει ακόμα μια φορά να κρυφτείς. Αν και τώρα σε ανακαλύψω, σε κερδίζω εγώ, αν τώρα δε σε ανακαλύψω, χαλάλι σου, με κερδίζεις εσύ.

Το παιδί, πιο πολύ στεναχωρημένο ξαναρώτησε το άλογό του.

— Τι να κάνουμε αφεντικό; Σαν δύσκολα τα πράγματα. Αλλά φώναξε και αυτή την αλεπού, πονηρό ζουλάπι αυτή, κάτι θα κατεβάσει το κεφάλι της.

Έκαψε το μαλλί της αλεπούς. Να κουνιστή και λυγιστή η αλεπού μπροστά του.

— Ότι μου ζητήσεις αφεντικό το έχεις.

— Χάνομαι στα σίγουρα αλεπού μου. Το και το.

Γέλασε πονηρά το ζουλάπι.

— Μη μου στεναχωριέσαι και μη φοβάσαι καθόλου. Πρέπει να ήξερες ότι αυτοί οι μαγικοί καθρέφτες βλέπουνε μακριά όλη τη γη, τον ουρανό και όλες τις θάλασσες, γιατί όποιος θέλει να κρυφτεί νομίζει ότι θα κρυφτεί καλά, αν πάει πολύ μακριά. Αυτό κάνανε όλα αυτά τα παλικάρια και να τα κεφάλια τους δίπλα στο μπαλκόνι της βασιλοπούλας. Πολύ κοντά δε βλέπει ο καθρέφτης της. Άκουσέ με τώρα: Μέσα εκεί στο σωρό των κεφαλιών είναι κάτι πολύ μεγάλες κολοκύθες. Κόβεις μια με το σπαθί σου, κρύβεσαι μέσα, κλείσε την καλά, στάσου εκεί ώσπου να περάσει το μεσημέρι και μη φοβάσαι. Ξέρω εγώ από τέτοιες πονηριές. Δε θα σε ανακαλύψει αυτή και την κερδίζεις.

Το παιδί έκανε όπως το συμβούλεψε η αλεπού.

Έριχνε τον καθρέφτη η βασιλοπούλα, από δω, από κει, τίποτα. Έφαγε όλο τον ουρανό, τ' αστέρια, όλη τη γη αναγύρω, τους ωκεανούς, τίποτα. Άστραφτε ο καθρέφτης στον ήλιο και στ' αστέρια, τίποτα μέσα. Κανένα σημάδι του παιδιού. Έψαχνε η βασιλοπούλα μέχρι που τελείωνε η διορία της, τίποτα. Έβλεπε ότι έχανε το στοίχημα.

— Πέρασε η ώρα, έσπασε από μέσα την κολοκύθα το παιδί, δίπλα της ήτανε, βγήκε γελαστό.

— Μπράβο παλικάρι μου. Με κέρδισες. Είμαι δική σου.

Σε κέρδισα βασιλοπούλα μου. Κερδισμένος είμαι, σε κάνω ότι θέλω.

Πρέπει να σου πω ότι είμαι από καιρό αλλού καπαρωμένος και δε μπορώ να πατήσω το λόγο μου. Κερδισμένος είμαι, και αποφασίζω να σε πάρει γυναίκα του το πιο καλό και πιο μεγάλο παλικάρι του κόσμου: ο αδερφός μου, το παιδί της γης.

Έγιναν γάμοι και χαρές, βασιλιάς τώρα με την όμορφη βασιλοπούλα το παιδί της γης.

Ήρθε η ώρα να αποχαιρετιστούνε. Θα 'μενε στο βασίλειό του. Το παιδί της θάλασσας θα συνέχιζαν το δρόμο τους.

Πριν ξεκινήσουν, πέταξε το παιδί το σπαθάκι του Αχ αράπη πάνω στο ταβάνι και εκεί έγινε ένα σημάδι από το χτύπημα.

Είπε το παιδί στο νέο βασιλιά.

— Αδερφέ μου. Αν δεις και στάζει αίμα αυτό το χτύπημα, τρέξε να με βρεις, να με βοηθήσεις γιατί θα κινδυνεύω.

Φιληθήκανε, συνεχίσανε το δρόμο τους, ο γιος του Αχ αράπη και το παλικάρι, ο γιος της θάλασσας.

Βαδίζανε, βαδίζανε, φτάσανε σε μια μεγάλη πολιτεία. Και εδώ ήτανε όλος ο κόσμος μαυροφορεμένος.

Ρώτησαν και τους είπαν:

— Αυτή η κόρη του βασιλιά μας έχει φάει όλα μας τα παλικάρια βάζει ένα στοίχημα. Κοιμάται με ένα παλικάρι από το βράδυ. Και αν την άλλη μέρα το πρωί της πει το παλικάρι, που πήγε και τι έκανε, τότε την κερδίζει. Αν δεν της πει που πήγε και τι έκανε όλη τη νύχτα, του παίρνει το κεφάλι. Όσα παλικάρια πήγανε και στοιχηματίσανε μαζί της χάσανε και χαθήκανε, τόσα νιάτα.

Πήγε το παιδί και δέχτηκε κι αυτό το στοίχημα.

Ήρθε το βράδυ, πέσανε μαζί να κοιμηθούνε. Αυτή έκανε πως κοιμότανε, αυτός έκανε πως κοιμότανε. Τον είδε με κλειστά μάτια «πάει και τούτος» είπε. Το παιδί παρατήρησε ότι κρατούσε αυτή στο χέρι της μια βεργούλα. Αμέσως του πήγε το μυαλό στο πονηρό. Γρήγορα τα τσαρούχια του Αχ αράπη στα πόδια, έτοιμη και η σκούφια που τον έκανε αόρατο, έτοιμο το παιδί και περίμενε.

Αυτή, τι έκανε η πονηρή; Χτυπάει μια τη βεργούλα την ακουμπάει στο αυτί της, έγινε περιστέρι και βγήκε από ένα παραθυράκι. Αμέσως το παιδί γίνεται αϊτός, ήτανε αόρατος, μπροστά το περιστέρι από πίσω ο αϊτός.

Έφτασε το περιστέρι σ' ένα μέρος που ήταν δυο βουνά.

Κάθισε στο ένα το περιστέρι ο αϊτός, το παιδί, στο άλλο.

Λένε τα βουνά:

— Κυρά-κυρά, άλλοτε ήσOUNA μονάχη, τώρα έχεις και παρέα.

Τρόμαξε αυτή, κοίταζε από δω, κοίταζε από κει, πουθενά τίποτα. Απόνω εκεί, στα κρυφά, απλώνει το χέρι το παλικάρι, πήρε από κάτω μια χούφτα μπριλάντια και διαμάντια, που 'χε αυτό το βουνό αντί για πέτρες και

χαλίκια, και τα΄ βαλε στην τσέπη του.

Έφυγε από το βουνό το περιστέρι, η βασιλοπούλα, πέταξε ψηλά, από πίσω ο αϊτός, που ήταν αόρατος. Ήτανε ένας μεγάλος πύργος, έξω μια μηλιά φορτωμένη μήλα.

Στάθηκε το περιστέρι πάνω στη μηλιά, από τη μια μεριά αυτό από την άλλη ο αϊτός.

Λέει η μηλιά:

— Κυρά-κυρά, άλλοτε μας ερχόσουν μόνη τώρα έχεις και παρέα.

Τρόμαξε πάλι αυτή, ερεύνησε παντού τον τόπο γύρω τριγύρω, τίποτα. Κόβει κρυφά το παιδί τρία μήλα, τὰ ἔχωσε στην τσέπη του.

Πέταξε, μπήκε στον πύργο, μπήκε κι αυτός.

Μπήκε μέσα στον πύργο, ήτανε ένα λαβουμάνο μέσα σ' ένα δωμάτιο, μια βεργούλα πάνω κει, την έπιασε, έγινε άνθρωπος. Χτυπάει τη βεργούλα, βγήκαν τρία καρύδια. Μέσα από κει βρήκαν μια υπηρέτρια, ένας υπηρέτης και ένας αράπης δυο μέτρα έως εκεί πάνω ψηλός, πελώριος. Τους διάταξε να ετοιμάσουν φαγητό.

Ετοιμάσανε, φάγανε, ήπιανε. Αυτός, κρυμμένος κάτω από το τραπέζι μη του ξεφεύγει τίποτα.

Αποφάγανε, πήγε η βασιλοπούλα σε ένα διπλανό δωμάτιο και ξάπλωσε μαζί με τον αράπη. Κάτω από το κρεβάτι το παιδί.

Απάνω κει, έβγαλε η βασιλοπούλα το εσώρουχό της και το πέταξε κάτω. Το άρπαξε το παιδί και το έχωσε στην τσέπη του.

Αφού έπαιξε με τον αράπη, πάλι η μαγική βεργούλα, γίνανε ξανά καρύδια: η υπηρέτρια, ο υπηρέτης και ο αράπης και αυτή ξανά περιστέρι.

Το πονηρό παιδί, αόρατο καθώς ήταν, άρπαξε τα τρία καρύδια και τη μαγική βεργούλα και τα ἔχωσε κι αυτά στην τσέπη του.

Πέταξε το περιστέρι, μπροστά αυτό, πίσω ο αϊτός.

Σαν είδε το παιδί ότι κοντεύουνε στο βασιλικό παλάτι, μια δυνατή ο αϊτός, προσπέρασε το περιστέρι, έβγαλε τα τσαρούχια και την σκούφια κι έπεσε στο κρεβάτι, ο ίδιος όπως ήτανε. Σε λίγο μπήκε το περιστέρι, που με τη μαγική βεργούλα που είχε εκεί έγινε ξανά η βασιλοπούλα, άνθρωπος όπως ήτανε.

Είδε το παλικάρι που κοιμότανε: «Έχασες και συ το στοίχημα δυστυχισμένε μου» είπε, και ξάπλωσε κοντά του.

Ξημέρωσε, σηκωθήκανε και ήρθε η επιτροπή να κρίνει αν το παιδί κέρδισε ή έχασε το στοίχημα.

Το παιδί ζήτησε να φτιάξουν στην πλατεία της πολιτείας ένα αψηλό μιναρέ στη μέση ν' ανέβει απάνω και από εκεί θα έλεγε τι έκανε η βασιλοπούλα την νύχτα και που πήγε. Ζήτησε να μαζευτεί και ολόκληρη η πολιτεία.

Διάταξε ο βασιλιάς κι έγινε ο μιναρές.

Πήρε τη θέση της η επιτροπή, ο βασιλιάς πάνω σε θρόνο, όλη η πολιτεία γύρω.

Βγήκε το παιδί απάνω στο μιναρέ και φώναξε:

— Την νύχτα η βασιλοπούλα έγινε περιστέρι με μια μικρή μαγική βεργούλα, πέταξε, στάθηκε σ' ένα βουνό, ύστερα σε μια μηλιά, για να μη τα πολυλογούμε, τα είπε όλα το παιδί με το νι και με το σίγμα.

Η βασιλοπούλα, κατατρομαγμένη, ήθελε, ακόμα και τώρα, να νικήσει το στοίχημα.

Πετάχτηκε μέσα στον κόσμο:

— Ψέματα λέει ότι έγινα περιστέρι και στάθηκα σ' ένα βουνό.

Αμέσως το παιδί πέταξε κάτω τα μπριλάντια και τα διαμάντια που είχε αυτό το βουνό αντίς για πέτρες και χαλίκια και φώναξε:

— Να η απόδειξη.

— Ψέματα λέει, τα είχε από δικά του.

— Περίμενε αρχοντοπούλα μου. Ας πούμε ότι αυτά είναι από δικά μου.

Έφτασες σε μια σπηλιά στάθηκες εκεί;

— Όχι και πάλι λες ψέματα.

Πέταξε το παιδί κάτω τα τρία μήλα που 'χε κόψει κρυφά.

— Ψέματα λέει, μη τον πιστεύετε, βρήκε τρία μήλα και τώρα θέλει να μας πει ότι είναι από αυτή τη μηλιά τάχα.

— Φαίνεται αρχοντοπούλα μου ότι είσαι και πεισματάρη. Έτσι είναι τα παιδιά των βασιλιάδων. Συνεχίζω λοιπόν αφού το θέλεις. Φτάσαμε σ' ένα πύργο. Χτύπησες μια βεργούλα και βγήκαν τρία καρύδια. Να η βεργούλα, να τα τρία καρύδια.

Και πέταξε κάτω την βέργα και τα τρία καρύδια.

— Μην τον πιστεύετε, είναι πολύ μεγάλος ψεύτης και θέλει να με κερδίσει με αυτά τα ψέψατα.

— Αρχοντοπούλα μου, νόμιζα ότι θα 'χες μέχρι τώρα καταλάβει ότι κερδίζω το στοίχημά σου και θα ήτανε πιο καλό για σένα να το ομολογούσες. Έχω κι άλλη απόδειξη, που δε θα μπορέσεις να βρεις πρόφαση. Πες μου και θα το κάνω.

— Είσαι ψεύτης. Τίποτα δεν μας είπες μέχρι τώρα. Σε κέρδισα, το κφάλι σου είναι δικό μου. Κατέβα κάτω να σου το πάρω.

Η βασιλοπούλα έτρεμε από τον θυμό της. Είχε πεισματώσει και δεν ήξερε τι έλεγε. Από τον μιναρέ ψηλά το παλικάρι ήτανε ατάραχο.

— Πίσω έχει η αχλάδα την ουρά αρχοντοπούλα μου. Άκου λοιπόν και τούτα: Χτύπησες με μια βεργούλα τα τρία καρύδια, βγήκε κι ένας θεόρατος αράπης ξαπλώσατε μαζί, παίζατε, πέταξες εσύ το βρακί σου, νάτο.

Και πέταξε από ψηλά το παλικάρι το εσώρουχο της βασιλοπούλας.

Τότε μουγγάθηκε το κορίτσι. Ξεσηκώθηκε ο κόσμος, έφτυνε την όμορφη βασιλοπούλα που είχε σκοτώσει όλα τα παλικάρια της πολιτείας.

Η επιτροπή είπε για το παλικάρι.

— Με κέρδισες, είμαι τώρα δική σου. Μπράβο παλικάρι μου. Γίνεσαι ο βασιλιάς, ο βασιλιάς μου.

— Σε κέρδισα βασιλοπούλα μου. Σαν κερδισμένος, σε κάνω ότι θέλω. Είμαι όμως αλλού καπαρωμένος και δε μου ταιριάζει να πατήσω τον όρκο μου. Κερδισμένος είμαι, εγώ αποφασίζω. Θα πάρεις για άντρα σου το παιδί της θάλασσας, το πιο τρανό παλικάρι του κόσμου. Αυτός είναι αδερφός μου.

Έγιναν γάμοι και χαρές. Το παιδί, πριν φύγει χτύπησε μια στο ταβάνι του σπιτιού με το σπαθάκι του, έγινε εκεί το σημάδι.

— Αδερφέ μου αν δεις και στάζει αίμα απ' αυτό το σημάδι, τρέξε να με σώσεις, γιατί θα κινδυνεύω.

Αποχαιρέτησε το παιδί κι έφυγε.

Μόνος του τώρα, πήγαινε, πήγαινε, έφτασε σ' ένα έρημο μέρος. Ούτε πουλί πεταμένο. Μα θα ήτανε το τέρμα της γης.

Απάνω στη στεναχώρια του, του είπε το άλογό του.

— Αφεντικό, μέχρι εδώ ήτανε η δικιά μου δύναμη, από δω και πέρα κάνε μόνος σου κουμάντο. Πιο πέρα από δω δεν μπορώ να πάω. Μόνο ξέρω να σου πω ότι η πεντάμορφη του κόσμου που ζητάς, είναι μέσα σ' αυτό τον πύργο εκεί πέρα. Τώρα κανόνισε εσύ πως θα την πάρεις. Μη σε στείλει για μένα. Εγώ μπορεί και να ψοφήσω εδώ.

Το παλικάρι που είχε μαζί του τα τρία σημάδια του πατέρα του Αχ αράπη, προχώρησε, έφτασε στον πύργο, τον έφερε ένα γύρο, πουθενά πόρτα. Ξανάφερε μια βόλτα ακόμα, τίποτα πάλι.

Ερευνούσε προσεκτικά τους τοίχους. Κάπου είδε μια ψιλή χαραμάδα όσο μια κλωστή. Έβαλε στη σκισμάδα το σπαθάκι του.

— Σπαθάκι μου σπαθάκι μου, κάνε πόρτα τούτη τη σκισμάδα.

Άνοιξε κάτι σαν πόρτα, του 'πεσε όμως έξω το σπαθάκι και το παιδί έχασε αμέσως την δύναμή του.

Προχώρησε μέσα στον πύργο, έβλεπε ωραία δωμάτια και θαύμαζε. Παλάτι διαμαντένιο ήτανε τούτο.

Καθώς προχωρούσε από δωμάτιο σε δωμάτιο, άνοιξε ξαφνικά μια πόρτα, φάνηκε η πεντάμορφη του κόσμου, τρόμαξε που τον είδε, του πέταξε ένα πορτοκάλι, τον πήρε και το παιδί μαρμάρωσε με μιας από τη μέση και κάτω.

Μαρμάρωσε το παιδί και οι δυο σπαθιές στα ταβάνια των αδερφών του βασιλιάδων, άρχιζαν και στάζανε κόκκινο αίμα.

Το παιδί της γης και το παιδί της θάλασσας, είδανε ότι κινδύνευε ο αδερφός τους.

Καβαλικέψανε τα άλογα και έτρεξαν να τον βρουν και να τον βοηθήσουν.

Από τα πολλά, φτάσανε μπροστά στον πύργο της πεντάμορφης της γης.

Είχανε περάσει από εκεί κάτι γύφτοι, είχαν βρει το σπαθάκι, το πήραν και το ξέχασαν πάνω σε μια θάρκα. Το παιδί της θάλασσας έκανε άνω κάτω θάλασσες και παραλίες, το βρήκε.

Φτάσανε και τα δυο αδέρφια μπροστά στην ψιλή χαραματιά του τοίχου.

— Σπαθάκι μου κάνε πόρτα τη χαραματιά να μπορούμε γιατί κινδυνεύει ο αδερφός μας, το παιδί του Αχ αράπη του αφεντικού σου.

Η χαραμάδα έγινε πόρτα με μιας.

Ο ένας κρατούσε το σπαθάκι στο χέρι και πήγαινε μπροστά.

Άκουσε τη φασαρία η πεντάμορφη της γης, βγήκε, πήγε να τους μαρμαρώσει, μπροστά όμως το σπαθάκι, δεν είχε τόση δύναμη.

Τρέξε αμέσως στο μαρμαρωμένο παλικάρι.

— Μη φοβάσαι αδερφέ μας. Είδαμε να τρέχει αίμα η σπαθιά στο σπίτι μας, είδαμε πως κινδυνεύεις και να 'μαστε, εδώ κοντά σου. Εσύ με χίλιους κινδύνους της ζωής σου μας έκανες τρανούς βασιλιάδες. Τούτο που κάνουμε τώρα εμείς για σένα είναι τίποτα.

Μπροστά το σπαθάκι και ξεμαρμαρώθηκε το παιδί.

Η πεντάμορφη της γης, που τα είδε όλα αυτά, είπε στο παλικάρι.

— Με κέρδισες. Το αξίζεις. Μόνον ένα σαν κι εσένα ονειρευόμουν. Είμαι δικιά σου.

Το παιδί βιαζότανε γιατί φοβότανε μη ψοφούσε το άλογό του.

Έτρεξε το βρήκε ζωντανό και τον περίμενε.

— Σε περίμενα αφεντικό γιατί με τα σημάδια του πατέρα σου και πρώτου αφεντικού μου, ήμουν σίγουρος ότι θα κέρδιζες την πεντάμορφη της γης.

Ξεκινήσανε και οι τρεις: Οι δυο για το βασίλειό του ο καθένας και ο γιος του Αχ αράπη, καθάλα και την διαλεχτή του κόσμου, για το παλάτι του πατέρα του και ζήσανε εκεί καλά κι εμείς καλύτερα.





Το αηδόνι το πουλί που τραγουδάει και κελαηδεί

Μια φορά κι ένα καιρό ήταν ένας βασιλιάς που είχε τρία παλικάρια ίσαμε κει πάνω. Όλο το βασίλειο τα καμάρωνε, μα περισσότερο ο πατέρας τους ο βασιλιάς.

Φώναξε μια μέρα τα παιδιά του.

— Θέλω παιδιά μου, εδώ στο βασίλειό μας να κάνω κάτι, που να μην υπάρχει πουθενά αλλού.

— Λεφτά έχουμε πατέρα, όλα τα καλά τα έχουμε, ότι θέλεις μπορούμε να κάνουμε.

Πήγανε τα τρία παλικάρια σε όλα τα μέρη του βασιλείου, και ξένα ακόμα, και βρήκαν τους πιο ξακουσμένους μαστόρους.

Βάλανε και φτιάξανε μια εκκλησία, που όμοιά της δεν ήτανε σ' ανατολή και δύση.

Τέλειωσε η εκκλησία, ορίσανε να γίνουν τα εγκαίνια. Καλέσανε τις κεφαλές του βασιλείου, καλέσανε από όλα τα άλλα βασίλεια, κόσμος οι κα-

λεσμένοι, ντυμένοι στο χρυσάφι, που θαμπώνανε τα μάτια σου να τους βλέπεις.

Ξεκινήσανε μετά την εορτή για το παλάτι όπου θα γινότανε το μεγάλο τραπέζι και το μεγάλο γλέντι. Μπροστά ο βασιλιάς με τη βασίλισσα, από κοντά τα τρία του παιδιά και όλος ο κόσμος οι καλεσμένοι τους.

Πώς κόλησε κοντά στο βασιλιά μια γύφτισσα και του είπε:

— Όλα καλά βασιλιά μου. Έτσι και δεν έχει η εκκλησία το πουλί που κελαηδεί και τραγουδεί, τίποτα δεν έχει.

Αυτά μόνο είπε στο βασιλιά και έφυγε.

Μόλις φτάσανε στο παλάτι, έπεσε βαριά άρρωστος ο βασιλιάς.

— Τι γιατρούς, τι παθούς, τι μάγισσες και μαγικά, τίποτα. Τρέξανε στα άλλα βασίλεια, ήρθανε οι πιο φημισμένοι του κόσμου, που ξέρανε από αρρώστιες, μεγάλοι γιατροί, τίποτα ο βασιλιάς.

Απ' τα πολλά κάλεσε τους τρεις γιους του και τους είπε:

— Παιδιά μου, ή θα μου φέρετε αυτό το πουλί που μου είπε η γύφτισσα, ή θα πεθάνω.

Κάνανε τις ετοιμασίες τους τα παιδιά, από ένα σακούλι φλοριά ο καθένας, τα καλύτερα άλογα, ξεκίνησαν τα παιδιά να πάνε να βρούνε το πουλί, το αηδόνι, που τραγουδάει και κελαηδεί.

Ας αφήσουμε τώρα το παλάτι με τον άρρωστο βασιλιά και ας δούμε τι γίνανε τα τρία βασιλόπουλα.

Πήρανε το δρόμο, πήγαν, πήγαν, φτάσανε σε μια πολιτεία. Ρωτάγανε παντού, τίποτα. Ξανά το δρόμο. Φτάσανε κάποτε σ' ένα μέρος όπου ο δρόμος χώριζε στα τρία. Σε κάθε έναν απ' αυτούς ήτανε μια ταμπέλα. Στον ένα δρόμο έγραφε: «Από εδώ πας και γυρίζεις». Στον άλλο: «Από εδώ πας και δε γυρίζεις» και στον τρίτο δρόμο: «Από εδώ πας, γυρίζεις και δε γυρίζεις».

Είπε ο πιο μεγάλος αδελφός:

— Αδέρφια θα καθήσουμε σ' αυτό το μεγάλο δέντρο σε τούτο το ξεροπήγαδο κάτι να φάμε. Θα βγάλουμε τα δαχτυλίδια μας και θα τα κρύψουμε κάτω από τούτη τη μεγάλη πλάκα. Όποιος από μας, γυρίσει πιο γρήγορα θα τρέξει να βοηθήσει τους άλλους δύο.

Έγινε έτσι, αποχαιρετιστήκανε τ' αδέρφια.

Ο μεγάλος αδερφός πήγε από τον πρώτο δρόμο που πάνε και γυρίζουν. Ο δεύτερος από το δρόμο που πάνε και γυρίζουν και δε γυρίζουν και ο τρίτος, ο μικρότερος, από το δρόμο που πάνε μα δε γυρίζουν.

Ας δούμε τι έκανε ο πρώτος.

Προχώρησε που λες, έφτασε σε μια πολιτεία. Ρωτούσε εδώ, ρωτούσε εκεί, δε μπορούσε να μάθει. Του άρεσε η καλοπέραση, το καλό κρασί, έφαγε όλα τα λεφτά στις διασκεδάσεις, πούλησε και το άλογο, τα 'φαγε κι αυτά, κατάντησε να ζει σ' ένα υπόγειο μ' ένα κομμάτι ψωμί.

Άφησέ τον αυτόν στα χάλια του, ας δούμε τι έκανε ο δεύτερος.

Προχώρησε λοιπόν αυτός στο δρόμο που πας και γυρίζεις και δε γυρίζεις. Έφτασε κι αυτός σε μια μεγάλη πολιτεία. Ρώτησε στην αρχή για το πουλί, δεν ξέρανε να του πούνε. Σ' αυτή την πολιτεία όλες οι κοπέλες ήταν πεντάμορφες. Είχε θαμπωθεί. Η μια πιο ωραία από την άλλη. Του άρεσαν πολύ οι γυναίκες, έμπλεξε σε πλούσια γλέντια, έκανε πλούσια δώρα για να τις απολάβει, γρήγορα σώθηκαν τα φλοριά, πούλησε και τ' άλογο, ξόφλησε απ' όλα. Τι να 'κανε; έγινε λούστρος και γυάλιζε παπούτσια.

Να το κατάντημα του δεύτερου με τις γυναίκες. Να δούμε τι έγινε ο τρίτος.

Πήρε οι τρίτος, ο μικρότερος, τον δρόμο που πάνε και δε γυρίζουν. Προχωρούσε, προχωρούσε, προχωρούσε, έφτασε κάποτε σ' ένα μέρος έρημο, παντέρημο. Ούτε πουλί πετάμενο. Φοβήθηκε το παιδί και είπε μέσα του: «Μπα εδώ θα πεθάνω, αλλά αφού ήτανε για τον πατέρα μου, ας πεθάνω».

Έκανε κουράγιο το βασιλόπουλο, προχώρησε ακόμα μέσα στη μαύρη ερημιά, είδε από μακριά να ανεβαίνει ένας καπνός. Είπε: «για να βγαίνει καπνός, θα υπάρχει και άνθρωπος». Πήγε προς τα κει, κόντεψε, και τι να δει; Ήτανε ένας φούρνος και μπροστά μια δρακόντισσα ίσαμε κει πάνω να βγάζει από το φούρνο κάτι μεγάλες ψωμάρες, καφτές καθώς ήσαν, και να μη καίγονται τα χέρια της.

Τι να 'κανε το παιδί; Έκοψε ένα κομμάτι από το ρούχο του, το έβρεξε στο νερό και της λέει:

— Καλέ σταυρομάνα μην καίγεσαι, πάρε τούτο το βρεμένο πανί να πιάνεις τα ψωμιά.

Μόλις τον είδε η δράκαινα απόρησε πολύ.

— Πως βρέθηκες εδώ θρε παιδί μου; Έχω παιδιά μου τους σαράντα δράκους και θα σε φάνε μόλις γυρίσουνε.

— Σταυρομάνα, άμα εσύ ορκίσεις, τα παιδιά σου δε θα με φάνε.

— Καλά μου λες παιδί μου. Για το καλό που μου 'κανες, που καιγόμουνά, θα σε κρύψω.

Έκρυψε το παιδί.

Σε λίγο άρχισε να τραντάζεται η γη. Ερχόντουσαν οι σαράντα δράκοι. Άλλος είχε ένα ελάφι στον ώμο, άλλος ένα αγριογούρουνο. Κυνήγι για φάγωμα.

Λέει ο πρώτος:

— Τι τρέχει σήμερα εδώ ρε μάνα; Ανθρωπινό κρέας μου μυρίζει κι έχω μια όρεξη.

— Μπα, από κει που έρχεσαι θα είναι.

— Όχι μάνα, σταυρομάνα, κάποιος άνθρωπος πέρασε από δω.

— Όχι παιδιά μου αλλά όταν θέλετε να σας πω, θα μου ορκιστείτε ό-

λοι ότι δεν θα τον πειράξετε.

— Μα της μάνας μας το γάλα. Φανέρωσέ τον και δε τον πειράζουμε. Κάνανε όλοι μεγάλο όρκο.

Η δράκαινα παρουσίασε το παιδί.

— Αυτός είναι. Αυτός μ' έσωσε. Αυτός να είναι ο αδερφός σας.

Δώσανε τα χέρια, εντάξει όλα.

Κάθε μέρα πηγαίνανε οι σαράντα δράκοι στο κυνήγι τους, είχαν όμως έναν κουτσό, που όλο έμενε πίσω.

Το παλικάρι, που δεν ξεχνούσε το σκοπό του, ρώτησε τη δράκαινα:

— Σταυρομάνα μου καλή, το και το μ' εμένα.

Της τα είπε όλα, το πως και τι.

— Παιδάκι μου εγώ δεν ξέρω για το πουλί που μου λες. Ξέρει όμως αυτός ο κουτσός. Αυτός ξέρει και θα σου πει γι' αυτό το πουλί, πήγαινε μαζί του στο κυνήγι και κάτι θα βγει.

Την άλλη μέρα λέει το βασιλόπουλο στον κουτσό δράκο.

— Αδερφέ μου, τούτο και τούτο θέλω.

— Μη μου στενοχωριέσαι αδερφέ, αύριο θα γεμίσω ένα τουλούμι γάλα, θα το βάλω στην πλάτη και θα πάω να το βάλω εκεί που ξέρω. Εκεί είναι μια γουρούνα μαγισσα, θα πιει το γάλα, θα ευχαριστηθεί και θα μας πει: «Τι χατίρι θέλετε να σας κάνω;» Τότε εσύ θα της ζητήσεις να σου βρει και να σου δώσει το πουλί, το πουλί, το αηδόνι, που τραγουδεί και κελαηδεί.

Όλα γίνανε καλά την άλλη μέρα. Πήγαν, ήπια το γάλα η γουρούνα μαγισσα, χάρηκε, ευχαριστήθηκε πολύ. Τους είπε:

— Τι θέλετε; Τι χάρη θέλετε να σας κάνω;

— Θέλουμε το αηδόνι, το πουλί που κελαηδεί και τραγουδεί.

— Ποιος από σας θα πάει να το πάρει;

Αμέσως είπε το παιδί:

— Εγώ.

— Άκουσέ με. Θα πας κατά τούτα τα μέρη που σου δείχνω. Θα συναντήσεις μια εκκλησία που έχει δυο κουμπέδες. Στον ένα είναι το πουλί που κελαηδεί. Θα το ακούσεις, χαλάει τον κόσμο. Στον άλλο κουμπέ είναι ένα μαραμένο πουλί που καθόλου δε λαλεί. Πρόσεξε. Εσύ θα πάρεις αυτό το μαραμένο πουλί που δε μιλάει. Μη πάρεις το κελαηδιστό πουλί, ούτε να το αγγίξεις.

Πήγε το παιδί, έφτασε στην εκκλησία, ακούει από μακριά ένα πουλί που κελαηδούσε και χαλούσε τον κόσμο. Μα δε μπορούσε το παιδί να μην πάει κοντά του, ήτανε μαγεμένος. Πάει να το πάρει, απάνω που το άγγιξε να οι φύλακες άγριοι, άγριοι, τον αρπάξανε.

— Εσύ για να μπορέσεις να φτάσεις ως εδώ θα πει πως μπορείς να μας φέρεις το μεγάλο σπαθί του καταράχτη. Αν δε το φέρεις, όπου κι αν

πας, είσαι χαμένος.

— Δώστε μου διορία και θα πάω να σας το φέρω.

Πήγε στη μάγισσα γουρούνα και της είπε πως γίνανε τα πράγματα.

— Μα τι έκανε; Δε σου είπα να μη πειράξεις αυτό το πουλί; Αν έπαιρνες το άλλο, που σου είπα, θα 'φευγες και κανέναν δε θα σουμίλαγε. Τι να σου κάνω τώρα;

Σκέφτηκε η μάγισσα γουρούνα, σκέφτηκε. Ήτανε στενοχωρημένη. Του είπε:

— Τώρα θα ξαναπάς κατά τα ίδια μέρη, θα περάσεις αυτή την εκκλησία, θα προχωρήσεις, θα συναντήσεις ένα μεγάλο θουνό. Εκεί θα δεις ένα μεγάλο κασόνι σαν κουβούκλιο. Μέσα εκεί είναι το μεγάλο σπαθί του καταράχτη. Δίπλα το φυλάει ένα μεγάλο θηρίο, που αν σε δει με τα μάτια του θα σε θαμπώσει από το δυνατό φως και θα σε φάει. Θα πηγαίνεις όλο δίπλα του, όχι μπροστά του. Το σπαθί κρέμεται. Θα το ξεκρεμάσεις, θα περάσεις τα σύνορα του καταράχτη θα το πας εκεί και θα σου δώσουν το πουλί.

Πήγε το παιδί όπως του είπε η μάγισσα γουρούνα. Βλέπει από μακριά, τρανταζότανε η γη. Ήτανε από το ροχαλητό του θηρίου, που κοιμότανε. Δίπλα εκεί το σπαθί, το ξεκρέμασε, το πήρε, προχώρησε, έφυγε.

Σαν έφτασε πιο μακριά όπου δεν είχε φόβο, στάθηκε και παρατηρούσε το σπαθί. Το 'θλεπε από παντού, τον έτρωγε η περιέργεια. Κακό πράμα η περιέργεια. Κάνει να το βγάλει από τη θήκη του, πριν ακόμα το αποβάλει, να μπροστά του ο καταράχτης.

— Βρε εσύ, για να μπορείς να μου πάρεις το σπαθί μου, αυτό θα πει πως μπορείς να μου φέρεις και την πεντάμορφη του κόσμου. Αν δε την φέρεις, όπου κι αν πας είσαι χαμένος.

— Δώσε μου χρόνο.

Τρέχει ξανά το βασιλόπουλο στη μάγισσα γουρούνα.

— Τι να σου κάνω τώρα; Τη μια ήσουν πλεονέκτης και ήθελες το πουλί που κελαηδούσε. Δε με άκουσες. Ύστερα η περιέργειά σου τα 'κανε τούτα. Τώρα, αν την ξαναπάθεις, είναι η τελευταία φορά, δε γλιτώνεις με τίποτα. Θα μείνουν εκεί μόνο τα κόκκαλά σου. Άμα τώρα μ' ακούσεις και κάνεις όπως θα σου πω, θα γυρίσεις πίσω. Πρόσεξε τώρα. Θα ξαναπάς στον καταράχτη και θα του πεις ότι το άλογό σου δεν κάνει γι' αυτή τη δουλειά. Αυτός θα σε πάει πίσω στον στάβλο όπου είναι δύο άλογα και θα σου πει να πάρεις όποιο θέλεις. Το ένα θα χλιμιντράει, θα χαλάει τον κόσμο. Πρόσεξε πάλι, είναι η τελευταία σου φορά. Δεν θα το πειράξεις αυτό. Εσύ θα πάρεις το άλλο, που είναι έτοιμο να ψοφήσει. Αυτό θα πάρεις κι ας ψοφήσει. Πάει πλέον, τέλειωσε. Αν δε κάνεις έτσι είσαι χαμένος.

Πήγε το παιδί, τα είπε στον καταράχτη, του είπε αυτός να πάει στο στάβλο να πάρει όποιο άλογο ήθελε.

Μαλαματένιες σέλες, μαλαματένια χαλινάρια, το ένα άλογο χαλούσε τον κόσμο, θερίο σωστό αυτό το άλογο, θυμήθηκε την γουρούνα: «Θα πάρω αυτό κι ας ψοφήσει». Το πήρε αυτό, αλλά αυτό είχε ανθρώπινη λαλιά. Μόλις το καθαλίκεψε και προχώρησε λίγο, του είπε το άλογο:

— Αφεντικό από δω και πέρα θα με ακούς εμένα. Ο καταράχτης είναι το πιο μεγάλο θερίο. Δε μπόρεσα να περάσω το ποτάμι μια φορά, με καταδίκασε, πείναγα και δυστυχούσα. Τώρα μαζί σου, θα το περάσουμε το ποτάμι. Μη φοβάσαι.

Φτάσανε στο μεγάλο ποτάμι, μια γερή σπιρουνιά, πέρασαν το ποτάμι. Του είπε το άλογο:

— Τώρα αφεντικό θα φτάσουμε σε μια μεγάλη πολιτεία. Εκεί που θα πάμε το βασίλειο αυτό δεν έχει καθόλου λεφτά. Καθώς βλέπω, εσύ έχεις ένα σακούλι φλοριά μαζί σου. Σαν θα φτάσουμε θα σε πάω στο μεγάλο μαγαζί της πολιτείας όπου μαζεύονται οι κεφαλές κι ο βασιλιάς. Θα παραγγείλεις κάτι να πάρεις, ξένος εσύ, θα σε προσέχουνε. Θ' αφήσεις ένα φλορί και δε θα ζητήσεις να σου φέρουν τα ρέστα. Θα σε πλησιάσει ο βασιλιάς, θα σε καλέσει στο παλάτι του. Θα δεις εκεί την πεντάμορφη του κόσμου και από κει και πέρα, ο Θεός βοηθός. Θα σου πω πάλι τι θα κάνεις μετά.

Ξεπέζεψε το παιδί στο μεγάλο μαγαζί, είπε και του φέρανε κάτι να πει, άφησε το χρυσό φλορί, το είδε ο βασιλιάς, ζήτησε να το φιλοξενήσει. Σαν πήγε το παιδί στο παλάτι, το ρώτησε ο βασιλιάς.

— Από ποιο μέρος είσαι εσύ παιδί μου;

Το παιδί του είπε από ποιο βασίλειο ήτανε.

— Από αυτό, που ο πατέρας σου έχει κάνει, όπως μαθαίνουμε, την μεγάλη εκκλησία του κόσμου;

— Ναι βασιλιά μου, από αυτό το βασίλειο έχω ξεκινήσει και αυτού του βασιλιά παιδί είμαι.

Μπήκε η πεντάμορφη του κόσμου, είδε το όμορφο βασιλοπούλο, την είδε κι αυτός, θαμπώθηκε έπεσε πάνω στους δυο ο έρωτας.

— Παιδί μου, μια μονάκριβη κόρη έχω μονάκριβη στον κόσμο. Αφού είσαι βασιλόπουλο από αυτό το φημισμένο βασίλειο, χαρά μεγάλη στο βασίλειό μου και σε μένα τον πατέρα της, να σε κάνω παιδί μου και βασιλιά του τόπου μου.

— Μεγάλη είναι η τιμή που μου κάνεις βασιλιά μου. Είναι η πιο μεγάλη τιμή στον κόσμο για μένα να πάρω για γυναίκα μου την πεντάμορφη βασιλοπούλα. Μια χάρη μόνο θέλω βασιλιά μου. Να κάνω τον γάμο μας μέσα στη μεγάλη εκκλησία του πατέρα μου.

Με χαρά το δεχτήκανε, βασιλιάς και κόρη.

Καθαλίκεψαν και οι δυο στο άλογο που μιλούσε, φτάσανε στο δύσκολο πέρασμα στο ποτάμι. Θα πεις του καταράχτη: «Σου δίνω την πεντά-

μορφή μου δίνεις το σπαθί καθώς τα συμφωνήσαμε». Με το ένα χέρι θα δίνεις, με το άλλο θα παίρνεις. Μόλις αγγίξεις το σπαθί θα πεις: «σπαθάκι μου πάρτου το κεφάλι», το σπαθί θα κόψει το κεφάλι του θεριού και ύστερα ελευθερωνόμαστε.

Όλα γίνανε όπως είχε πει το άλογο. Ο πελώριος καταράχτης ήταν κάτω αποκεφαλισμένος.

Πήγαν στους στάβλους του θεριού, πέρασαν κι ευχαρίστησαν τη μάγισσα γουρούνα, φτάσανε στα μέρη με τους σαράντα δράκους τους ευχαριστήσανε κι αυτούς και συνεχίσανε το δρόμο τους.

Σαν έφτασαν στα δυο καμπαναριά με τα πουλιά, πήραν το ένα που δε λαλούσε καθόλου, το πήρανε, δεν τους πήρε χαμπάρι κανείς.

Στο δρόμο έλεγε το βασιλόπουλο στην πεντάμορφη βασιλοπούλα την ιστορία με τα αδέρφια τους. Φτάσανε στο δέντρο με το ξεροπήγαδο, ξεπεζέψανε. Σήκωσε το παιδί την μεγάλη πλάκα, από κάτω και τα τρία δαχτυλίδια, πήρε το δικό του και το έκρυψε.

— Δρόμο τώρα πάμε να βρούμε τον πρώτο.

Εύκολος ήταν ο δρόμος, φτάσανε στη μεγάλη πολιτεία, ρώτησαν από δω, ρώτησαν από εκεί, κάποτε τον ανακαλύψανε σ' αυτό το υπόγειο.

— Πως ζεις εδώ τι είσαι εσύ;

— Ίσα-ίσα για ένα κομμάτι ψωμί.

— Έλα κοντά μου. Θα σε ντύσω στα καλά, θα σου πάρω άλογο και από λεφτά όσα θέλεις. Είχαν περάσει τα χρόνια δε γνώρισε ο μεγάλος αδερφός τον μικρό.

Τον έβαλε και πλύθηκε, καθαρίστηκε, πήρε ένα ωραίο άλογο, ξεκίνησανε για τον γυρισμό, τρεις καθαλαίοι τώρα. Φτάσανε στο δέντρο που ήταν η πλάκα να κάνουν πως κοιμούνται, αλλά το μάτι του μικρού γαρίδα. Παρακολουθούσε τι θα 'κανε ο μεγάλος αδερφός. Σαν να ξύπνησε όμως από κάποιο θόρυβο ρώτησε τον αδερφό του που σήκωνε την πέτρα. Έλειπε όμως το δαχτυλίδι του μικρού. Ο μεγάλος κλαψούριζε λέγοντας στον μικρό την ιστορία του με τα τρία αδέρφια, πήρε το δαχτυλίδι του και το 'βαλε στην τσέπη του. Έμεινε εκεί το δαχτυλίδι του μεσαίου. Αντίς λοιπόν να ζητούσε να τρέξει να βοηθήσει τον αδερφό του που θα κινδύνευε, δεν έκανε τίποτα.

Ο μικρός αδερφός, παρασταίνοντας τον ξένο του είπε:

— Δεν πειράζει, έτσι είναι η ζωή, τι ζητάς τώρα; Βάλε το δαχτυλίδι σου στην τσέπη σου.

Ο μικρός αδερφός, χωρίς να πει τίποτα στον μεγάλο, πήρε τον μεσαίο δρόμο από εκεί που πήγαινες, αλλά γύριζες και δε γύριζες. Πήγαινε να βρει το δεύτερο αδερφό του μια και το δαχτυλίδι του βρισκότανε ακόμα κάτω από τη μεγάλη πλάκα.

Πήρανε το δρόμο, φτάσανε στην μεγάλη πολιτεία, ρωτώντας εδώ, ρω-

τώντας εκεί, τον ανακάλυψε κάπου σε μια πλατεία, λούστρο να γυαλίζει μπότες. Βάζει το ένα πόδι να του γυαλίσει ο λούστρος τη μπότα και κει τον ρώτησε:

— Πόσα κερδίζεις απ' αυτή τη δουλειά;

— Τίποτα αφεντικό, μόνο για ένα κομμάτι ψωμί.

— Εγώ θα σε πάρω στη δούλεψή μου, όπως πήρα κι αυτόν. Και του 'δειξε το μεγάλο άλογο. Θα σε πληρώνω καλά, θα σου πάρω κι άλογο.

Τον έντυσε, τον στόλισε, τον καθάρισε τον γυναικά, αγόρασε κι ένα άλογο.

Τώρα τέσσερις καβαλαραίοι, που οι δυο ούτε γνωριζόνταν, ούτε και το μικρό αδερφό, που τον πίστευαν τώρα αφεντικό τους.

Φτάσανε στο τρίστρατο με το δέντρο, είπε ο μικρός να σταθούν να ξεκουραστούνε. Πάλι ο μικρός με τη βασιλοπούλα κάνανε πως κοιμούνται.

Πήγε ο μεσαίος να σηκώσει την πλάκα, είδε μόνο το δικό του δαχτυλίδι.

— Ε τι κάνεις εσύ εκεί;

Τότε είπε και ο μεσαίος την ιστορία τους.

Ο μικρός δε μπόρεσε να αντέξει περισσότερο. Με κλάματα είπε στα αδέρφια του.

— Είμαστε τρία αδέρφια, βασιλόπουλα και τα τρία. Δοξάζω τον Θεό που ξανανταμώσαμε και είμαστε καλά. Πρέπει να βιαστούμε να γυρίσουμε στον πατέρα γιατί θα 'ναι τώρα γερασμένος.

Τους διηγήθηκε όλη την ιστορία του.

— Να το πουλί, το αηδόνι που λαλεί και τραγουδεί, να το μαγικό σπαθί του καταράχτη. Να και η βασιλοπούλα η πεντάμορφη του κόσμου που την κέρδισα.

Σταθήκανε κάτω από το δέντρο να κοιμηθούνε, να ξεκουραστούνε και τα άλογα. Σε μια μεριά τα δυο αδέρφια, από κει ο μικρός με τη βασιλοπούλα.

Τα δυο αδέρφια συμφωνήσανε να ξεκάνουν τον μικρό, να πάρει ο ένας την πεντάμορφη και ο άλλος το πουλί και το μαγικό σπαθί και να πάνε στον πατέρα τους τάχα νικητές, αλλά είχανε χάσει τον μικρό αδερφό.

Καθώς κοιμότανε αυτός, τον αρπάζουν και τον πέταξαν μέσα στο πηγάδι, απείλησαν την κοπέλα ότι θα τη σκότωναν αν μαρτυρούσε τίποτα, πήρανε δρόμο και φύγανε. Πήρανε τον δρόμο, φύγανε, φτάσανε στο παλάτι του πατέρα τους. Το παλάτι και ο κόσμος μαυροφορέθηκαν που χάθηκε ένα τέτοιο παλικάρι.

Το μικρό βασιλόπουλο, όταν το ρίξανε στο πηγάδι τα δυο κακά αδέρφια, φώναζε, όλο φώναζε όσο πιο δυνατά μπορούσε για να ακούγεται έξω.

Περνούσε από εκεί ένας τσοπάνος, άκουσε τις φωνές, πήγε στο πηγάδι.

— Ποιος είσαι άνθρωπέ μου;

— Μη ρωτάς καλέ μου άνθρωπε, μόνο ρίξε μου ένα σκοινί να με ανεβάσεις πάνω και θα σε ανταμοίψω.

Του 'ριξε το σκοινί ο τσοπάνος, τον ανέβασε πάνω, το βασιλόπουλο του έδωσε φλοριά, τον ευχαρίστησε, τράβηξε τον δρόμο και έφυγε, χωρίς άλογο, χωρίς τίποτα. Στο δρόμο πείναγε. Περνούσε από ένα Μοναστήρι. Μπήκε, του 'δωσαν ψωμί κι ελιές κι έφαγε.

Σαν απόφαγε παρακάλεσε τον ηγούμενο.

— 'Αγιε μου ηγούμενε, θέλω να βγάλω τούτα τα ρούχα και να φορέσω καλογερικά.

Δέχτηκε ο ηγούμενος και το παιδί ντύθηκε σωστός καλόγερος.

Ξαναπήρε τον δρόμο για το βασίλειο του πατέρα του.

Κάποτε έφτασε κουρασμένος, σκονισμένος, αγνώριστος.

Τριγυρνούσε κάθε μέρα γύρω από το παλάτι.

Η κοπέλα, αρπαγμένη από τους κακούς αδερφούς, έχοντας χάσει τον αγαπημένο της, δε δεχότανε κουθέντα για παντρεία με τον ένα απ' αυτούς. Έβγαινε στα μπαλκόνια του παλατιού, κοιτούσε παντού μην έβλεπε κανένα σημάδι, γιατί πίστευε πως αυτό το παλικάρι, που 'χε καταφέρει τόσα και τόσα, θα μπορούσε να 'βγαινε και από το πηγάδι.

Παρατηρούσε λοιπόν έξω η βασιλοπούλα μη δει κανένα σημάδι. Είδε το καλογεράκι, που γυροπερνούσε και της έκανε κάτι νοήματα. Κατάλαβε καλά η βασιλοπούλα ότι αυτός ήταν ο καλός της. Κατάστρωσε το δικό της σχέδιο.

— Πατέρα βασιλιά μου, ας χάσαμε το βασιλόπουλο, δεν ταιριάζει να συνεχίζουμε το πένθος, αυτά έχει η ζωή. Πρέπει τώρα να κάνουμε τα εγκαίνια της μεγάλης εκκλησίας μια και έχουμε στα χέρια μας το πουλί, το αηδόνι, που τραγουδεί και κελαηδεί.

Ορίσανε την ημέρα, ξανά μαζεύτηκε ολόκληρο το βασίλειο, ήρθανε και από γειτονικά, βασιλιάδες, βασιλοπούλες και βασιλόπουλα και ενώ περιμένανε όλοι να λαλήσει το αηδόνι, αυτό τίποτα. Μουγγό. Ο βασιλιάς πήγαινε του πεθαμού. Όλοι μένανε άφωνοι και πολύ στεναχωρημένοι.

Το καλογεράκι, που έστεκε έξω από την εκκλησία και έβλεπε όλη τούτη τη δυστυχία, ξεκίνησε, άνοιξε δρόμο στον κόσμο στη μέση και ήρθε και στάθηκε στη μέση της μεγάλης εκκλησίας όπου είχαν βάλει το πουλί.

Πλησίασε περισσότερο ο καλόγερος το πουλί, κάπως άπλωσε τα χέρια του και αμέσως το πουλί άρχισε το κελάηδισμα που αυτιά ανθρώπου ποτέ δεν το 'χανε ακουστά, ούτε τα βουνά και οι ρεματιές. Αντιλαλούσαν οι τοίχοι της εκκλησίας και το ένα κελαηδητό, χίλια το έκαναν. Ο κόσμος όλος μέσα, νόμιζε ότι άκουγε το ωραίο τραγούδι από τα τάγματα των αγέλων.

Ο καλόγερος προχώρησε ύστερα και πήγε και φίλησε μπροστά στις εικόνες. Σιγά-σιγά έφυγε ο καλόγερος και χάθηκε. Κανένας δεν τον είδε.

Μόλις πάτησε το πόδι του έξω από την εκκλησία μουγγάθηκε το πουλί.

Κατάλαβαν ότι το πουλί κελάηδησε μόνον εξ' αιτίας του καλόγερου και τρέξαν παντού να τον βρουν, αλλά τίποτα. Πουθενά.

Το κορίτσι καλά το είχε υποψιαστεί. Παρακάλεσε λοιπόν τον πατέρα βασιλιά να ξαναμαζευτεί ο κόσμος στην εκκλησία, όπως κι έγινε.

— Και να προσέξουμε πατέρα, μόλις θγει ο καλόγερος από την εκκλησία να βάλουμε ανθρώπους να τον πιάσουν, να μη τον χάσουμε.

Έγιναν σπουδαία πράγματα περισσότερα από την προηγούμενη. Με το που μπήκε ο καλόγερος στην εκκλησία, ξανά το πουλί πιο ωραία τώρα από την πρώτη φορά. Το κελάηδημά του το παίρνανε οι μεγάλες καμπάνες της εκκλησίας, το μεγάλωναν πολύ, κι έτσι γλυκό, ίδιο θεϊκό τραγούδι, το άφηναν ν' ακούγεται σε όλο το βασίλειο και να φτάνει δόξα και ευχαρίστηση μέχρι πάνω στον ουρανό.

Μόλις όμως βγήκε ο καλόγερος από την εκκλησία και πήγε ξανά να χαθεί, να μερικοί του παλατιού, τον πιάσανε.

Ο καλόγερος παραπονιότανε, τους έλεγε να τον αφήσουν να πάει στο Μοναστήρι τίποτα αυτοί.

— Δε μπορούμε να σε αφήσουμε, σε θέλει ο βασιλιάς.

Από τα πολλά, τον πήγαν στο παλάτι, βάλανε μεγάλο τραπέζι, κόσμος καλεσμένοι, μαζί και ο καλόγερος δίπλα στο βασιλιά.

Η βασιλοπούλα, που τώρα πια ήτανε βέβαιη ότι αυτός ήτανε ο καλός της, τον έβλεπε στα μάτια κι ας ήτανε έτσι ντυμένος. Ζήτησε, πάνω στο τραπέζι, να έλεγε ο καλόγερος την ιστορία της ζωής του.

Όλοι περιμένανε να τον ακούσουνε.

— Θα σας πω την ιστορία μου αφού τόσο το ζητά η πολυχρονεμένη τούτη βασιλοπούλα, που είναι η πεντάμορφη του κόσμου. Θέλω όμως να μη με διακόψει κανείς. Όσο θα μιλάω, κανείς δε θα κουνήσει από τη θέση του, γι' αυτό θέλω να κλείσετε όλες τις πόρτες γύρω και να κρατάω εγώ τα κλειδιά.

Ο βασιλιάς το δέχτηκε.

Το καλογεράκι, που όπως ξέρουμε δα, ότι ήτανε το μικρό βασιλόπουλο, άρχισε να διηγείται την ιστορία του, όπως ακριβώς την ξέρουμε τώρα κι εμείς.

Έφτασε κάποτε εκεί που ζηλοφθονήσανε τ' αδέρφια του και τον ρίξαν στο πηγάδι.

Τα αδέρφια, που από τώρα είχαν καταλάβει ότι αυτός ήτανε ο μικρός τους αδερφός, είχανε χάσει το χρώμα τους.

Η πεντάμορφη βοιλοπούλα δεν μπορούσε πλέον να κρατηθεί, χύμηξε πάνω στον καλόγερο τον αγκάλιασε, τον φιλούσε, έκλαιγε και είπε στο βασιλιά:

— Πατέρα βασιλιά μου αυτός είναι ο μικρός σου γιος.

Το τι έγινε μπορείτε μόνοι σας να το καταλάβετε.

Τότε ο βασιλιάς, γιομάτος θυμό είπε στο μικρό του γιο:

— Ό,τι μου πεις εσύ, όποια τιμωρία μου πεις είμαι έτοιμος να την εκτελέσω για τους δύο κακούς αδερφούς σου.

— Δε θέλω πατέρα να τους πειράξεις καθόλου. Αν δεν μπορούν να ζήσουν μαζί μας να φύγουν κι ας πάνε σ' άλλο βασίλειο.

Τα δύο αδέρφια ζήτησαν να φύγουν. Έφυγαν και χάθηκαν. Κανένας ποτέ δεν έμαθε τίποτα. Όταν φεύγει το κακό μη ρωτάς που πήγε.

Γίνανε γάμοι και χαρές. Η μεγάλη εκκλησία αντιλαλούσε από το πουλί, το αηδόνι που λαλεί και κελαηδεί.

Όλοι ήταν ευτυχισμένοι και ζούσαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα.





Η βασιλοπούλα που έγινε βρυκόλακας

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας βασιλιάς, ο πιο δυστυχισμένος βασιλιάς του κόσμου, γιατί είχε μια μονάκριβη θυγατέρα, που από τα γεννητάτα της δεν έπαιρνε πάνω της καθόλου. Όλο αρρωστη, αρρωστη, όλο πόνους και φάρμακα, όλο κλάματα, αυτή και ο βασιλιάς πατέρας της.

Και τι δεν έκανε ο βασιλιάς για να τη γιάνει! Τι γιατρούς, τι παθούς, τι μάγισσες! Τίποτα να συνέλθει τό κορίτσι.

Τι να κάνεις τα λεφτά και τις δόξες όταν δεν έχεις την υγεία σου. Ας είναι.

Έστειλε μαντατοφόρους ο βασιλιάς σ' όλο τόν κόσμο, όπου ανατολή και δύση, μήπως βρισκότανε κανείς να γιάνει τήν κόρη του.

Η αρρώστια και το χτηκειό έτρωγε, όλο έτρωγε τη βασιλοπούλα, που δε γέλασε ποτέ, δε χάρηκε ποτέ η μαύρη, αλλά μια ζωή όλο κρεβάτι, κλάματα και στεναχώρια.

Έφτασε από την ανατολή ο πιο φημισμένος γιατρός του κόσμου. Λέγανε ότι σήκωνε τους νεκρούς από την κάσα.

Έβαλε κάτω τη βασιλοπούλα την εξέτασε καλά-καλά και είπε ορθά-κοφτά στο βασιλιά:

— Βασιλιά μου, η κόρη σου δε γίνεται καλά με τίποτα. Έχει την κακιά αρρώστια.

Ο βασιλιάς έβαλε κάτω το κεφάλι και έκλαιγε από ζωντανή την κόρη του σαν πεθαμένη.

— Να δώσω το βασίλειό μου, φτωχός-φτωχός να ζήσω, ας ήτανε να ζούσε η μονάκριβή μου.

Η βασιλοπούλα, που έβλεπε τη μοίρα της, που δεν είχε γνωρίσει τις χαρές της νιότης και τις βασιλικές τιμές, φώναξε τον πατέρα της και του είπε:

— Πατέρα μου καλέ, θα πεθάνω σε λίγες μέρες. Μου το φωνάζουνε στον ύπνο και στον ξύπνο μου κάτι μαύρα αερικά που μού 'ρχονται γύρω και μου φωνάζουν: «έλα, έλα μαζί μας, είσαι δικιά μας». Είναι ο μαύρος θάνατος πατέρα. Θέλω να σε παρακαλέσω να μου φτιάξεις ένα ωραίο μνημείο και να το φυλάει μέρα και νύχτα, από ένας στρατιώτης σου.

Σε λίγες μέρες πέθανε η βασιλοπούλα.

Μαζεύτηκε όλο το βασίλειο, ήρθανε βασιλόπουλα από ξένα μέρη, ένας θρήνος ανέβαινε για την άτυχη βασιλοπούλα, που δε γνώρισε χαρά και γέλιο. Μαυροφορέθηκε όλο το βασίλειο.

Ο βασιλιάς έκανε κατά το θέλημά της. Έφτιαξε στον τάφο της ένα μεγάλο μνημείο κι έβαλε να το φυλάνε ένας στρατιώτης την ημέρα κι άλλος τη νύχτα.

Το ένα κακό όμως φέρνει το άλλο. Άκου να σου πω και τούτο. Οι παλαιοί μας είχαν ειπωμένα πως ναι, δε σου λέω, η ζωή έχει τις λύπες μα έχει και τις χαρές της. Αν και μόνο λύπες, έχει μπει το κακό διαμονικό μέσα σου και σε τρώει, σε τρώει ώσπου νά σε ξεκάνει. Νιάτα, που δε ζήσανε χαρά, είναι καταραμένα νιάτα. Το ίδιο έγινε και με τη βασιλοπούλα, που μιλάμε. Τότε, όπως μας λέγανε οι παλαιοί, σαν πεθάνει αυτός ο άνθρωπος, βρυκολακιάζει.

Η βασιλοπούλα βρυκολάκισσε.

Δε γινότανε χώμα όπως μας έπλασε ο Θεός.

Το πρώτο βράδυ ο βρυκόλακας έφαγε το στρατιώτη που φύλαγε το μνημείο.

Ξέρεις θέβαια πως οι βρυκόλακες τρώνε τους ανθρώπους από εκδίκηση, γιατί αυτοί δεν χαρήκανε καθόλου τη ζωή τους αλλά όλο πόνους και βάσανα.

Την άλλη νύχτα έφαγε τον άλλο στρατιώτη που φύλαγε το μνημείο.

Οι βρυκόλακες παιδί μου, περιμένουνε να πέσει καλά η νύχτα, βγαίνουνε τότε από τον τάφο τους άλιωτοι και κάνουν τα χουνέρια τους.

Τη μια νύχτα φαγωμένος ένας στρατιώτης, την άλλη άλλος, τα χρειάστηκε ο αξιωματικός. Οι στρατιώτες του τρέμανε από φόβο. Παράγγειλε σε έναν να φυλάξει την τρίτη νύχτα.

— Έχω άδεια γι' απόψε.

— Τίποτα θα πας εσύ.

Μπροστά στα δυο στενά, τί νά 'κανε ο φουκαράς; Πήρε το όπλο και το σπαθί του, ένα κομμάτι ρούχο και μια και δυο για το νεκροταφείο. Τού 'χαν όμως ειπωμένα κάποτε οι παπούδες του για τους βρυκόλακες και πως μπορείς να τους ξεκάνεις. Ο φόβος όμως, φόβος.

Νύχτα ήτανε, κανένας δε τον έβλεπε, αντί να πάρει να φυλάει στο μνημείο, τράβηξε λίγο πιο πέρα, πού ήταν κάτι δέντρα, διάλεξε το πιο πυκνό, χώθηκε μέσα και γαρίδα το μάτι του στο μνημείο. Εκεί που χτυποκαρδούσε, βλέπει από το άλλο μέρος και ερχότανε κάποιος που βαστούσε ένα αναμμένο φαναράκι. Σαν νά 'ξερε πως ήταν κρυμμένος μέσα στο δέντρο ο στρατιώτης, τον πλησίασε και του είπε:

— Στάσου εκεί που είσαι και μην αλλάζεις δέντρο. Άκουσέ με.

— Ποιος είσαι εσύ γέροντά μου;

— Είμαι ο καντηλανάφτης.

Στο στρατιώτη φάνηκε πως είναι ο Χριστός, ήταν ολόϊδιος όπως στα εικονίσματα. Το παιδί δεν ήξερε τι να πει αλλά ο καντηλανάφτης, που ήξερε από βρυκόλακες, αφού είχαν δει πολλά τα μάτια του μέσα στο νεκροταφείο, συμβούλεψε το παληκάρι.

— Θα πας να ανάψεις τα καντήλια της εκκλησιάς, θα προσευχηθείς και θα χωθείς κάτω από την Άγια Τράπεζα. Θα έρθει εκεί η βρυκολακισμένη βασιλοπούλα. Οι βρυκόλακες βγαίνουνε τη νύχτα από τον τάφο τους και ξαναχώνονται την ημέρα. Είναι τα αερικά της νύχτας. Θα έρθει εκεί και θα σε φωνάξει με το όνομά σου. Οι βρυκόλακες γνωρίζουνε τα ονόματα ολονώνε. Πρόσεξε, εσύ δε θα το κουνήσεις καθόλου από εκεί. Τότε αυτή, μια και δε βρήκε να κάνει θα πάει να χωθεί ξανά τον τάφο της.

Ο στρατιώτης έτρεμε από το φόβο του, ο γέρος τον καταλάβαινε.

— Αν δεν κάνεις όπως σου είπα, την κατάρα μου σου δίνω.

Τί να έκανε το παιδί; Πήγε και έκανε όπως του είχε πει ο γέρος.

Δεν ήτανε πολύ περασμένη η ώρα όταν χώθηκε κάτω από την Άγια Τράπεζα ο στρατιώτης, και να ο βρυκόλακας, η βασιλοπούλα, με κάτι μαλλιά ριγμένα στα μούτρα, μπήκε μέσα στην εκκλησία και τον φωνάξει με το όνομά του να πάει κοντά της. Αυτός, ακούνητος στο μέρος του. Η καρδιά του έτρεμε σαν του περιστεριού. Αλλά που να πλησίαζε ο βρυκόλακας στην Άγια Τράπεζα; Από τα πολλά, έφυγε το κακό αερικό και χώθηκε στον τάφο του.

Βλέποντας ο αξιωματικός ότι ο στρατιώτης αυτός δε φαγώθηκε, τον έστειλε και το άλλο βράδυ. Ήξερε όμως τώρα τι έπρεπε να κάνει.

Όλα γίνανε το ίδιο όπως και την πρώτη νύχτα.

Ο αξιωματικός πάλι για τρίτη νύχτα, τον ίδιο στρατιώτη.

Απάνω που ετοιμαζότανε ο στρατιώτης να κάνει τα ίδια, όπως και στις

άλλες βραδιές, νάτος πάλι ο γεροντάκος με το αναμμένο φαναράκι.

Τώρα είναι η τρίτη νύχτα. Απόψε θα γλιτώσουν όλα τα κακά και θα ξεβρυκολακιάσουμε τη βασιλοπούλα ώστε να λιώσει και αυτή στον τάφο της όπως όλοι οι άνθρωποι. Άκουσε τώρα τι θα κάνεις. Θα πας να σκάψεις δίπλα στο μνημείο και θα μπεις μέσα, θα ρίξεις κι ένα κλαρί από πάνω σου. Αυτή, μαθημένη, θα πάει να σε ζητήσει στην εκκλησία. Εσύ δε θα χάσεις καιρό, θα χωθείς στο μνημείο της και θα κρατάς το σπαθί σου στο χέρι. Αυτή, δε θα σε βρει και θα γυρίσει να μπει στο μνημείο της. Μόλις φτάσει, εσύ θα κουνάς πέρα-δώθε το σπαθί σου και θα λες: «Δε χωράει άλλος, δε χωράει άλλος». Και, πρόσεξε, το σπαθί να πηγαινοέρχεται. Αυτή θα φωνάζει, θα φωνάζει να μπει. Εσύ τίποτα. Θα λες συνέχεια: «Δε χωράει άλλος, δε χωράει άλλος». Και το σπαθί σου να πηγαινοέρχεται. Σε πέντε λεφτά θα σκάσει ο βρυκόλακας, θα γίνει όλο κόκκαλα. Κι αυτή θα ησυχάσει, σώνεσαι κι εσύ.

Ο στρατιώτης άκουγε τούτα τα καινούργια, τον είχε πιάσει μεγάλος φόβος καί έτρεμε. Ο γέρος τον κατάλαβε.

— Αν δεν κάνεις όπως σου είπα, την κατάρρα μου σου δίνω.

Έκανε όπως του είπε ο γέρος.

Όταν γύρισε από την εκκλησία ο βρυκόλακας και είδε τον τόπο του πιασμένο και ένα σπαθί να πηγαινοέρχεται, άρχισε τα παρακαλετά να την άφηνε σε μια γωνίτσα, τον παρακαλούσε με τ' όνομά του σα νά 'τανε γνωστοί, αλλά αυτός: «Δε χωράει άλλος, δέ χωράει άλλος» και δώσε το σπαθί πάνω-κάτω. Τό 'ριξε αμέσως στα κλάματα η βρυκολακισμένη βασιλοπούλα αλλά τίποτα αυτός. «Δε χωράει άλλος, δε χωράει άλλος» και το σπαθί σπαθί.

Δεν άντεξε άλλο ο βρυκόλακας. Κάπως πήγαινε να φέξει. Είδε κατά την ανατολή φως που άρχιζε να έρχεται, έβαλε μια φωνή και, να, κάτω ένας σωρός ανθρώπινα κόκκαλα.

Η βασιλοπούλα είχε ξεβρυκολακιάσει. Τώρα θα αναπαυότανε για πάντα.

Έτρεξε ο στρατιώτης, μια και δυό, ίσια στον βασιλιά τον ίδιο.

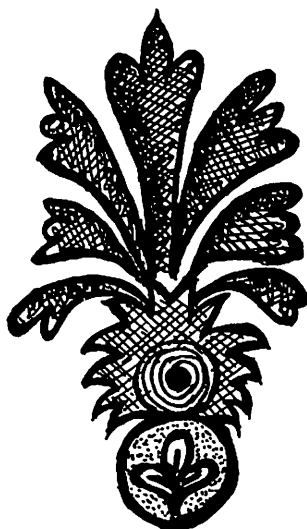
— Βασιλιά μου το και το.

Πήγε ο βασιλιάς στο μνήμα της κόρης του, είδε έξω σκόρπια τα κόκκαλά της. Φωνάζουνε δεσποτάδες, πήραν θυμιάτά, κάνανε προσευχές πάνω στον τάφο, μάζεψαν τα κόκκαλα, τα πλύνανε με κρασί, τα ξανάθαψαν.

Από τότε τίποτα δεν πάθιναν οι στρατιώτες που φύλαγαν τον τάφο της κόρης τη νύχτα.

Ο στρατιώτης που ξεβρυκολάκισσε τη δύστυχη βασιλοπούλα έγινε αξιωματικός στο παλάτι του βασιλιά.

Πέρασε το κακό, ζούσαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα.



Ο βασιλιάς και το παιδί

Μια φορά κι έναν καιρό σηκώθηκε ο βασιλιάς να πάει να κάνει επίσκεψη σε μια πολιτεία του βασιλείου του. Όταν έφτασε εκεί, άγνωστος βέβαια, ρώτησε μια γυναίκα, που συνάντησε στο δρόμο, που θα μπορούσε να περάσει αυτή τη νύχτα.

Η γυναίκα τον πήρε με χαρά στο σπίτι.

Έβαλε το αντρόγυνο να φάνε, να περιποιηθούνε τον ξένο τους, του στρώσανε καθαρά να κοιμηθεί.

Σαν προχώρησε καλά η νύχτα, την πιάσανε οι πόνοι τη γυναίκα και γέννησε ένα αγοράκι.

Που να κλείσει μάτι ο βασιλιάς.

Τέλειωσε κάποια φορά η γέννα, βάλανε το παιδάκι στην κούνια του, τακτοποιημένη και η γυναίκα. Έγινε ξανά ησυχία.

Μέσα στη νύχτα είδε ο βασιλιάς τρεις γυναίκες μαυροφόρες, πήρανε το παιδί στην αγκαλιά και το βάλανε στη μέση στο δωμάτιο.

Λέει η πρώτη:

— Εγώ χαρίζω να γίνει το πιο έξυπνο παλικάρι του κόσμου.

Η δεύτερη:

— Να γίνει το πιο όμορφο και πιο πλούσιο παλικάρι του κόσμου.

Και η τρίτη:

— Σαν φτάσει είκοσι πέντε χρονών, μέρα ορισμένη, ώρα ορισμένη, να πέσει μέσα στο πηγάδι της αυλής και να πνιγεί.

Τα άκουσε αυτά όλα ο βασιλιάς, δεν είπε τίποτα, μόνο ζήτησε να γίνει αυτός ο κουμπάρος που θα βάφτιζε το παιδί.

Ευχαριστημένος ο βασιλιάς άφησε φλοριά, να βλέπουν και να φροντίζουν το παιδί.

Όπως είχανε μοιράνει, το παιδί έτσι και μεγάλωνε.

Έγινε το πιο έξυπνο παλικάρι του κόσμου, από ομορφιά; Κανένα παλικάρι στο βασίλειο δε του παράβγαινε, κι από χρήματα; Σωρό είχε το φλορί.

Έφτασε ο καιρός που σωνότανε ο χρόνος της ζωής του, όπως τον είχε μοιράνει η τρίτη μοίρα.

Δυο-τρεις μέρες πριν, σηκώθηκε ο βασιλιάς πήγε, βρήκε το παιδί, αγκαλιές νουνός και βαφτιστήρης.

Πέρασε μια μέρα.

Τη δεύτερη μέρα είπε ο βασιλιάς στον πατέρα του παιδιού.

— Κουμπάρε μου εγώ είμαι μεγάλος χορευτής. Αυτό το πηγάδι στη μέση της αυλής σου να το σκεπάσεις γερά, να το καρφώσεις.

Σκεπάσανε και καρφώσανε γερά το πηγάδι.

— Αύριο θα γλεντήσουμε όλοι μαζί. Το γλέντι θα γίνει μέσα στο σπίτι. Δε θα βγει κανένας έξω. Θα πάρω εγώ και το κλειδί.

— Ότι θέλει ο κουμπάρος.

Άρχισε το γλέντι, παιδιά, κορίτσια χορεύανε και διασκεδάζανε, ήταν μεγάλη χαρά να τα βλέπεις.

Έφτανε η ώρα.

Έμεναν ακόμα λίγα λεφτά να συμπληρωθεί ο χρόνος, αρρώστησε ξαφνικά το παιδί, πέσανε απάνω του, του κάνανε αέρα, ο βασιλιάς είπε να τον αφήσουν ελεύθερο, να φύγουν από πάνω του.

βγήκε το παιδί έξω να πάρει αέρα.

Είχε φτάσει η ώρα. Περπατούσε πάνω από το καλά σκεπασμένο πηγάδι.

Εκεί έπεσε νεκρό το παιδί.

Τότε μόνο φανέρωσε ο βασιλιάς ποιός είναι. Τους είπε τότε ότι είχε ακούσει στη γέννα του παιδιού, τις μοίρες που το είχανε μοιράνει, και την τρίτη που είχε ορίσει για τη ζωή του.

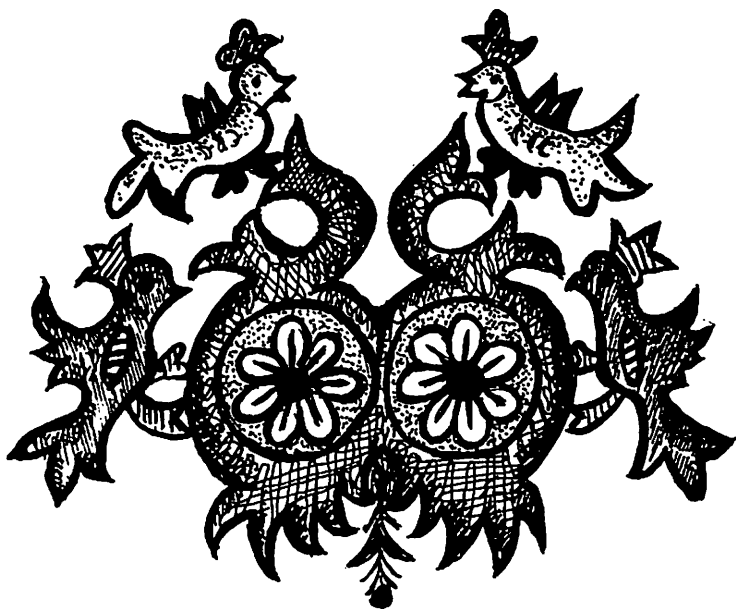
Ο βασιλιάς έκανε στο παιδί βασιλικιά κηδεία.

Έτσι έγινε.

Σαν ειν' της μοίρας σου γραφτό, ποτέ του δε ξεγράφει.

Παρηγορηθήκανε κάποτε οι γονείς του παιδιού.

Ζούσανε καλά κι εμείς καλύτερα.



Η οικογένεια

Μια φορά κι έναν καιρό ήτανε ένα νιόπαντρο αντρόγυνο. Ζούσανε σ' ένα παλιό φτωχικό τόπο. Ήσαν ευτυχισμένοι, αγαπιόντουσαν βέβαια, καινούριοι καθώς ήσαν, αλλά τι να το κάνεις; Το άτιμο το στομάχι δε γνωρίζει ούτε αγάπες, ούτε αγκαλιές. Δουλειά δεν εύρισκε ο άντρας, από τα πολλά, κάποτε είπε στη γυναίκα του:

— Ξέρεις γυναίκα, εδώ, καθώς βλέπεις, προκοπή δε γίνεται, θα υπομονέψεις εσύ, θα υπομονέψω κι εγώ, θα πάω σε μια μεγάλη πολιτεία, θα βρω μια καλή δουλειά, θα δουλέψω σκληρά να πιάσω μερικά λεφτά, να τα φέρω, ν' ανοίξουμε και μεις κάποια δικιά μας δουλίτσα να περνούμε.

— Ας γίνει κι έτσι άντρα μου.

Αποχαιρέτησε ο άντρας τη γυναίκα του κι έφυγε.

Πέρασε τόπους και τόπους, ρωτούσε, έψαχνε, έφτασε απ' τα πολλά σε

κάποια μακρινή μεγάλη πολιτεία. Πλούσιο μέρος φαινότανε, όπως δείχνανε τα σπίτια, οι δρόμοι, οι άνθρωποι.

Αποφάσισε να μείνει εκεί και να ψάξει για μια καλή δουλειά.

Ας μη τα πολυλογάμε, βρήκε ένα πολύ καλό αφεντικό και μπήκε στη δουλειά του. Θα 'τρωγε, θα 'πινε, θα ντυνότανε, ποδενότανε, θα κοιμότανε και ο μιστός, και καλός μιστός.

Στις αρχές κάποτε-κάποτε από ταξιδιάρηδες έπαιρνε κανένα χαμπάρι από γυναίκα του, έστελνε κι αυτός στους περαστικούς προς τα εκεί τα δικά του νέα, θες όμως οι σκοτούρες της δουλειάς, θες που δεν περνούσαν ταξιδιάρηδες, θες ακόμα, που στο τέλος-τέλος σε παίρνει η ξενιτιά και θέλει να σε κάνει δικό της, είχανε αραιώσει τα πάρε-δώσε με τη γυναίκα του.

Περνούσανε τα χρόνια, δούλευε ο άντρας, μάζευε τον παρά.

Κάποτε είπε στο αφεντικό:

— Ξέρεις αφεντικό πως άφησα γυναίκα πίσω, ίσως έχω γίνει και πατέρας και, χρόνια τώρα, τίποτα δεν ξέρω γι' αυτούς. Αποφάσισα να γυρίσω στον τόπο μου. Καλά περάσαμε μαζί, κανένα παράπονο δεν έχω.

— Ναι παιδί μου. Κι εγώ είμαι πολύ ευχαριστημένος από σένα. Καιρός πια να πας στο καλό.

Του μέτρησε μέχρι λεφτό το διάφορό του, του 'δωσε τα χρειαζούμενα για το δρόμο, χαιρετηθήκανε και ξεκίνησε ο άντρας.

Μα δεν είχε κάνει καμιά δεκαριά βήματα, που τον φώναξε το αφεντικό.

— Γύρισε πίσω. Έχω να σου δώσω μια συμβουλή. Θα μου δώσεις όμως μια λίρα.

Ο άντρας έδωσε μια λίρα στο αφεντικό και αυτός του είπε:

Αν δε σε μέλει μη ρωτάς
ποτέ κακό μην πάθεις

Ευχαρίστησε ο άντρας ξαναχαιρετηθήκανε, δεν είχε κάνει καμιά δεκαριά βήματα ο εργάτης του και ξανά τον φώναξε το αφεντικό.

— Θα σου δώσω μια δεύτερη συμβουλή αν μου δώσεις μια δεύτερη λίρα.

— Μετά χαράς αφεντικό.

Ξέλυσε το σακουλάκι του με τα λεφτά, που το 'χε κρεμασμένο κατάσαρκα πάνω του και του 'δωσε μια δεύτερη λίρα.

— Άκουσε παιδί μου: Έβαλες πλώρη να γυρίσεις στο σπίτι σου. Πρόσεξε. Ο δρόμος είναι γεμάτος κινδύνους.

Σαν συναντήσεις τρίστρατα
εσύ στον ίδιο δρόμο

Ευχαρίστησε ο άντρας, χαιρετηθήκανε ξανά, αλλά και για τρίτη φορά φώναξε το αφεντικό τον εργάτη του να γυρίσει πίσω και ζήτησε και μια

τρίτη λίρα για να του 'λεγε μια τρίτη συμβουλή.

Και πάλι τούτος δέχτηκε. Και τότε αφεντικό του είπε:

Όλη νύχτα σκέψου, σκέψου
και σαν ξημερώσει πράξε

Πλήρωσε την τρίτη λίρα για τούτη την τρίτη συμβουλή, πήρε στην πλάτη το δισάκι του κι έβαλε μπροστά του τους μεγάλους δρόμους.

Βάδιζε, βάδιζε, περνούσε τόπους απ' όπου πριν πολλά χρόνια είχε ξαναπεράσει, αγνώριστοι τώρα οι τόποι, είδε από μακριά μια συκιά. Όταν κοντόφτανε, παρατήρησε πως μαζί με τα φύλλα και τα σύκα της κρέμονταν απάνω της και χιλιάδες χιλιάδες λεφτά, που θα 'θελες εκατό χρόνια δουλεύοντας να τα μαζέψεις, και πάλι όχι.

Δίπλα στη συκιά έστεκε ένας αράπης μ' ένα βούρδουλα στο χέρι, θυμήθηκε όμως την πρώτη συμβουλή του σοφού αφεντικού του.

Αν δε σε μέλει μη ρωτάς
ποτέ κακό μην πάθεις

Έβλεπε το παράξενο δέντρο και έλεγε μέσα του: «Τι με μέλει εμένα; Εγώ ας τραβήξω στη δουλειά μου». Προσπέρασε το δέντρο και συνέχιζε τον δρόμο του.

Ο αράπης που φύλαγε το δέντρο τον φώναξε. Αυτός πλησίασε.

— Έχεις κανένα μέρος να σου βάνω κάτι;

— Τι να 'χω καλέ μου άνθρωπε; Φτωχός άνθρωπος είμαι. Να, μόνο τούτο το ταγαράκι, για να βάζω κανένα κομμάτι ψωμί για το δρόμο.

— Ανέβα στη συκιά, μάζεψε όσα λεφτά κρέμονται και βάλε στο ταγάρι σου, και να πας στη ευχή του Θεού.

— Γιατί καλέ μου άνθρωπε να πάρω εγώ τόσα λεφτά, που δεν είναι δικά μου;

— Γιατί μόνο εσύ πέρασες, τα είδες, δε ρώτησες, αλλά τράβηξες για τη δουλειά σου. Όλοι, όσοι περάσανε πριν από σένα, στάθηκαν, ρωτούσαν, ρωτούσαν και όλους τους έπιασα με τούτο το βούρδουλα για την περιέργειά τους. Εσύ δεν είχες περιέργεια. Ανέβα, μάζεψε όλα τα λεφτά, βάλε τα στο ταγάρι σου και συνέχισε το δρόμο σου. Είσαι καλός άνθρωπος.

Ανέβηκε, μάζεψε όλα τα λεφτά, γιόμισε το ταγάρι ξέχυλα, αποχαιρέτησε τον αράπη, τον ευχαρίστησε από καρδιάς και πήρε ξανά τον δρόμο. Περπατούσε, περπατούσε κι όλο ποθούσε να 'χε φτάσει στον τόπο του.

Κάποτε συνάντησε δυο γκαμηλιέρηδες με τις γκαμήλες τους φορτωμένες.

— Ε, πατριώτη, κατά που πας;

— Πάω για τα μέρη τα δικά μου, χρόνια λείπω από τον τόπο μου, θέλω να φτάσω στο χωριό μου, στους δικούς μου.

— Και μεις κατά κει πάμε, ας κάνουμε παρέα να μη καταλαβαίνουμε

τον δρόμο.

Γίνανε παρέα οι γκαμηλιέριδες και ο άντρας, περπατούσανε, περπατούσανε, μια μέρα, δυο μέρες, φάνηκε κάποτε πέρα, λοξά από το δρόμο, ένα χάνι. Όταν όμως το πλησιάσανε βρεθήκανε σ' ένα τρίστρατο του δρόμου και για να πάνε στο χάνι έπρεπε να λοξέψουνε από τον δρόμο τους.

Λένε οι γκαμηλιέριδες:

— Δεν πάμε πατριώτη σ' αυτό το χάνι να φάμε κάτι, να πιούμε ένα κρασί, να ξεκουραστούμε λίγο και πάλι προχωρούμε;

Με το που είδε όμως αυτό το τρίστρατο του 'ρθε αμέσως στο νου η δεύτερη συμβουλή του αφεντικού του.

Σαν συναντήσεις τρίστρατο,
εσύ στον ίσιο δρόμο

Είχε πάρει την απόφασή του.

— Εγώ δεν πεινάω και ούτε είμαι κουρασμένος, μπορώ όμως να μείνω εδώ, να σας φυλάω τα ζώα που θα λείπετε. Πηγαίνετε, φάτε κάτι και ξανά προχωράμε.

Οι γκαμηλιέριδες πήγαν στο χάνι για να φάνε, αυτός έμενε και τους περίμενε.

Ζητήσανε φαγητό και κρασί.

Ο χανιτζής, που είχε έναν μικρό υπηρέτη, τον διέταξε να κατέβει στο υπόγειο να φέρει ένα κανάτι κρασί. Πήρε το παιδί ένα κερί αναμένο κατέβηκε, γέμισε κρασί, αλλά ξέχασε κάτω το αναμένο κερί.

Το κακό δεν άργησε να γίνει. Πήρε φωτιά το υπόγειο, λαμπάδιασε το χάνι.

Κάηκαν όλοι, όλα στάχτη.

Τι να έκανε ο άντρας; Μόνος σε έρημο δρόμο, με δυο φορτωμένες γκαμήλες.

Πήρε τις γκαμήλες και συνέχισε τον δρόμο του.

Από τα πολλά κόντεψε κάποτε στα μέρη του.

Σουρούπωνε όταν μπήκε στο χωριό του. Έφτασε στο σπίτι του μπροστά.

Ένας άγνωστος γκαμηλιέρης, λερωμένος, αξούριστος, τα χρόνια θλέπεις.

Είδε τη γυναίκα του, αυτός την γνώρισε, αυτή τίποτα.

— Καλέ κυρά, ξένος περαστικός είμαι, μήπως υπάρχει κανένα μέρος ναβάλω τις γκαμήλες μου για τούτη μόνο την νύχτα, να κουρνιαίσω κι εγώ και αύριο συνεχίζω τον δρόμο μου;

— Από ξένα μέρη είσαι;

— Ναι καλή μου κυρά, από πολύ μακριά και πάω πολύ μακριά.

— Τράβα εκεί σ' αυτά τα χαγιάτια.

Πήγε ο άντρας, βόλεψε τα ζώα, έστρωσε κι αυτός εκεί ένα τσόλι, και

Ξάπλωσε ώσπου να περάσει η νύχτα, έχοντας απέναντί του την πόρτα του σπιτιού του.

Είδε ένα παλικάρι σαν νυχτώσε καλά να έρχεται στο σπίτι με ένα ντουφέκι στον ώμο του. Έφτασε στην πόρτα, κρέμασε το όπλο έξω στον τοίχο, άνοιξε την πόρτα και μπήκε μέσα, όπου ήταν μόνη η γυναίκα του.

Είδε τούτο ο άντρας, έγινε θηρίο ανήμερο. Του 'ρθε να τρέξει ν' αρπάξει το κρεμασμένο όπλο να μπει μέσα και να τους σκοτώνει και τους δυο. Φως φανάρι ότι η γυναίκα του κοιμότανε αγκαλιά με τον ερωμένο της. Θυμήθηκε όμως την τρίτη συμβουλή του σοφού αφεντικού του:

Όλη νύχτα σκέψου, σκέψου
και σαν ξημερώσει πράξε

Όλη τη νύχτα άγρυπνος, σκεπτότανε πως θα εκδικηθεί την γυναίκα του σαν ξημερωθεί.

Με το χάραμα, βγήκε το παλικάρι έξω, πήρε το όπλο του στον ώμο και έφευγε. Στην πόρτα τον ξεπροβόδιζε η γυναίκα του. Το παλικάρι είχε προχωρήσει λίγο και σκέφτηκε ο άντρας να του μπει μπροστά, και όποιος ζούσε. Δεν πρόφτασε όμως να σηκωθεί, και ξαφνικά βλέπει το παλικάρι, που σταμάτησε απότομα, γύρισε προς το σπίτι του και είπε στη γυναίκα που 'στεκε στην πόρτα.

— Καλέ μάνα, μην έρθεις το μεσημέρι να μου φέρεις το φαί στη δουλειά γιατί θα σκολάσω γρήγορα και θα 'ρθω να φάμε μαζί.

Μόλις άκουσε ο άντρας αυτό καλέ το: «καλέ μάνα», του λύθηκαν τα πόδια.

Σηκώθηκε αγκάλιασε το παλικάρι, το φιλούσε κι έλεγε:

— Είσαι εσύ το δικό μου παιδί. Είμαι ο πατέρας σου.

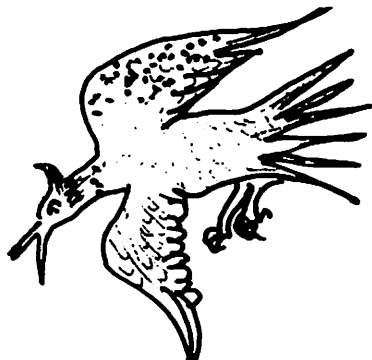
Είδε από απέναντι η γυναίκα αυτό το αγκάλιασμα, κατάλαβε, έτρεξε και αγκάλιασε και τους δυο κλαίοντας. Σαν μπόρεσε και μίλησε ο άντρας είπε:

— Με έσωσε η συμβουλή του αφεντικού μου. Όλη μου την ευτυχία από εδώ και μπρος τη χρωστάω σ' αυτούς. Θα σκοτώνα το γιο και τη γυναίκα μου.

Ξεφορτώσανε τις γκαμήλες που 'χαν του κόσμο τα καλά.

Με τα πολλά λεφτά, που έφερε ο πατέρας, άνοιξε δουλειές με το γιο του και ζούσαν αγαπημένοι, ευτυχισμένοι, πολύ καλά κι εμείς ακόμα καλύτερα.





Ο βασιλιάς που πήρε τη φτωχιά

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας βασιλιάς, νέος βασιλιάς, ανύπαντρος ακόμα.

Ανέβηκε μια μέρα στ' αλόγό του και πήρε το δρόμο προς την εξοχή. Εκεί που πήγαινε συνάντησε έναν πού 'χε φορτώσει στη ράχη του ένα γερό δεμάτι ξύλα και προχωρούσε κι αυτός.

— Γεια σου πατριώτη, για πού πας;

— Καλό νά 'χεις άρχοντά μου. Να, φορτώθηκα τούτα τα ξύλα να τα πάω στο σπίτι μου να ζεσταθούμε, φτωχοί άνθρωποι.

— Θέλεις να πάμε παρέα;

— Μετά χαράς σου.

Βαδίζανε, φορτωμένος ο φτωχός, καβάλα ο άλλος.

Ο δρόμος ήτανε ανηφορικός. Ο φορτωμένος ιδρώνε, αγκομαχούσε και βάδιζε με δυσκολία. Ο καβαλάρης όλο έλεγε: «βόηθα με να σε βοηθώ».

Τον άκουγε ο φορτωμένος κι έλεγε μέσα του: «Μπα, τούτος πρέπει να είναι παλαβός. Αυτός καβάλα στ' αλόγο κι εγώ φορτωμένος και να λέει συνέχεια: βόηθα με να σε βοηθώ. Μπα, κάτι θά 'χει πάθει ο άνθρωπος».

Βγάλανε κάποτε τον δύσκολο ανήφορο. Τώρα κατηφόριζε ο δρόμος.

Φτάσανε σ' έναν κάμπο όπου ήταν φυτεμένος στάρι, ένα ωραίο στάρι ίσαμε δυο μέτρα μπόϊ, μεστό-μεστό. Χρύσιζε ο κάμπος.

Τώρα είπε ο καβαλάρης στον φορτωμένο:

— Δε μου λες άνθρωπέ μου, αυτό το στάρι είναι θερισμένο ή αθέριστο;

— Μα δεν το βλέπεις άρχοντά μου, όρθιο στάρι δυο μέτρα και με ρωτάς αν είναι θερισμένο ή όχι;

— Πατριώτη μου, σε ρώτησα μόνο.

Προχωρούσανε. Ο φορτωμένος κρυφόβλεπε τον καθαλάρη και κοντά είχε πιστέψει πως τούτου του ανθρώπου το μυαλό ήταν σαλαμένο.

Προχωρούσανε, φτάσανε κοντά στο χωριό.

Περνούσε μια κηδεία. Κάσα με το νεκρό, κλαμένοι άνθρωποι από κοντά, παπάδες, όλα.

Ρώτησε ο καθαλάρης τον φορτωμένο:

Ε, πατριώτη, αυτός στην κάσα είναι πεθαμένος ή ζωντανός;

Μα, βρε άνθρωπέ μου, ολόκληρη κηδεία βλέπεις, πάνε να θάψουνε έναν νεκρό και συ τώρα με ρωτάς αν είναι νεκρός ή ζωντανός; Ήμαρτον Θεέ μου.

— Καλά πατριώτη, σε ρώτησα μόνο.

Κάποτε μπήκαν στο χωριό. Ο φορτωμένος είπε στον καθαλάρη:

— Μια και σε πήρε η νύχτα, κόπιασε στο φτωχικό μου, θα μείνεις απόψε κάτι θα βρεθεί να φάμε, και αύριο, ξεκούραστος και μέρα, πας στην ευχή του Θεού.

Έτσι κι έγινε.

Ο χωριάτης ζούσε με μια μοναχοκόρη. Είπε κι έστρωσε τραπέζι, φάγα-νε, ήπιανε, του στρώσανε να κοιμηθεί σ' ένα δωμάτιο, πατέρας και κόρη στο άλλο.

Πολύ παραξενεμένος ο πατέρας από αυτά τα καμώματα αυτού του ανθρώπου, είχε φοβηθεί πως δεν ήτανε καθόλου καλά στα μυαλά του. Και τόσο ωραίο παληκάρι. Κρίμα! Είπε λοιπόν στην κόρη του, όταν πια βάλανε το μουςαφίρη να κοιμηθεί.

— Βρε κόρη μου, αυτός ο άνθρωπος δεν είναι καθόλου στα λογικά του. Πρέπει απόψε να έχουμε το νου μας.

Ο βασιλιάς είχε κολήσει το αυτί του στην πόρτα και τά 'κουγε όλα.

— Γιατί πατέρα μου μιλάς έτσι; Τί έχει ο άνθρωπος;

— Βρε κόρη μου ανεβαίνοντας την ανηφόρα, φορτωμένος ξύλα εγώ, καθαλάρης αυτός, όλο έλεγε και ξανάλεγε: «βόθηθα με να σε βοηθώ».

— Μα καλά σου έλεγε πατέρα. Σου έκανε κουράγιο, σου έδινε δύναμη ν' ανέβεις την ανηφόρα.

Ας το κάνουμε καλό αυτό κόρη μου, αλλά το έχεις για λογικό εσύ να βλέπει ένα στάρι αθέριστο, δυο μέτρα μπόϊ και να με ρωτάει αν είναι θε-ρισμένο ή όχι, τό 'χεις για λογικό;

— Και πάλι καλά σου έλεγε πατέρα, γιατί αν το στάρι ήτανε κανενός φτωχού, θα τό 'χε θερίσει κιόλας. Αν ήτανε κανενός πλούσιου δεν θα είχε ανάγκη και το άφηνε να μεστώσει περισσότερο.

— Ας το κάνουμε κι αυτό καλό κόρη μου. Αλλά τον πεθαμένο; Είδαμε στο δρόμο μια κηδεία και με ρώτησε αν αυτός που ήταν μέσα στην κάσα ήταν ζωντανός ή πεθαμένος. Σίγουρα κόρη μου είναι τρελός ο άνθρωπος

και πρέπει απόψε να προσέχουμε μη σηκωθεί τη νύχτα και μας πνίξει και τους δυο.

— Δεν έχεις πάλι δίκιο πατέρα μου.

— Μια γιατί βρε κόρη μου;

— Γιατί ο πεθαμένος, σαν είχε εγγόνια, ήταν σα να μην πέθανε, αφού το όνομά του το είχαν πάρει αυτά. Αφού μένει το όνομα και δε χάνεται είναι σα να μην πεθαίνει ο άνθρωπος. Αν δεν είχε εγγόνια τότε ναι. Πέθανε.

Ο πατέρας δεν ήξερε τι να πει. Καθότανε σκεφτικός.

Απάνω κει, άνοιξε η πόρτα, βγήκε από το δωμάτιο ο βασιλιάς και είπε στην κόρη.

— Κοπέλα μου, γνωστικιά και μυαλωμένη, εγώ είμαι ο βασιλιάς του τόπου. Σε κάνω βασίλισσα. Είσαι η γυναίκα μου. Τ' άκουσα όλα όσα είπες στον πατέρα σου. Μαζί σου θα προκόψει πολύ το βασίλειό μας.

Πήρε για γυναίκα του ο βασιλιάς τη φτωχιά χωριατοπούλα, έγινε η πιο γνωστικιά βασίλισσα απ' όλα τα βασίλεια του κόσμου, αποκτήσανε βασιλόπουλα και βασιλοπούλες.

Και ζούσανε αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα.





Ο τεμπέλης που γέλασε το βασιλιά

Μια φορά κι έναν καιρό ήτανε ένας τεμπέλης. Ένας κρεμανταλάς μέχρι εκεί πάνω και δεν είχε πιάσει ποτέ δουλειά στα χέρια του. Ξεγελούσε τον κόσμο, τα κατάφερνε, έτρωγε κι έπινε, περνούσε μια χαρά σε βάρος του κόσμου.

Το 'μαθε τούτο ο βασιλιάς και διάταξε να τον φέρουν μπορστά του.

Παρουσιάστηκε ο τεμπέλης στο βασιλιά.

— Τι δουλειά κάνεις εσύ;

— Τίποτα βασιλιά μου, τεμπέλης είμαι.

— Ξεγελάς δηλαδή τον κόσμο μέσα στο βασίλειό μου, ζεις σε βάρος της κοινωνίας. Θέλω να μάθω τι ψευτιές τους κάνεις και σε ταΐζουν τσάμπα. Τέτοιους σαν κι εσένα δε δέχομαι στο βασίλειό μου. Θα διατάξω να σου πάρουν το κεφάλι.

Έπεσε στα γόνατα ο τεμπέλης, φιλούσε τα πόδια του βασιλιά, έκλαιγε για το μεγάλο κακό που τον βρήκε τον δύστυχο.

Ο βασιλιάς σαν να τον λυπήθηκε λίγο.

— Σήκω πάνω.

— Στους ορισμούς σου βασιλιά μου, που σαν κι εσένα τόσο καλό δεν είδε ποτέ η πλάση.

Άκουσε λοιπόν. Θα κάνουμε μια δουλειά. Αν τα καταφέρεις και ξεγελάσεις κι εμένα θα σε κρατήσω να ζήσεις. Και όχι μόνο αυτό, αλλά θα πίνεις και θα τρως τσάμπα μέσα σ' όλο το βασίλειό μου. Αν όμως δε με ξεγελάσεις, τότε, θα σου πάρω το κεφάλι.

Η πονηράδα όμως του τεμπέλη δεν είχε τα όριά της.

— Μα βασιλιά μου, πως μπορώ εγώ να ξεγελάσω εσένα, έναν ολόκληρο βασιλιά, ένας παλιοτεμπέλης; Πες καλύτερα βασιλιά μου ότι θέλεις να μου πάρεις το κεφάλι.

— Δεν ακούω τίποτα.

— Αφού είναι έτσι, ας γίνει το θελημά σου. Αν όμως σε ξεγελάσω βασιλιά μου, εκτός που θα μου χαρίσεις τη ζωή, να μου δώσεις και δέκα

χρυσά φλοριά, τόσο κόπο θα κάνω. Θέλω όμως να μου δώσεις διορία τρεις μέρες και να μπορώ να έχω το ελεύθερο να κυκλοφορώ μέσα στο παλάτι σου όπου θέλω.

Τα δέχτηκε ο βασιλιάς.

Την πρώτη μέρα ο τεμπέλης πήγε στο μαγεριό του παλατιού, έφαγε μέχρι σκασμού και πήγε και ξάπλωσε να κοιμηθεί στο πιο αναπαυτικό κρεβάτι.

Ξημέρωσε, ξανάφαγε του σκασμού.

Το βράδυ της δεύτερης μέρας που θα ξημέρωνε η τρίτη και φαρμακερή, πήρε ένα κομμάτι χαρτί ο τεμπέλης κι έγραφε: «Βασιλιά μου πολυχρονεμένε. Αύριο, που θα σου φέρουν το πρωινό σου ρόφημα, μη το πιεις γιατί σου έχουν ρίξει δηλητήριο. Εγώ, ο αδερφικός σου φίλος». Χωρίς υπογραφή. Και καθώς ήταν ελεύθερος να πηγαίνει όπου θέλει, μέσα στο παλάτι, πήγε στο υπνοδωμάτιο του βασιλιά κρυφά-κρυφά να μην τον δει κανένα μάτι και το άφησε το σημείωμα σε μέρος, που να φαίνεται αμέσως.

Πήγε αργά τη νύχτα ο βασιλιάς, να κοιμηθεί στο δωμάτιό του, βρήκε το χαρτί, το διάβασε. Τρόμαξε ο βασιλιάς, φοβήθηκε πολύ. Δε μπορούσε όλη τη νύχτα να κλείσει μάτι. «Πως είναι δυνατό να βρίσκονται μέσα στο παλάτι μου το ίδιο». Όλο σκεπτότανε τη νύχτα ο βασιλιάς.

Ξημέρωνε η τρίτη μέρα. Νωρίς-νωρίς πήγε ο τεμπέλης κάτω στο μαγεριό, βρήκε το μάγερα του βασιλιά που του 'φτιαχνε το πρωινό του.

— Βρε καλέ μου άνθρωπε, θέλεις να σώσεις μια ζωή. Καθώς ξέρεις, σήμερα είναι η τρίτη μέρα, σωθήκανε τα ψέματα. Δώσε να πάω εγώ το πρωινό του, να πέσω στα πόδια του, να τον ξαναπαρακαλέσω να μ' αφήσει μερικές μέρες ακόμα. Πως να σκοτωθείς άνθρωπέ μου με τούτο το κύο; Δες πόσο χιόνι έχει έξω. Σκοτώνεται κανείς έτσι; Με τέτοιο χειμώνα; Αμαρτία δεν είναι;

Από δω τον είχε, από κει τον είχε, του είχε ζαλίσει το κεφάλι με κάτι τέτοια, λες και για να σκοτωθεί κανείς χρειάζεται ζεστό καιρό. Τελικά τον ξεγέλασε και τον μάγερα του βασιλιά, πήρε το δίσκο με το πρωινό και ίσια στα βασιλικά διαμερίσματα, όπως, τρεις μέρες τώρα, είχε μάθει όλα τα κατατόπια.

Σαν είδε ο βασιλιάς ότι δεν ήτανε ο μάγεράς του, αλλά ετούτος ο ψεύτης καταφερτζής και τεμπέλης, υποψιάστηκε αμέσως και πίστεψε ότι αυτός πήγαινε να τον δηλητηριάσει, αφού σήμερα ο βασιλιάς θα του 'παιρνε το κεφάλι.

Ακούμπησε το δίσκο στο τραπέζι ο τεμπέλης, κάνει βαθιά υπόκληση και πήγαινε να φύγει.

— Γιατί έφερές εσύ το πρωινό μου;

— Βασιλιά μου, παρακάλεσα το μάγερα να φέρω εγώ το πρωινό σου

για να σε δω και να σε παρακαλέσω, τελευταία μέρα σήμερα, μη μου πάρεις το κεφάλι, κάποια άλλη μέρα βασιλιά μου. Δε βλέπεις τι χειμώνας έξω τι χιόνι;

Τώρα πλέον ο βασιλιάς ήταν σίγουρος ότι ο τεμπέλης του είχε ρίξει δηλητήριο στο γάλα και ήθελε να πεθάνει πρώτα ο ίδιος για να γλιτώσει αυτός το κεφάλι του, αφού ο βασιλιάς θα 'χε πεθάνει.

Ο βασιλιάς πίστευε ότι τον κρατούσε στα χέρια του τον δολοφόνο και τώρα τον έπαιζε σαν τον ποντικό η γάτα.

— Καλά παιδί μου, θα σκεφτώ για σένα. Στο μαγεριό μου σου 'δωσαν να πεις γάλα;

— Βασιλιά μου από μωρό παιδί έχω ναβάλω γάλα στο στόμα μου. Δεν πίνω γάλα, δεν μ' αρέσει καθόλου.

Ο βασιλιάς τον είχε στο χέρι.

— Αν λοιπόν πεις το δικό μου γάλα, άντε, θα σου χαρίσω τη ζωή.

— Δεν μπορώ βασιλιά μου να πιω γάλα, δε μπορεί να μου πάει κάτω.

Ο βασιλιάς θα δηλητηρίαζε με αυτό το γάλα, όπως πίστευε, τον τεμπέλη, ενώ ο τεμπέλης πήγαινε να ξεγελάσει το βασιλιά και βάδιζε όσο πιο στα σίγουρα μπορούσε.

Αρνιότανε ο τεμπέλης, κουνιότανε από δω, κουνιότανε από κει. Είχε καταστρώσει τώρα το σχέδιό του.

Παράσταινε τον πολύ στενοχωρημένο ο τεμπέλης, κάπως έβαζε τα χέρια του στο στόμα του και κάτι άλλα τέτοια. Ο βασιλιάς περίμενε τώρα να πέφτει κάτω ο τεμπέλης δηλητηριασμένος από το γάλα, που ο ίδιος είχε δηλητηριάσει.

— Πιες λοιπόν το γάλα. Δεν ακούω τίποτα. Άντε και θα σου χαρίσω τη ζωή.

— Τι να γίνει βασιλιά μου; Δε μπορεί κανείς να παρακούσει τις διαταγές του βασιλιά. Θα το πιω.

Πήρε την κούπα ο τεμπέλης, την παρατηρούσε, αλλά με τρόπο, λίγο πιο πριν, είχε χώσει μέσα στο στόμα ένα κομματάκι σαπουνί. Σήκωσε σιγά-σιγά την κούπα, ήπια την πρώτη γουλιά, σταμάτησε να υπέφερε, να μασούσε το γάλα, ήπια τη δεύτερη, τα ίδια, την τρίτη. Κατάλαβε ότι το στόμα του είχε γεμίσει αφρούς από το μάσημα του σαπουνιού.

Ήπια γρήγορα, το υπόλοιπο γάλα, ήρθε τρεις βόλτες, να 'χανε την ισορροπία του, άφησε και του 'πεσε κάτω η κούπα και από κοντά έπεσε ο ίδιος, ενώ έβγαζε αφρούς από το στόμά του.

Τώρα πλέον ο βασιλιάς ήταν σίγουρος ότι είχε δηλητηριάσει τον τεμπέλη με το δηλητήριο, που πήγαινε να τον δηλητηριάσει.

Χτύπησε τα χέρια και ήρθαν οι φρουροί.

Ο τεμπέλης παράσταινε ότι είχε τινάξει τα πέταλα.

— Πάρτε από δω αυτό το τομάρι και πείτε να 'ρθει εδώ ο μάγεράς μου.

Τον κουβάλησαν έξω, αυτός όμως άνοιξε τα μάτια του και τους είπε:

— Δεν έχω πεθάνει, μόνο θέλω κάτι να πω στο βασιλιά.

Αμέσως σηκώθηκε, ελευθερώθηκε από τους φρουρούς και νάτος, μπροστά στο βασιλιά.

— Βασιλιά μου, όπως βλέπεις, σε ξεγέλασα. Δώσε τώρα τη βασιλικιά διαταγή σου να με τρέφουν τζάμπα, στο βασίλειό σου, δώσε μου και τα δέκα χρυσά φλοριά, άνθρωπος είμαι, έχω τα έξοδά μου κι εγώ.

Ο βασιλιάς τα είχε χαμένα. Και ο τεμπέλης συνέχισε:

— Καθώς βλέπεις βασιλιά μου, για να μπορέσει να ζήσει ένας τεμπέλης, πρέπει να ξέρει την τέχνη να ξεγελάει τον κόσμο. Και τους βασιλιάδες ακόμα. Αλλά και πριν από σένα, έχω ξεγελάσει πάρα πολλούς πιο έξυπνους.

Δέχτηκε ο βασιλιάς ότι έχασε, έδωσε τη βασιλικιά διαταγή να τον ταΐζουν τζάμπα, τσέπωσε και τα δέκα χρυσά φλοριά.

Ζούσε χωρίς σκοτούρες, ζούσε καλά αυτός κι εμείς καλύτερα.





Η κακιά γυναίκα

Λένε πως η γυναίκα κατάφερε κι έβαλε το διάβολο μέσα στο μπουκά-
λι.

Άκου να σου πω κι εγώ κάτι για την γυναίκα, την κακιά γυναίκα που τη φοβήθηκε και ο διάβολος.

Ήτανε, που λες, μια φορά κι ένα καιρό μια γυναίκα, μεγάλο στραβόξυ-
λο, τι να σου πω; Ό,τι της έλεγες, το αντίθετο αυτή. Ο άντρας της υπέ-
φερε τα μαρτύρια του κόσμου. Πολλές φορές σκέφτηκε να την ξεκάνει,
να πάει στο διάβολο, αλλά φοβότανε την φυλακή. Πρόσεχε, της έλεγε, έ-
τρεχε αυτή να κάνει τη ζημιά.

Μαρτύριο ήτανε η ζωή του φουκαρά.

Έβαλε μια μέρα να πλύνει τα ρούχα η κακιά γυναίκα. Άφηνε και χύνο-
νταν τα νερά και λάσπωνε ο τόπος γύρω στο πηγάδι. Το είδε ο άντρας και
της είπε:

— Πρόσεξε βρε γυναίκα μ' αυτές τις λάσπες, θα γλυστρίσεις και θα
πέσεις μέσα στο πηγάδι.

Αυτό της είπε ο άντρας της. Παίρνει φόρα και βουτιά μέσα στο πηγάδι
η γυναίκα. Έπεσε στο πηγάδι η γυναίκα. Είπε ο άντρας της: «Μόνη της
έπεσε ας πάει στο διάβολο, ελευθερώθηκα».

Διάβολος σωστός αυτή, σαν έπεσε, δεν έπαθε τίποτα. Χαλάει ο διάβο-
λος τη φωλιά του. Κάποτε, δεν της άρεσε φαίνεται εκεί, έδωσε δυο μού-
τζες προς τ' απάνω, τινάχτηκε στον αέρα από μέσα από το πηγάδι και
βρέθηκε στα γονικά της.

Ο άντρας ζούσε με την ησυχία του.

Πέρασε καιρός. Κάποτε σκέφτηκε ο άντρας: «Βρε δεν πάω να δω εκεί στο πηγάδι, τι έγινε αυτή; σάπισε; τι έκανε;»

Πήγε στο πηγάδι, έριξε μέσα μια ματιά, τι να δει; Από μέσα του βγήκε ο σατανάς.

— Άνθρωπέ μου μ' έσωσες. Είχα στο σβέρκο μου τη γυναίκα σου. Με έσωσες. Για το καλό που μου έκανες θα σε κάνω γιατρό. Θα γίνεις πλούσιος. Αλλά με μια συμφωνία φίλε: Όταν πηγαίνεις στους αρρώστους και βλέπεις ότι δεν είμαι εκεί τότε θα λες: «ο άρρωστος θα γίνει καλά» θα κάνεις κάτι φάρμακα και ο άρρωστος θα γίνεται καλά, αν όμως δεις ότι είμαι εκεί, τότε θα λες: «ο άρρωστος αυτός δε γίνεται καλά». Έτσι θα κερδίσεις πολλά λεφτά, θα γίνεις πλούσιος.

Οι δουλειές του γιατρού πηγαίνανε πολύ καλά, είχε ακουστεί παντού, όλους τους θεράπευε. Τα λεφτά σωρός, μια και δεν παρουσιαζότανε κοντά στους αρρώστους ο σατανάς.

Αρρώστησε ο κόρη του βασιλιά. Αρρώστησε η κόρη, τον κάλεσε ο βασιλιάς.

— Η κόρη μου, όπως βλέπω, είναι άρρωστη βαριά. Μου είπα ότι θαρπεύσεις όλο τον κόσμο. Αν δεν θαρπεύσεις την κόρη μου θα σου πάρω το κεφάλι.

Πήγε ο γιατρός στο δωμάτιο της άρρωστης βασιλοπούλας, είδε το σατανά να βρίσκεται εκεί. Φοβήθηκε ο γιατρός ότι ο βασιλιάς θα του 'παιρνε το κεφάλι.

— Φύγε από δω. Άφησε να γιάνω τη βασιλοπούλα κι έρχεσαι σ' άλλη, γιατί, αν δεν την κάνω καλά, πάει το κεφάλι μου.

— Α, όλα κι όλα, η συμφωνία που κάναμε δε χαλάει.

Βρε αμάν, βρε ζαμάν, τίποτα ο σατανάς. Ακούνητος στο μαξιλάρι της βασιλοπούλας.

Από τα πολλά θύμωσε πολύ ο γιατρός.

— Βρε φεύγεις ή δε φεύγεις;

— Όχι δε φεύγω. Έτσι συμφωνήσαμε.

— Αφού δε φεύγεις με το καλό θα σε κάνω εγώ να φύγεις με το ζόρι. Κάτσε εκεί που κάθεσαι κι αμέσως τρέχω να φωνάξω τη γυναίκα μου να σου ανέβει στο σβέρκο μια και καλή.

Μόλις άκουσε αυτό το λόγο ο σατανάς έγινε αμέσως άφαντος.

Ο γιατρός θαρπευσε τη βασιλοπούλα.

Γλίτωσε ο κεφάλι του και πήρε ένα σακούλι χρυσά φλοριά.

Που να του ξαναφανεί μπροστά από τότε ο σατανάς; Έτσι όλους τους θαρπευσε. Και να δεις που ο σατανάς φοβότανε μήπως τον βρει πουθενά η κακιά γυναίκα και του ανέβει στο σβέρκο κι άντε ύστερα να τη θγάλεις.

Όλα πηγαν καλά ύστερα. Ο γιατρός τους θαρπευσε όλους, ζούσαν καλά αυτοί κι εμείς καλύτερα.

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

1. Πρόλογος Δημάρχου	7
2. Απόφαση Δ.Σ. του Β' ΚΑΠΗ Ελευσίνας	8
3. Ιστορικό του Διαγωνισμού	9
4. Σχετικά με την επιμέλεια της έκδοσης	11
5. Η πίστη ενός γέροντα	13
6. Η μαγική δραχμή	16
7. Το μαγικό φιλί	18
8. Ο χωριάτης και ο διάβολος	22
9. Το μήλο	23
10. Ο γιος του περίφημου κυνηγού	25
11. Η κακιά μάνα και το παιδί της	36
12. Η λάμια	37
13. Ο καλός ψαράς	42
14. Χωρίς τίτλο	43
15. Ο κλέφτης	45
16. Με το καρφί στο μάτι	47
17. Η κυρία τύχη και ο κύριος πλούτος	49
18. Γάτα, λιοντάρι και άνθρωπος	52
19. Ο γέρος, η γριά και οι άγιοι Σαράντα	53
20. Ένα παραμύθι	55
21. Μια σταγόνα μελάνι	57
22. Ο ψαράς	61
23. Τα 5 διαμάντια	64
24. Η ελπίδα	71
25. Πολώνιος και Αρχιστράτα	75
26. Χωρίς τίτλο	80
27. Ερωτόκριτος και Αρετούσα	83
28. Οι άκληροι	88
29. Η Μαρία και το καλάθι	93
30. Ο κακός Άρχοντας	95
31. Η αχαριστία	96

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

32. Εισαγωγικό σημείωμα	99
33. Η στρίγγλα	102
34. Ο σπανός με τις τρεις λουρίδες	109
35. Τα τρία μήλα τα χρυσά	113
36. Τα διαμάντια	120
37. Τα δύο αρχοντόπουλα	125
38. Η τριανταφυλλένια	131
39. Ο Χριστός και ο χαρτοπαίχτης	134
40. Ο ψαράς	137
41. Η χήρα με τις τρεις κόρες	143
42. Ο γιος του αχ αράπη	149
43. Το αηδόνι το πουλί που τραγουδάει και κελαηδεί	160
44. Η βασιλοπούλα θρυκόλακας	171
45. Ο βασιλιάς και το παιδί	175
46. Η οικογένεια	177
47. Ο βασιλιάς που πήρε τη φτωχιά	182
48. Ο τεμπέλης που γέλασε τον βασιλιά	185
49. Η κακιά γυναίκα	189

